

Chờ Nhau Một Lần

Dạ Thủy

Vũ không sao quên được cái ngày đầu tiên anh gặp Nguyệt Vy khi cô chính thức bước chân vào sống trong căn nhà này. Dù chuyện đó đã xa cách đây đã ba năm. Bao nhiêu ngày đã trôi qua, bao nhiêu biến cố đã xảy đến, nhưng những hình ảnh hôm ấy lại hiện ra như mới hôm qua.

Đó mà một buổi chiều cuối năm âm đậm. Mùa đông năm ấy thật lạnh, cơn mưa cuối mùa đã kéo thật dài. Vũ đang học bài, cánh cửa phòng khách bật mở. Ba anh bước vào, người thoáng rung mình vì những hạt mưa còn bám đầy người. Bên cạnh ông là một cô gái nhỏ nhắn đứng co ro trong chiếc áo lạnh rộng thùng thình, đôi môi tím ngắt mím chặt, chiếc mũi nhỏ phập phồng, khuôn mặt thon thả... Điều đập vào mắt Vũ và gây ấn tượng cho anh mạnh nhất là đôi mắt của cô gái nhỏ, đôi mắt tròn đen mở to như ngạc nhiên với sự việc chung quanh, đôi mắt như dấu hỏi lớn với người đối diện.

Vũ nghe tiếng ba anh trầm trầm cất giọng:

-Lại đây ngồi cho ấm... con gái.

Cô gái vẫn rụt rè và bối rối, cho đến khi ông An nắm bàn tay nhỏ bé, lạnh ngắt của cô kéo đi, cô mới bước theo ông ngập ngừng. Khép nép ngồi ghé xuống chiếc nệm salon to lớn, trông cô như con mèo ốm o đang tìm cách chạy trốn sự săn đuổi.

Vẫn tiếng ông An:

-Vũ à! Ba giới thiệu với con. Đây là cháu Nguyệt Vy, con gái của bác Đông, bạn thân của ba...

-Thưa!... bác Đông đang sống ở Lâm Đồng phải không ạ?

- Đúng rồi, thế này vũ à...

Nhưng ông im lặng khi từ cầu thang có tiếng bước chân gỗ lộp cộp vang lên. Hai cha con cùng ngược mắt nhìn, bà Nga, mẹ của Vũ đang bước xuống, tiến đến gần chỗ của ông An đang ngồi, bà lên tiếng hỏi nhẹ nhàng:

-Ông mới về đây à?

-Bà ngồi xuống đây, tôi có việc cần nói...

Bà ngồi đối diện với ông, đưa mắt nhìn cô gái nhỏ, bà mỉm cười dịu dàng:

- Đây là con gái anh Đông phải không mình?

- Đúng rồi! Tôi có nói sơ qua với mình trong điện thoại rồi đó

Bà với tay qua nắm nhẹ bàn tay cô gái đang gác trên thành ghế, nhẹ nhàng vỗ về:

-Cháu có mệt vì chuyến đi dài không? Hay là bác đưa cháu về phòng nghỉ sớm nhé!

Ông An gật đầu đồng tình:

-Phải đó, cháu nên nghỉ sớm đi. Sau một giấc ngủ cháu sẽ khỏe hơn đây.

Bà Nga tiếp lời:

-Bác đã chuẩn bị cho cháu một căn phòng trên lầu, bây giờ cháu cứ việc an tâm ở đây, mọi việc ngày mai sẽ bàn tiếp cháu nhé ! Nào, đi theo bác.

Từ lúc bước chân vào nhà đến giờ, Vũ mới nghe cô bé lên tiếng, giọng lí nhí:

-Cháu xin cảm ơn hai bác...

- Được rồi, được rồi... cháu theo bác gái đi nghỉ đi.

Chỉ một lát sau bà Nga đã bước xuống. Thờ dãi thật nhẹ, bà ngồi xuống chỗ lúc nãy lên tiếng:

-Con bé đã ngủ rồi.

-Nó ngủ ngay à?

-Có lẽ thế, nó lẳng lặng thay bộ áo quần rồi leo lên giường nằm im lặng. Em nghĩ nên để nó nghỉ ngơi sẽ tốt hơn.

Ông An chép miệng không giấu được tiếng thở dài:

-Tội nghiệp ! Nó còn bé quá mà phải chịu cảnh mồ côi. Bố nó đau ốm đã lâu làm con bé cũng muốn ốm theo. Hơn 15 tuổi rồi mà nó bé như... cái kẹo...

Bà Nga lên tiếng hỏi chồng:

-Thế anh Đông mất vì bệnh gì hử mình?

Ông An chép miệng:

-Chắc, anh Đông vốn yếu bao tử mà, nó loét dần loét dần rồi cũng đến ngày hết chịu nổi.

-Thế con bé có học hành gì không?

Ông An gật đầu ra vẻ hài lòng:

-Nó đang học lớp 9, con bé học khá lắm. Anh Đông cho tôi xem học bạ của nó năm nào học lực cũng xuất sắc.

Vũ bồng chen vào lên tiếng hỏi:

-Ba kể đầu đuôi đi ba, con không hiểu gì hết.

Rồi anh đứng bật dậy hỏi hả:

-Con quên! Tự này giờ chắc ba... đói bụng, để con dọn cơm...

Ông An khoát tay:

-Thôi con, ba không đói đâu. Con cho ba ly nước trà nóng, pha đậm đậm một chút. Xe cộ bây giờ đua nhau chạy tốc độ để giành giật khách chóng mặt thấy khiếp. Con bé Nguyệt Vy (Nguyệt Vy) không quen đi xe, thành thử nó mệt đừ.

Uống một hơi đến nửa ly trà nóng, ông An chậm rãi lên tiếng:

-Đã từ lâu ba được biết bác Đông ba con bé Nguyệt Vy bị bệnh, nhưng ba không ngờ bệnh của bác ấy lại trầm trọng đến thế. Cách đây hơn một tuần, bác ấy gọi điện mời ba ra Lâm Đồng gấp. Khi gặp bác Đông ba không thể nhận ra người bạn hiền lành của ba năm xưa. Bệnh tật đã biến đổi bác ấy thành một con người tàn tạ đến thương tâm... Hai cha con sống thui thủi, kinh tế eo hẹp thành ra ba hiểu tại sao Nguyệt Vy nó sống e dè, kén kín như vậy. Bác Đông sống thoi thóp, chỉ còn đủ sức trần trời lại xin ba nuôi đứa con gái bé bỏng duy nhất sau khi bác ấy qua đời...

Ngưng lại một chút, căn phòng lắng đọng như nghẹn lại, ông An nói tiếp:

-Không tả hết được nỗi niềm đau thương của tình cảnh hai cha con... Thật tội!... Bác Đông rồi cũng yên tâm qua đời sau khi ba hứa sẽ nuôi nấng, dạy dỗ con gái bác ấy chu đáo. BA ở lại lo cho đám tang bác Đông hoàn tất... Thật tình thì Nguyệt Vy nhất định không chịu theo ba về. Nhưng vì rồi thương ba nó, rồi nhớ lại lời bác ấy trần trời, con bé đành dứt bỏ mảnh đất nuôi sống hai cha con đạm bạc sau bao năm mà theo ba về đây. Con bé nó thương ba đến đứt ruột...

Vũ lại buộc miệng hỏi tới:

-Còn... mẹ Nguyệt Vy cũng... mất rồi sao ba?

Ông An buông một tiếng cụt ngắn:

-Ừ!...

Rồi quay sang vợ mình đang trầm ngâm lắng nghe, ông An hỏi vợ:

-Mình tính sao?

Bà Nga vẫn như lúc nào, nhỏ nhẹ dịu dàng:

-Anh thấy đó. Mình có hai đứa con, Thu Vân (Thu Vân), chị của thằng Vũ thì đã có chồng, mặc dù mình bắt rẻ nhưng hai vợ chồng nó sống riêng biệt ở tầng trên cùng. Thằng Vũ thì đang còn đi học, ở căn phòng trên lầu kế. Còn căn phòng trống bên cạnh lầu nay dành cho khách, bây giờ có thêm con bé Nguyệt Vy về sống, mình cho con bé ở căn phòng ấy. Em thấy chẳng ảnh hưởng gì đến nếp sống cả, có thêm một đứa con gái càng vui chứ sao. Kinh tế gia đình mình cũng không đến nỗi khó khăn. Em rất hoan nghênh sự có mặt của con bé Nguyệt Vy.

Vũ không giấu được sự vui sướng:

-Vậy là con lại có thêm một cô em gái phải không hả mẹ?

-Con có thích không?

-Rất thích mẹ à! Nhà mình rộng thênh thang, chị Vân thì đi bán tới tối mới về, ba mẹ cũng đi buôn bán xa, có khi cả tuần, nhà còn có mình con ra vào với bà Sáu, buồn lắm mẹ Oi!

Bà N mừng yêu con trai

-Thôi đi cậu ơi! Lớn rồi mà còn vùi vãnh như trẻ con. Nếu như có em gái con phải sống sao cho ra dáng một người anh trai xứng đáng, không thôi Nguyệt Vy nó cười cho xấu hổ lắm đấy!

Vũ cười tươi rói:

-Ba mẹ yên chí. Con trai của ba mẹ đâu phải thứ... dỏm...

Hai ông bà cười xòa hài lòng nhìn cậu con trai yêu quý. Ông bà cũng tin chắc vào những lời nói của con, từ xưa đến giờ thằng bé vốn chưa làm cho ông bà buồn lòng điều gì.

Vũ lại lên tiếng:

-Ba mẹ Oi! Chị Vân và anh Thắng có... ý kiến gì về việc này không nhi?

Người cha cau mày:

-Ý kiến gì nữa! Việc này đâu ảnh hưởng gì đến vợ chồng nó đâu. Hai vợ chồng nó tối ngày ở ngoài cửa hàng, về đến nhà thì tối mịt, một Nguyệt Vy chứ mười Nguyệt Vy cũng chẳng phiền phức gì đến vợ chồng chị con đâu.

Bà mẹ xen vào:

-Điều quan trọng là làm cách nào cho con bé nó sớm thích nghi với lối sống gia đình của mình. Mẹ trông nó có vẻ nhút nhát quá!

Ông bố giải thích:

-Nó vốn sống cô độc, khép kín mà. Ngoài giờ đi học nó chỉ biết quanh quẩn trong nhà nấu nướng nuôi người cha bệnh hoạn. Bác Đông cũng có mấy công cà phê, nhưng từ ngày bị bệnh bác khoán trắng cho người ta mướn đất nên chẳng thu hoạch được bao nhiêu. Nguyệt Vy cũng không quen việc trồng trọt, có một mình nó thành ra bác Đông cũng không muốn cho con vất vả...

Bà N nhìn chồng:

-Lúc này anh bảo Nguyệt Vy học lớp mấy rồi nhỉ?

-Lớp 9, nhưng ba nó bệnh rồi mất, thành ra nó phải nghỉ ngang theo anh về đây. Có thể nó sẽ phải học lại lớp 9, anh đã lấy hết hồ sơ học bạ của nó xin chuyển về đây rồi. Hy vọng chỉ một thời gian ngắn nó sẽ ổn định bình tâm trở lại.

Vũ phấn khởi hứa hẹn:

-Con sẽ kèm Nguyệt Vy học. Năm nay con học lớp 12 rồi, dư sức chỉ bài cho lớp 9

Bà mẹ bật cười:

-Nói được thì phải làm được đó nghen. Mẹ giao Nguyệt Vy cho con phụ trách phần học hành. Làm sao mà con bé vẫn là học sinh xuất sắc như lời ba con nói mới là giỏi.

Và Vũ đã giữ đúng lời hứa, năm đó anh đã kèm cho Nguyệt Vy học rất tận tình. Kết quả là cô bé đậu vào lớp 10 với số điểm khá cao. Nhưng ai cũng công nhận đó là phần lớn là do tính chăm chỉ và rất chịu khó. Với nụ cười dịu dàng, e ấp cô bé luôn làm vừa lòng mọi người trong gia đình. Tuy chưa được cởi mở lắm, nhưng chỉ sống trong gia đình ông bà An chừng nửa năm thì Nguyệt Vy đã trở thành một thành viên quen thuộc.

Thời gian trôi qua... Xuân sang, Hạ tới, Thu qua, Đông tàn... cô bé Nguyệt Vy nhỏ bé, nhút nhát ngày nào giờ đã trở thành cô nữ sinh lớp 12 dễ thương, xinh đẹp. Còn anh chàng Vũ cũng đã là sinh viên trường đại học Y năm thứ 3... rất bảnh chọe...

... -Hù!

Kèm theo tiếng hù dọa là tiếng cười hồn nhiên:

-Bắt gặp anh Vũ đang ngồi làm thơ há!

Sợ cô bé mất hứng, Vũ giả vờ giật mình, mắt tròn tròn:

-Em làm anh hết hồn. Học ở đâu cái trò hù dọa nghịch ngợm này vậy nhe?

Nguyệt Vy! Đúng là cô bé năm xưa đang che miệng cười khúc khích:

-Lâu lâu mới hù được anh Vũ một lần thích ghê! Anh Vũ ơi ! Ba mẹ về chưa?

Vũ đưa tay xem đồng hồ:

-Chắc cũng sắp về rồi...

Cô bé mỉm cười hiền lành:

-Em đi thay áo dài đã. Hôm nay kiểm tra toán thầy cho bài khó dễ sợ, em suýt nữa là làm không kịp giờ.

Hù hồn!

Vũ nói với theo bước đi của cô em:

-Anh đã nói rồi, phải nắm vững lý thuyết, thuộc lòng công thức...

Nguyệt Vy đứng lưng chừng cầu thang quay xuống le lưỡi cướp lời anh:

-... Và thường xuyên làm bài tập. Em thuộc lòng "bài kinh" của anh lắm rồi, anh Vũ ơi!

Dứt lời cô nhảy chân sáo chạy về phòng. Vũ nhìn theo, miệng huýt sáo một điệu nhạc vui. Từ ngày nhà xuất hiện thêm một cô gái nhỏ, Vũ yêu đời hẳn ra, căn nhà không còn buồn tẻ, chán ngắt như lời anh đã... tả với ba mẹ. Trái lại lúc nào cũng có tiếng cười đầm ấm, hạnh phúc. Vũ thích chọc ghẹo cô em "từ trên trời rơi xuống", thích được nhìn cô phụng phịu, giận dỗi, thích sự chăm sóc ân cần của Nguyệt Vy dành cho mình. Vũ... yêu những khoảnh khắc sum vầy khi có ba mẹ, anh em quây quần đùa vui trò chuyện... Chỉ một lát sau ba mẹ về đến. Nguyệt Vy lảng xảng phụ bà Sáu dọn cơm. Vừa ngồi xuống chỗ ngồi quen thuộc, ông An đã lên tiếng:

-Tuần tới ba mẹ đi giao hàng ở Vũng Tàu, hai đứa có muốn đi đổi gió không?

Cậu con trai reo lên ngay:

-Hoan hô! Con vừa mới thi xong, có thể đi chơi vài ngày thoải mái được rồi.
 Và quay sang cô em nháy mắt:
 -Còn em? Đi được chứ?
 Nguyệt Vy cười buồn thiu:
 -Em đang chuẩn bị kì thi học kì I cơ mà, bài vở năm thi nhiều muốn ngập đầu luôn, làm sao dám đi.
 Vũ xúi:
 - Đi hai ngày thôi, sáng thứ bảy đi chiều chủ nhật về được không ba?
 Bà Nga xen vào:
 -Ba mẹ đi từ thứ 5, định thứ 7 về, nhưng nếu hai đứa đi chung thì chủ nhật cả nhà cùng về.
 Cô con gái kêu lên:
 -Eo ơi! Vậy con phải xin nghỉ học mấy ngày sao?
 Cậu con trai giải thích:
 -Ba mẹ cứ việc đi trước giao hàng, thứ bảy hai anh em con đi xe tốc hành ra sau, rồi ở lại chơi hôm sau về cả nhà, chịu không?
 Nguyệt Vy vẫn ngập ngừng:
 -Em cũng hông dám chắc nữa. Năm lớp 12 nghỉ học ngày nào cũng sợ hết á.
 Vũ cười động viên:
 -Nguyệt Vy học giỏi lắm mà, sao nhát quá vậy?
 -Không có đâu! Học sinh ở thành phố ai cũng học giỏi, không như hồi em còn học ở tỉnh. Anh biết không, hồi cuối năm lớp 11 cả lớp em có đến 2/3 là học sinh xuất sắc, còn lại là tiên tiến. Trời ơi! Học lơ mơ là rớt dài ngay.
 Vũ bật cười thành tiếng:
 -Ai biểu em học trường chuyên. Ai cũng học giỏi là đúng thôi.
 Ông An ngưng đùa xen vào:
 -Thôi, em nó không thích đi thi không nên ép, đi vui chơi giải trí là phải thoải mái. Năm nay là năm thi phải để em tập trung cho việc học.
 Bà Nga cười cười nhìn con trai:
 -Vũ thích thì cứ đi với ba mẹ...
 Cậu con trai vừa cười vừa gỡ đầu ra về bối rối:
 -Con muốn đi chung với... Nguyệt Vy cho vui, chứ ra đó ba mẹ đi công chuyện, con tắm biển thui thui có một mình... ui chao ơi! Hết hứng...
 Cô con gái có vẻ áy náy vì làm anh... mắt húng, ngập ngừng đề nghị:
 -Hay anh vũ rủ anh Thắng với chị Vân đi chung cũng được vậy. A! Cho cu Bin đi theo luôn...
 V lắc đầu lia lịa:
 -Thôi, thôi xin can, hai ông bà đó chưa bao giờ dám nghỉ một ngày nào kể cả ngày lễ để đi chơi. Với lại cứ tưởng tượng bà Vân nhà mình ục ịch bước xuống biển... Trời ơi! Thật khủng khiếp, chắc là nước biển phải dâng cao như... sóng thần.
 Nghe Vũ diễn tả, cả nhà không ai nhịn được cười. Quả là cô con gái lớn trong nhà, sau khi sinh cu Bin, cậu con trai đầu lòng, không biết vì đã ăn quá nhiều đồ bổ lúc mang thai hay vì nuôi con bằng nhiều thức ăn bổ dưỡng, mà giờ đây "trọng lượng" của cô chị đã tăng nhanh đến mức đáng sợ. Hai ông bà An đều cao, hai người con cũng thừa hưởng gen di truyền tốt đẹp của ba mẹ, nên cả hai chị em đều to cao. Tóm lại Thu Vân giờ trông không khác người... Tây mà ta hay gặp trên đường phố...
 Ông An cười to sảng khoái:
 -Con nói phải trông trước trông sau, chị con nó nghe được thì... xé xác con ra "trộn gỏi" cho chồng nó nhậu thì đừng hối hận nhe con trai.
 Anh chàng giơ hai tay lên phân bua:
 -Mà cả nhà phải công nhận con... phát biểu quá đúng không? Không biết chị VÂN được ông Thắng tâm bồ kỹ tới cỡ nào mà bề... "phoque" hết trơn.
 Bà mẹ phì cười vỗ vào vai con trai:
 -Người phụ nữ sinh con xong rồi thì khó mà giữ được người thon thả được như ngày xưa, con đừng trêu chọc chị rồi mai mốt con gặp phải cô vợ y chang như thế thì...
 Vũ kêu to hoảng hốt một cách cố ý:

-Không dám đâu! Trong nhà có một "gấu mẹ vĩ đại" là đủ khủng khiếp rồi... Mà mẹ nói sao chứ con thấy người ta thường nói "GÁi một con trông mơn con mắt", trong khi bà Vân nhà mình thì trông muốn... nổ con mắt luôn.

Nguyệt Vy vốn hiền lành cũng không ngăn được tiếng cười khúc khích:

-Anh có dám nói trước mặt chị Vân không?

Vũ nhún vai lắc đầu:

-Anh không muốn bị "gấu mẹ vĩ đại" xé xác một cách oan uổng. Kệ! Thì mang tiếng nhát gan, nói lên cũng được... sống sót.

Vừa lúc đó từ dưới nhà bếp, bà Sáu mang lên một đĩa đu đủ vàng ươm đã được cắt thành từng miếng vuông vức trông thật ngon mắt.

Vũ reo lên như trẻ con:

-Hoan hô bà Sáu yêu quý! Con khoái loại... nhuận trường này nhất.

Bà già người làm cười hiền lành:

-Đu đủ chính cây đẩy cậu Vũ à! Ngọt lắm. Loại này phải để tủ lạnh nguyên trái, tới giờ ăn mới gọt. Mời ông bà, mời cô cậu...

Nguyệt Vy bao giờ cũng ngoan ngoãn, lễ phép:

-Con cảm ơn bà Sáu.

-Bà có để phần lại cho vợ chồng con Vân không? Nó cũng khoái đu đủ chín cây đấy!

-Dạ có! Tôi biết tính cô Vân nhà này mà.

Vũ cười hề hề tìm cách trêu chọc bà người làm hiền lành, tốt bụng:

-Thế bà Sáu có biết tính con không hả bà Sáu?

Bà Sáu gật đầu mạnh bạo:

-Có chứ, tui nuôi cậu từ nhỏ mà. Cậu thì dễ nuôi hơn cô Vân, thứ gì cũng ăn...

Anh chàng lém lỉnh nhăn mặt giả vờ ngây thơ... cụ:

-Sao kỳ quá hén! Trong khi con dễ ăn thì ốm nhom, còn chị Vân kén ăn thì mập ù. Nghe có vẻ không ổn bà Sáu ơi!

Bà già hiền lành chỉ còn biết cười trừ:

-Tui cũng không hiểu tại sao lại như vậy nữa. Chứ cô Vân ăn khó lắm! Thịt mà có dính một chút mỡ là cổ không đụng tới... Thật đó!

Bà Nga xua tay:

-Ôi hơi đâu mà bà Sáu nghe cái thằng ba hoa chích chòe này. Nó chọc ghẹo bà đó, con Vân ăn hàng như mỏ khoét cả ngày ở ngoài cửa hàng, bụng dạ đâu mà ăn cơm ở nhà nữa. Nội bà Sáu thấy thằng cu Bin con nó, mới hơn một năm mà to như con người ta hai ba tuổi là đủ biết.

Rồi bà đứng dậy kéo ghế:

-Thôi ăn xong thì lên nhà cho bà Sáu dọn dẹp. Khiếp thật! Mẹ thấy con là con trai sao mà mồm miệng quá sức, chẳng bù cho Nguyệt Vy chỉ biết cười. Xem ra trong nhà này phụ nữ coi bộ bị mang tiếng là phải lắm chuyện một cách oan ức đấy!

Vũ ôm vai mẹ trở tài... "Điều Thuyền".

-Ôi mẹ Ôi! Con công nhận lời mẹ nhận xét rất chí lý, nhưng mẹ nhớ phải chờ chị Vân ra nghe.

-Cái thằng! Cái gì cũng nói được.

Anh chàng cười xòa quay sang cô em gái:

-Nè! Nguyệt Vy, lên anh nói cái này cho nghe. Hay lắm!

Cô em lắc đầu từ chối:

-Anh lên trước đi, em phụ bà Sáu dọn dẹp đã.

Ông bà An đã lên nhà trên, Vũ biết rõ tính cô em nên lắc đầu cười cười bước theo cha mẹ. Từ khi về nhà này, Nguyệt Vy là cánh tay đắc lực của bà Sáu. Cô bé ít khi chịu ngồi không, vườn hoa nho nhỏ trước sân nhà là một kỳ công của cô. Từ hồi nào tới giờ có ai để ý đến mảnh đất xác xơ đó đâu. Thế mà chỉ trong vòng chưa đầy một tháng, Nguyệt Vy ra sức nhổ cỏ, xới đất, tìm mua cây con, phân bón... Ôi thôi đủ thứ và tỉ mỉ, lằng lằng làm một mình mặc cho Vũ trêu ghẹo.

Rồi việc làm bếp nữa. Nguyệt Vy rất thích phụ bà Sáu. Buổi sáng thì phải đi học, thế nào cô cũng phải lao vào bữa cơm chiều cho dù nhà chỉ có mấy người, bao lâu nay một mình bà Sáu vẫn đảm nhiệm. Tối đến canh me tuần hai ngày chương trình "khéo tay hay làm", món nào cũng học rồi thực hiện liên tục... Cô còn đi học cắm hoa, nữ công gia chánh... Nói chung là rất đảm đang. Cho mãi đến khi Vũ phải la lên cảnh cáo khi cô bé bước vào năm học lớp 12, năm cuối của thời phổ thông, Nguyệt Vy mới ngừng...

Đã có một đôi lần Vũ nghe mẹ anh nói bóng gió: "Con bé Nguyệt Vy mà làm dâu nhà nào thì nhà đó có phước lớn. Con gái mà lo toàn việc trong nhà gọn gàng rồi nội trợ đảm đang thì không chừng chồng con được nhờ mà cả nhà chồng cũng được hưởng"... Những lúc ấy cô bé chỉ biết đỏ hồng hai má, xấu hổ, ngượng nghịu không dám nói một lời.

Vũ thì sướng rơn trong bụng, liếc nhìn Nguyệt Vy rồi tủm tỉm cười một mình...

Ông An cũng góp phần trên ghẹo cô con gái nuôi nhỏ bé mà ông bà đã thương yêu, chăm sóc như ruột thịt.

-Này! Có quen ai thì phải dẫn tới giới thiệu ba mẹ đảng hoàng, để ba mẹ còn chăm điểm. Muốn làm rể nhà này đâu phải dễ phải không mình?

Bà vợ cười khẽ:

- Dĩ nhiên rồi! Con gái... út của mẹ "công dung ngôn hạnh" vẹn toàn thì phải lựa chọn người tài giỏi thật xứng đáng chứ!

Nguyệt Vy chỉ còn biết đứng chết trân, mặt đỏ bừng, miệng lắp bắp mãi mới thốt lên được lí nhí:

-Con... không... lấy chồng đâu. Con... Ở vậy với... ba mẹ... suốt đời...

Ông An bật cười to:

-Ồi chào! Lại cái điệp khúc muôn thưở của các cô gái. Này, ba nói cho con biết. Hồi trước con Vân cũng dấy lên y như con vậy, mà đâu chỉ hơn vài tháng sau lại khóc lóc nỉ non xin... lấy chồng sớm...

Vũ xen vào:

-Người ta nói các cô gái hay nói... ngược lại những điều mình muốn mà ba.

Nguyệt Vy bỏ chạy leólắt tránh các ngón đòn trên chọc của mọi người vì biết rõ mình vô phương chống đỡ. Lúc này cô đã nói rất... thật lòng mình nhưng chắc không ai tin. Hơn bao giờ hết, cô chỉ muốn mãi mãi được ở lại đây, mái ấm tràn đầy hạnh phúc mà cô đang được hưởng. Cô thật lòng không muốn rời những người thân yêu trong gia đình này. Cô chỉ muốn mình được ở mãi nơi đây, mãi mãi... suốt đời...

Bừng tỉnh dậy sau một giấc ngủ trưa no mắt, Vũ ngồi dậy vươn vai, vận mình đưa mắt nhìn lên đồng hồ treo tường: "Ái chà, hơn ba giờ chiều rồi..."

Đạo này trời hay mưa vào buổi chiều, cơn mưa ru ta vào giấc ngủ ngon hơn, say hơn. Thi phân môn xong, thời gian này Vũ tương đối nhàn hạ một chút. anh chàng cho phép mình tự nghỉ ngơi thoải mái một chút sau mấy tuần lễ căng đầu vào kỳ thi.

Phóng nhanh vào phòng vệ sinh, rửa mặt tỉnh táo, trông vào người chiếc áo pull xanh đậm cổ tròn, Vũ bước xuống nhà đến tủ lạnh mở tủ cầm chai nước mát lạnh ngửa cổ uống một hơi gần... nửa chai. Vũ chợt cười khi nghĩ đến lần bị mẹ bắt gặp và mắng tới tấp:

-Ăn với uống thấy sợ quá vũ à! Ly tách đâu cả rồi, uống như dân nhậu... uống rượu đế...

Bao giờ Vũ cũng tìm cách chuồn thật nhanh. Nhưng hôm nay thì bảo đảm không bị mẹ mắng, hai ông bà đã đi giao hàng ở Vũng Tàu hai ngày trước đó. Nếu không có gì thay đổi hôm nay ba mẹ anh sẽ về có lẽ phải đến tối. Vì ba mẹ thường đi theo xe hàng mà xe lớn phải hơn 7 giờ tối mới được vào thành phố.

Bước thẳng ra sau bếp, Vũ trông thấy Nguyệt Vy đang cùng bà Sáu ngồi tỉ mỉ gọt từng củ cải trắng và cắt thành từng miếng dài cỡ hai đốt tay.

-Ủa bà Sáu với Vy đang làm món gì lạ vậy?

Bà Sáu nhanh miệng hơn:

-Hồi sáng đi chợ tui thấy củ cải ngon mà lại rẻ, tui mua về định làm cải muối. Nhưng cô Vy bảo cắt nhỏ phơi khô ngâm mắm đường ngon hơn, giống như dưa món vậy đó. Cậu thích không?

Vũ xà xuống bên cạnh cầm một vài miếng trên tay nghịch ngợm:

-Thích chứ! Thử gì bà Sáu với Nguyệt Vy làm con cũng thích hết. Bà chẳng bảo con dễ nuôi là gì.

Cô gái nhỏ cười khúc khích:

- Đây là món của nhà nghèo, anh Vũ nhắm ăn nổi không?

Anh nhéo vào chóp mũi cô:

- Đừng chọc quê anh nhen! Trừ ăn cơm với... muối thì hơi khó nuốt, chứ thử gì nhai được là anh không hề bỏ qua.

Nhìn đồng củ cải cao nghều, Vũ ngạc nhiên hỏi tới:

-Nhà có mấy người sao làm chi nhiều vậy bà Sáu?

Bà già cười xòa:

-Nhìn vậy chứ sau khi phơi xong nó còn có chút xíu à cậu ơi!

Vũ kêu vào tay Nguyệt Vy hỏi nhỏ:

-Sắp xong chưa?

-Xong gì cơ?

-Gọt mấy củ cải này nè.

Cô cười nhẹ:

-Xong rồi! Có chuyện không anh vũ?

Anh nháy mắt:

-Lên anh nói cái này cho nghe, nhanh lên!

-Cô cậu định làm gì thì làm để đó cho tui làm chút xíu là xong thôi ma.

Vũ kéo hẳn cô em gáo đứng lên:

-Nghe bà Sáu nói chưa? Lên đây nhỏ.

Đề Nguyệt Vy đứng ở phòng khách, Vũ dặn dò:

- Đứng đây chờ anh một chút.

PHóng lên lầu và trở xuống thật nhanh, trên tay Vũ là hai tờ giấy lớn hơn tám vé số, màu trắng tinh, giấy bóng dây, giống như hai tấm thiệp mời.

Đưa ra cho cô em xem, anh chàng phấn khởi:

-Thằng bạn cùng lớp cho anh hai vé mời xem ca nhạc tạp kỹ ở nhà hát Hoà Bình. Xem nè! Vé mời đại biểu đảng hoàng nghe.

Nhìn kỹ vé mời, Nguyệt Vy ngạc nhiên hỏi anh:

-Ủa, đây là buổi ca nhạc từ thiện lấy tiền ủng hộ đồng bào bị bão lụt mà.

Nguyệt Vy gật đầu mạnh bạo:

- Đúng rồi! Buổi ca nhạc tổng hợp tập hợp rất nhiều giới điện ảnh, ca nhạc, nghệ thuật. Ai cũng la6"y làm vinh dự khi được mời biểu diễn. Đa số là vé mời, thằng bạn anh ba nó là Giám đốc một công ty lớn Ban tổ chức đưa vé mời ủng hộ sức mấy mà dám từ chối, thấy hấn bảo ba hấn mua 10 vé, chắc phải tốn khăm tiền. Hấn mang cả xấp vé vào lớp cho tui anh.

Cô em hỏi tiếp:

-Bao giờ diễn?

Ông anh trợn mắt:

-Tối nay chứ còn bao giờ nữa.

Nguyệt Vy ngáp ngừng:

-Anh... rủ em đi xem... tối nay hả?

-Em sao vậy?

Rồi chột dăm dăm nhìn cô:

-Bộ tối nay em có hẹn à?

Cô bé nhảy dựng lên:

-Đâu có, anh nói nghe thấy ghê quá à!

Vũ phì cười vì điệu bộ sợ hãi của Nguyệt Vy. Anh biết rõ tính nhút nhát như thỏ đế của cô nhỏ, rất ít khi trò chuyện với một người thanh niên xa lạ nào kể cả mấy người bạn anh... làm gì có chuyện hẹn hò ai ở đây. Thấy anh cười, cô đã mỉm cười theo dù chỉ là nụ cười mỉm chỉ ngượng nhẹ.

-Em chỉ sợ... tối nay ba mẹ về mà không có hai anh em ở nhà... em nghe tụi bạn nói đi xem ca nhạc bao giờ cũng về rất khuya...

Anh chàng kêu lên:

-Tối người ta mới diễn thì phải về khuya là chuyện tất nhiên chứ sao.

Nguyệt Vy vẫn e ngại:

-Đâu có ba mẹ ở nhà mà... xin phép...

Vũ khoát tay:

-Mình chỉ cần nói chị Vân một tiếng là được. Em... quê thật! Đi đâu cũng sợ, rồi biết đến bao giờ mới... khôn ra được.

Cô bé thành thật:

-Em chỉ thích ở nhà, em không quen chỗ đông người ngoại trừ đi học ở trường

Anh chàng ra oai:

-Em lộn xộn quá! Không nói nhiều, em xuống nói bà Sáu hôm nay nấu cơm sớm sớm một chút, ăn xong hai anh em mình lên đường.

Rồi lại chột đề nghị:

-Hay là khỏi ăn cơm, mình đi sớm kiếm thứ gì bỏ bụng cũng được.

Nguyệt Vy đẩy lên ngay:

-Thôi, thôi! Em ăn cơm ở nhà. Em... ghét ngồi ở quán ăn lắm.

Vũ lắc đầu chép miệng:

-Chắc! Sao em toàn ghét những thứ anh thích và `thích những thứ anh ghét!... Chán cô em gái này thật!

Cô em gái nghiêng đầu tinh nghịch:

-Chán thì khỏi... đi ghen!

Anh giơ tay định cốc lên đầu cô em, nhưng Vy né được, anh hậm hực:

-Cấm chọc quê à! Anh đi tắm đây, mà nè, một lát kiếm cái áo đầm nào xinh xinh mặc vào. Đi xem ca nhạc chứ không phải đi... học đâu ghen!

Thấy con bé phụng phịu như muốn phản đối, Vũ quyết không nhượng bộ:

-Anh nhớ mẹ có mua cho em mấy cái áo đầm đẹp lắm, mà chưa thấy em mặc lần nào. Bộ tính đem về nhà chồng làm của hồi môn hả?

Nguyệt Vy hét lên nhào lại anh, nhưng Vũ đã nhanh chồm phóng lên lầu, đứng ở cầu thang anh nói vọng xuống:

-Này em gái. Phải tập làm... điệu từ từ đi chứ! Mấy thằng bạn anh nó tưởng em... tu tại gia đó. Tụi hần hỏi thăm anh hoài, anh nói để hỏi lại em xem sao...

Cô cũng hét lên:

-Em không thèm đi với anh nữa đâu.

Vũ cười vang phóng nhanh về phòng, anh biết cô bé chỉ dám hù anh bằng miệng thế thôi chứ từ hồi nào tới giờ chưa bao giờ cô dám... cãi lại anh thực sự một lời nào, dĩ nhiên là làm sao tránh khỏi những giận dữ nhỏ nhoi. Nhưng vốn hiền lành, ngoan ngoãn, chỉ chốc lát là con bé quên ngay. Kể cả những khi anh đòi hỏi cô phải làm những việc cô không... thích, như bắt Nguyệt Vy phải mặc đầm chẳng hạn...

Mà con bé cũng thật kỳ khôi. Muôn thưở cứ ở nhà là đồ bộ, đi học là áo dài và đi đâu đó ra khỏi nhà là đồ tây, mà cũng chỉ là quần tây áo sơ mi chứ chớ hề áo pull, quần Jean bao giờ... quê ơi là quê!... Vũ nhớ mẹ

có mua cho em gái mấy cái xinh lắm, mà chưa hề thấy cô bé mặc bao giờ. Cũng thỉnh thoảng thấy cô đi sinh nhật, nhưng hình như ít khi anh có dịp thấy Nguyệt Vy sửa soạn cho ra vẻ một cô gái đã đến tuổi... hóp hóp các chàng trai.

Mà nào có phải vì cô bé xấu xí hay thua kém ai điều gì đâu. Trái lại, Nguyệt Vy rất xinh lại dễ thương. Vẻ đáng yêu của cô tỏ rõ ở khuôn mặt nhỏ nhắn, mái tóc dài quá lưng đen nhánh buông xõa như một dòng suối. Nhưng điểm thu hút mạnh nhất ở cô bé là đôi mắt. Nổi bật trên khuôn mặt tròn đen như hai hạt nhãn nhưng lại... rất buồn. Vũ không hiểu có phải vì sớm gặp bất hạnh nên điều đó đã... ám vào đôi mắt hay không. Như8Ng chỉ cần gương mặt Vy dịu đi như có điều gì khó hiểu là đôi mắt đã sâu thẳm như chục khóc. Mẹ anh có lần bảo: "-Con bé có đôi mắt buồn quá! Không hiểu sao mẹ cứ sợ nó gặp điều gì bất hạnh... " Lúc đó Vũ đã hỏi tới "-Thì Vy đã gặp điều bất hạnh là mồ côi cha mẹ sớm là gì" "Nhưng điều đó đã qua rồi. Mẹ muốn nói đến tương lai của con bé kia. Con gái có đôi mắt như sắp khóc thế này rồi sẽ gặp cảnh khổ... "

Vũ không biết những điều bói tướng của mẹ có đúng không. Nhưng rõ ràng là anh không muốn điều đó xảy ra chút nào. Bởi thế nên anh hay tìm cách làm cho cô bé vui. Hễ có dịp là anh muốn cô được giải trí thoải mái. Đã hụt đi tắm biển vững tàu thì nhất định hôm nay Vũ sẽ... bù lại cho Vy bằng buổi đi xem ca nhạc tối nay. Có một điều anh giấu không muốn cho cô biết đó là: Anh đã phải năn nỉ thằng bạn gần gũi lười cộng thêm một gói thuốc 555 nó mới "nhường" lại cho anh cặp vé với giá... hữu nghị. Làm gì có chuyện hăn tặng không cho anh.

Vũ thích thú đưa mắt ngắm nhìn Nguyệt Vy thật dễ thương trong chiếc đầm jean ngang gối với áo pull trắng ngắn tay bên trong. Áo đầm với hàng nút đồng chạy dài và hai túi đắp bên ngoài khá lớn hai bên áo trông khá bụi. và là la...

-Làm gì mà nhìn em ghê thế? Trông quái dị lắm à?

Anh tùm tùm cười nghiêng đầu:

-Trái lại ! Mà nè, em hỏi để nghe anh... khen chứ gì?

Nguyệt Vy cũng biết cách đối đáp:

-Anh khen đâu có nhằm nhò gì...

Vũ bật cười trợn mắt:

-Ái chà, Nguyệt Vy hôm nay tiến bộ nhỉ. Thế ai khen mới có... "ép phê"...

Cô khúc khích cười:

-Em đâu có biết đâu. Em chỉ đùa thôi chứ có ai nhìn em ngoài anh đâu mà khen với chê... Mà nè! Đi bây giờ chưa hay là đứng tán ngẫu.

- Đi chứ! Đi sớm hơn một chút khỏi chen lấn.

-Anh đã xin phép chị Vân chưa?

-Xong xuôi! Đã bảo chỉ cần nói qua một tiếng mình lớn rồi chứ bộ trẻ con hay sao mà sợ.

Bước song song với Vũ, Nguyệt Vy vẫn chưa an tâm:

-Anh có nói với anh Thắng...

-Ồ hay! Con bé này. Ông ấy thì... liên quan gì ở đây. Chỉ cần nói với bà Vân là được rồi.

Cô nói nhỏ:

-Em thấy anh ấy nghiêm nghiêm, khó khó thế nào ấy...

-Úi dào! Từ xưa đến giờ ông vẫn vậy, ông hơn bà Vân cả chục tuổi nên lúc nào cũng như ông cụ non. Hồi đó tại bà Vân thương quá nên ba mẹ bằng lòng gả chứ cả nhà không ai thích lắm. Cũng may là hai ông bà đi cả ngày nên nhà cũng mặc kệ.

-Em rất ít khi dám nói chuyện với anh.

- Đã bảo ông cầm tinh con... hên mà. Được cái ông buôn bán giỏi dang. Cái cửa hàng điện lạnh của nhà mình một tay do ông quản lý, kinh doanh. Ba mẹ chỉ biết giao dịch hàng, còn lại là yên tâm giao cho ông. Bởi thế nên ba mẹ mới ba+"t rề.

-Em thấy hai anh chị Ở riêng trên lầu cũng tiện.

-Thì nhà mình rộng, ở đâu cho hết. Ba cho xây hẳn một cầu thang riêng biệt ở ngõ trái nhà mình để hai ông bà tiện việc đi lại, muốn về giờ nào cũng không ảnh hưởng gì đến gia đình mình... Mà nè, vịn eo anh cho chắc nghen. Ngồi lơ mơ như em thì đo đường như chơi đó em gái.

-Thì anh chạy chậm chậm thôi, mỗi lần ra đường là xe cộ chạy như bị ai rượt em ớn quá.

-Thỏ đế vừa thôi. Em ở thành phố cũng đã hơn ba năm rồi sao còn... "nhát" quá. Hèn chi ba bảo đổi xe máy nhất định không chịu, cứ chiếc xe đạp mini Trung Quốc.

-Kệ em, như vậy cho chắc ăn. Vừa tập thể thao vừa đỡ tốn xăng, lợi đôi bề.

Vũ phì cười:

-Nói... ngang như em chắc công ty xăng dầu phải đẹp tiệm luôn quá.

-Em là thiếu số nhỏ xíu mà nhằm nhò gì... Á anh Vũ!... Chạy cẩn thận, thôi không nói chuyện nữa, anh cứ quay xuống thấy ghê quá!

-Chắc! Lần sau đi đâu với em chắc phải đi... taxi cho chắc ăn quá. Chứ em... la kiêu này còn nguy hiểm hơn gấp trăm lần... tốc độ đua xe nữa chứ.

Định giờ ngón đòn nhéo hông, nhưng chợt nhớ ra là Vũ đang chạy xe nên Nguyệt Vy đành ầm ức nguyệt anh, nhưng làm sao Vũ nhìn thấy được.

-Không thêm nói chuyện với anh nữa.

-Thôi, tới nơi rồi đây. Để rồi coi, vào trong xem ai là người mở miệng trước nhé!

Chương trình ca nhạc tạp kỹ khá hay, nhất là những tiết mục biểu diễn thời trang xen kẽ trong chương trình làm chương trình thêm phong phú hấp dẫn. Tới màn biểu diễn trang phục đi chơi phố, Vũ ghé tai Nguyệt Vy nói nhỏ:

-Nhìn kỹ trang phục đi chơi của người ta kia, ai như em...

-Em sao? Bộ hết người lên lớp rồi mới đem em bé nhà quê này so sánh với các người mẫu thời trang.

-Thì em cũng là phái nữ...

-Nhưng không hề giống nhau. Mấy cô trên sân khấu mặc áo... vá cũng đẹp chứ đừng nói đến những trang phục lộng lẫy đó..

-Lại nói ngang...

-Nói chuyện thời trang với em thì lạc đề vô cùng. Em mà khoát những trang phục đó vào thì... úi chao ôi! Không tưởng tượng được.

-Hừ! Chứ em đang mặc “thứ gì” trên người vậy, không phải moden sao?

-Đại loại là vậy thôi, áo này mẹ mua cho em mà không mặc đâu có được. Nhưng mà thú thật không được thoải mái đâu.

-Vớ! Cái đà này mai mốt... chồng con em sẽ được nhờ nhiều đấy. Chắc chắn sẽ tiết kiệm được một khoản tiền không nhỏ, nếu anh có kệt nhớ cho mượn nhen!

Nguyệt Vy không hề giận dữ vì câu... móc ghẹo của Vũ. cô cười nhẹ:

-Em được nhiều nhà bói toán bói tướng mạo rồi. Số em không bao giờ... giàu được đâu, nhỏ bạn trong lớp em còn tuyên bố: mặt em lúc nào cũng buồn như đưa đám, tương lai tối om hà! Tóm lại là... không có tiền, còn nếu có em hứa “gia tài” của em là của anh.

-Chà! Ngon quá há. Nhớ nhen!

Nguyệt Vy hỏi gọn ho:

-Đã bao giờ em thất hứa điều gì với anh chưa?

-Hi... hi... Thì anh phải hỏi cho chắc ăn chứ.

Nguyệt Vy đòi về sớm. Vũ đồng ý. Nói vậy chứ hai anh em ra khỏi nhà hát cũng 10 giờ đêm rồi. Đường phố quanh đó vẫn còn đông người qua lại. Vũ trêu em gái:

-Quả là anh với em không có sở thích giống nhau. Đi với bồ chắc em không đòi về sớm vậy đâu nhỉ?

Cô xịu mặt xuống:

-Thôi nhen! Hôm nay mắc chứng gì mà anh cứ nói tới cái chuyện... vớ vẩn này hoài vậy.

-Trời! Chuyện lớn quan trọng cả đời người như vậy mà em dám bảo là chuyện vớ vẩn. Em “lộng ngôn” thật!

Ngồi lên yên sau. Nguyệt Vy tuyên bố:

-Em nhất định không thêm nói chuyện với anh nữa.

Và cô đã giữ đúng y như vậy. Suốt đoạn đường về, mặc cho Vũ gọi chuyện, cô vẫn im như thóc.

Anh chàng phì cười:

-Em quả là người giữ đúng lời hứa.

Nhưng khi gần về đến nhà, từ xa cả hai đều thấy căn nhà mình được bật điện sáng trưng. Ngạc nhiên nhất là bóng đèn cao áp ngoài sân, rất ít khi nhà Vũ bật ngọn đèn này. Thường thì phải có tiệc tùng hay dịp gì đó thật đặc biệt.

Nhưng khi gần về đến nhà, từ xa cả hai đều thấy căn nhà mình được bật điện sáng trưng. Ngạc nhiên nhất là bóng đèn cao áp ngoài sân, rất ít khi nhà Vũ bật ngọn đèn này. Thường thì phải có tiệc tùng hay dịp gì đó thật đặc biệt.

Vũ lên tiếng trước:

-Nhà mình có chuyện gì vậy nhỉ?

Nguyệt Vy đoán mò:

-Chắc ba mẹ về có hàng hóa gì đó.

Vừa tăng tay ga, anh vừa nói tiếp:

-Có bao giờ ba mẹ mang hàng về nhà đâu.

Lại tiếp tục đoán:

-Hay chị Vân có tiệc tùng gì?

-Làm gì có, mới hồi chiều...

Nhưng xe đã dừng trước cổng. Căn nhà sáng rực ánh đèn từ trong ra ngoài. Cô em nhảy xuống, định chạy lại nhấn chuông, nhưng chợt thấy cánh cổng chỉ khép hờ. Vy đưa tay mở rộng cánh cổng. Vũ chạy xe thẳng vào trong sân và nhấn còi inh ỏi.

Nghe tiếng còi xe, bà Sáu từ trong nhà chạy ra, nhìn gương mặt còn nguyên nét hoảng hốt của bà, hai anh em biết ngay là có chuyện không hay.

Vũ hỏi trước:

-Có chuyện gì vậy bà Sáu?

Chỉ vừa nhìn thấy hai cô cậu, người đàn bà giúp việc bỗng oà lên khóc nức nở, tiếng uất nghẹn, run rẩy.

Hai anh em nhào đến đỡ bà. Vũ lay mạnh bà Sáu gắt lên:

-Bình tĩnh! Có chuyện gì?...

Nhưng bà cũng chỉ ấp a ấp úng vài tiếng:

-..Ôn... g... b... à...

Vũ hét lên:

-Ba mẹ tôi làm sao? Bà đừng khóc nữa có được không?

-... Ta... i... na... n... Ông... bà... b... i... tai... nạn...

Cả hai anh em cùng hét lên:

-Ở đâu?

-Bệnh viện... Sài Gòn... Hai vợ chồng cô Vân đang ở đó... Trời ơi! Ông bà...

Vũ quay xe lại hét lên:

-Nhanh lên! Leo lên, hai anh em mình đi ngay.

-Em thay... quần áo...

-Trời ơi! Điện vừa thôi... Lên xe!...

Nhìn bộ mặt... ngầu của Vũ, Nguyệt Vy hét hồn cô vội leo lên ngồi yên sau, chưa kịp vịn vào đâu, Vũ đã rồ ga phóng nhanh. Cô bé hét hồn ôm choàng lấy anh, giờ phút này chẳng ai dám... cự nự điều gì.

Và bây giờ, trái với tính nhút nhát như thường lệ, Nguyệt Vy níu lấy anh trai thúc giục:

-Chạy mau lên anh Vũ. Trời ơi!... Em sợ quá đi mất...

-Cầu mong không có gì trầm trọng.

Nhưng lời cầu xin của anh không được nhậm lời. Bởi vì khi hai anh em tới được bệnh viện thì mọi việc đã quá muộn màng.

Nguyệt Vy ngồi lặng yên, đầu cúi gằm xuống không dám ngược nhìn ai trong căn phòng khách rộng lớn. Hôm nay là ngày giỗ tròn 100 ngày của ông bà An tức ba mẹ nuôi của cô.

Cô vẫn thấy như hiện ra trước mắt mình những hình ảnh đau thương cách đây vừa đúng 100 ngày. Không gì diễn tả được nỗi thống khổ, vật vã của mấy anh chị em khi đứng trước hai chiếc quan tài nằm song song nhau nghi ngút hương khói. Căn nhà tràn ngập những vòng hoa phúng điếu, trái cây nhiều đến nỗi sau đám tang từng cần xé được bà Sáu mang cho hàng xóm láng giềng, mặc dù đã qua bữa tiệc sau khi đưa đám tang về, số người đông kín các bàn ăn tiêu thụ một số lượng khá lớn.

Nhìn gương mặt như mất hồn của anh Vũ, Nguyệt Vy không thể cầm được dòng nước mắt tuôn ra đầm đìa. Đã một lần đau đớn đến ngất đi khi người cha ruột mất, nên khi thêm một lần đối diện trên đầu chiếc khăn tang cô hiểu phần nào tâm trạng của Vũ vào những ngày này.

Rồi mọi việc buồn đau, đau khổ cũng qua đi. Vy và anh Vũ vẫn tiếp tục đến trường, mọi việc kinh doanh buôn bán trao lại toàn bộ cho hai vợ chồng chị Vân. Ngay từ hôm ông bà An nằm xuống, cô đã mơ hồ nhận ra có điều gì đó uẩn khúc trong việc kinh doanh của ông An, cô thất rất đồng người phúng điếu, đa số là bạn hàng làm ăn và người nào cũng ngồi nói chuyện với anh Thắng, chồng chị Vân rất lâu.

Trong gia đình này Nguyệt Vy sợ nhất là người đàn ông này. So với chị Vân, anh ta khá lớn tuổi và rất khó gần. Cô không biết đó có phải là do suy nghĩ của riêng cô không? Nhưng quả là với bộ mặt nghiêm nghị, đôi mắt một mí hay nhìn đắm đắm vào người đối diện, cô rất ít trò chuyện với anh ta. Sáng sớm hai vợ chồng ra cửa hàng sớm, ở đó suốt ngày đến tối mới về nhà. Ra vào bằng cầu thang riêng bên hông nhà thành ra không có chuyện tiếp xúc nhiều.

Nhưng từ ngày ông bà An mất đi, anh Thắng nắm toàn bộ công việc điều hành trong ngoài... Và hôm sau buổi cơm cúng, buổi chiều cả 4 người con lên nghĩa trang thăm mộ ba mẹ. Vũ và cô đã quỳ lại rất lâu. Vy biết rõ đây là một mất mát lớn đối với một người quen được sống trong sự nuông chiều, sung sướng ngay từ ngày ấu thơ như Vũ...

-Em làm sao vậy Nguyệt Vy?

Cái huých tay cùng câu hỏi của Vũ khiến cô bừng tỉnh, dòng suy nghĩ bị cắt ngang khiến cô lúng túng:

-Đâu có... gì đâu...

Vũ chỉ thờ dài không nói tiếp. Cô nghe tiếng anh Thắng đằng hắng và tiếp tục nói với giọng trầm trầm nghiêm nghị không giấu vẻ lạnh lùng:

-Mọi người cũng nghe rõ tôi nói nãy giờ rồi đó. Ba mẹ nằm xuống kéo theo bao nhiêu chuyện đổ vỡ. Lâu nay những bạn hàng làm ăn chung với nhà mình đều quay phắt lại khi thấy ba mẹ không còn nữa. Trong khi kinh doanh chuyện tiền bạc, hàng hóa gối đầu, thế chấp chồng chéo lên nhau là chuyện bình thường. Nhưng với điều kiện là những người đó vẫn còn trông thấy mặt. Bây giờ tình cảnh gia đình ta thế này khiến họ không còn thấy tin tưởng và không tránh khỏi chuyện đã xảy ra...

Chị Vân có vẻ sốt ruột vì cách nói dông dài của ông chồng, chị cắt ngang:

-Anh muốn gì thì cứ việc nói thẳng ra, người nhà cả chứ có ai xa lạ đâu mà anh rào trước đón sau cho mất thời gian.

-Chắc! Em đã nói thế thì anh cũng tóm gọn thế này. Ngay sau đám tang của ba mẹ, bạn hàng kinh doanh lần lượt từng người đến rút vốn và thanh toán vốn liếng sòng phẳng, không có tiền mặt thì họ mang những sổ hàng ký gởi về. Có người còn đến ngân hàng xin rút quỹ tín dụng của nhà ta.. Nói chung lâu nay ta vẫn tưởng ba mẹ buôn bán sầm uất tiền vào hàng ra tấp nập. Nhưng thực chất đó là vốn của các bạn hàng, đến khi ba mẹ bất ngờ mất đi thì họ xúm vào thanh toán...

Vũ ngắt lời thắc mắc:

-Nhưng chuyện đó thực chất như thế nào anh có nắm rõ không?

Ông anh rề nhún vai, giọng bình thản:

-Anh biết thế nào em cũng hỏi câu đó. Tất cả bọn họ đều có giấy tờ, sổ sách chứng minh rất rõ ràng. Nếu em không tin anh sẽ bảo họ đến cùng em đối chất.

Người chị cau mày khi nghe chồng nói có vẻ không được vui. Vũ vốn hiền lành, từ xưa đến giờ vốn không hề để ý đến chuyện kinh doanh của ba mẹ, nên bây giờ cho dù thắc mắc gì trong vấn đề này cũng đành chịu. Và lại từ ngày cưới chị Vân rồi về nhà này, ba mẹ anh chưa hề phản nản hay tỏ vẻ mất lòng tin ông anh rề. Trái lại chuyện kinh doanh ba mẹ đều giao toàn quyền cho vợ chồng chị Vân thì chắc không lý nào giờ anh Thắng lại nói dối anh, điều đó đâu ích lợi gì cho anh ấy khi vợ chồng anh ấy còn ở trong ngôi nhà này.

Vũ lên tiếng nhỏ nhẹ:

-Anh biết rõ là em luôn tinh tường vào anh chị. Sở dĩ em thắc mắc vì thật sự em cũng bất ngờ vì điều anh vừa nói. Em đâu thể biết công việc kinh doanh lại phức tạp đến thế... Lâu nay em thấy ba mẹ đi hết nơi này sang nơi khác giao hàng, nhận hàng...

Ông anh rẽ giải thích:

-Thực tế là thế. Cửa hàng của nhà ta đa số là hàng ký gởi, ba mẹ đi đây đó chỉ là trung gian giao nhận hàng ăn huê hồng. Sở dĩ nhà ta vẫn vững vì ba mẹ rất uy tín, giao nhận hàng đúng qui cách giờ giấc. Giờ ba mẹ không còn... Anh chị thì chỉ biết “đóng chốt” ở cửa hàng... chắc! Cũng không trách người ta được, không giao hàng nhận hàng được thì người ta rút vốn về thôi.

Cả căn phòng im lặng sau câu kết luận của Thắng. Anh ta đưa mắt nhìn qua một lượt những gương mặt đang chăm chú theo cách suy diễn của mỗi người... Rồi nói tiếp:

-Bởi vậy nên hôm nay nhân ngày giỗ kỵ của ba mẹ, tôi cũng trình bày ra đây để mọi người định liệu góp ý. Chứ bản thân tôi đến giờ phút này là thực sự.. bế tắc, cũng chẳng biết phải giải quyết cách nào.

Không biết hai vợ chồng có bàn luận trước không nhưng vừa nghe chồng nói thế, Vân lên tiếng nói tiếp ngay:

-Điều trước mắt là chị cũng muốn nói trước để hai đứa hiểu là vốn liếng gia đình ta giờ rất hạn chế. Anh chị buôn bán ở cửa hàng cũng chỉ là như người ta làm công, toàn là hàng của các công ty họ ký gởi chứ mình có chạy lui chạy tới mà giao nhận hàng được đâu. Rồi chị cũng phải mang thằng cu Bin gởi trường mẫu giáo, chứ có ai trông nom nó nữa đâu...

Vũ định nói gì đó, nhưng rồi ngập ngừng anh lại... thôi.

Vân nói tiếp:

-Còn vấn đề ăn tiêu trong gia đình cũng phải hạn chế lại... Mọi người cũng biết rồi đó, nhà mình thì ít người mà ăn uống tiêu pha.. chắc! Không hạn định gì cả... Mẹ vốn hào phóng, cứ thích gì cũng mua sắm. Bây giờ nhà mình mà tiêu xài kiểu đó thì không sao chịu nổi đâu.

Bà Sáu chỉ chờ có thể vội xen vào:

-Cậu mợ Hai à! Tiện đây tôi cũng xin cậu mợ với cô cậu đây cho tôi... nghỉ việc...

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn sững vào bà Sáu, ngay cả Nguyệt Vy tự nãy giờ chỉ biết cúi đầu ngồi nghe không một ý kiến nhỏ nào giờ cũng tròn mắt kêu lên:

-Kìa bà Sáu!...

Vũ nhanh miệng hơn:

-Bà Sáu nói gì kỳ vậy? Ở nhà này có ai... đuổi bà đâu nào...

Người đàn bà già nua hiền lành vội lên tiếng trả lời:

-Đâu có, tôi có dám nói ai... đuổi tôi đâu... Cậu Vũ...

-Thế thì tại sao? Hay có ai làm gì, nói gì khiến bà buồn giận?

Bà Sáu lắc đầu nguây nguây:

-Dạ đâu có... Làm gì tôi có chuyện gì buồn giận cô cậu nào đâu. Có điều... tôi...

Thắng lên tiếng dứt khoát:

-Người trong nhà cả bà muốn gì cứ nói thẳng để tôi còn biết đường mà giải quyết.

Người đàn bà vẫn ngập ngừng:

-Thế này cậu mợ ạ! Tôi từ hồi nào đến giờ vẫn được ông bà và các cô cậu thương cho sống trong nhà lại còn được lương bổng, ơn này suốt đời tôi không quên. Tôi cũng chỉ biết ngày hai buổi lo cơm nước cho ông bà, và các cô cậu... Nhưng giờ ông bà mất rồi. Tôi đi ra đi vào căn nhà trống vắng tôi thấy sao buồn quá!...

Bà Sáu im lặng một lát, có vẻ xúc động khi nhớ đến ông bà chủ. Vũ lên tiếng hỏi nhẹ nhàng:

-Bà sợ chúng tôi không có tiền lương trả cho bà ư?

-Dạ! Tôi đâu dám nghĩ thế. Có điều tôi hiểu ông bà mất rồi, rồi đây với các cô cậu sẽ phải khó khăn vất vả bươn chải. Thôi thì già rồi, cũng chẳng còn sống được bao năm. Thôi thì cô cậu cho tôi về quê. Tôi có đứa cháu gái, mới sinh đứa con đầu lòng mà sức khỏe yếu quá, nó năn nỉ tôi về quê sống coi sóc dùm. Tôi biết cô cậu chủ thương tôi thật tình, nhưng giờ tôi chỉ muốn về quê sống...

Vân chậm rãi lên tiếng:

-Thôi được! Bà Sáu nói cũng có lý, khi ba mẹ còn sống, bà chủ yếu hầu hạ cơm nước cho ông bà... giờ thì... chắc!... Bà thu xếp đi tôi sẽ tính thêm cho bà ba tháng lương. Bà hãy nghĩ đây là tấm lòng thành của chúng tôi chứ ở đây không có vấn đề tiền bạc. Bà tự nguyện xin nghỉ, chúng tôi cũng không ép. Đôi bên vẫn giữ nguyên tình cảm tốt đẹp với nhau là tốt rồi.

Vũ thở dài buồn bã:

-Nhà đã vắng, bây giờ bà Sáu nghỉ việc không biết nhà còn vắng cỡ nào.

Bà Sáu bùi ngùi:

-Cậu thông cảm, tôi vốn ở dưới quê lên đây đi làm. Giờ thì già rồi, tôi muốn trở về nơi quê quán sống những ngày còn lại...

Vẫn là Vũ lên tiếng, giọng có phần trách móc:

-Tôi thấy bà còn khỏe mạnh lắm cơ mà.

Bà Sáu cười gượng gạo hiền lành:

-Cũng gần đất xa trời rồi cậu à! Tôi lại góa bụa không con cái, khi nào trời kêu thì dạ thôi.

Câu chuyện nghỉ việc của bà Sáu được thông qua Thắng nói rõ hơn về số vốn ít ỏi còn lại của gia đình. Hầu như mọi người chỉ biết nghe chứ không đóng góp được gì nhiều. Vì thật ra cũng chẳng ai biết gì nhiều để nói.

Đến khi mọi người trở về phòng riêng sau bữa cơm chiều. Nguyệt Vy dừng lại trước cửa phòng mình nói với Vũ:

-Anh Vũ à, em muốn... nghỉ học

Vũ tròn mắt như muốn rách khố, kinh ngạc nhìn cô em kêu lên:

-Em đang nói cái... quái quỷ gì vậy?

Như bình thường với bản tính hiền lành nhút nhát, cô rất sợ những cơn giận dữ của bất cứ ai. Nhưng thật lạ, lần này trước sự cáu giận của Vũ, cô vẫn bình thản lập lại:

-Em muốn nghỉ học, bà Sáu nghỉ việc lấy ai lo việc nhà...

Vũ gất lên:

-Đó không phải là việc của em.

Cô vẫn buống bình:

-Thế đó là việc của ai Em là một thành viên trong nhà này, và em nghĩ đó là bổn phận của...

-... Diên vừa thôi! Em dẹp ngay cái ý nghĩ vớ vẩn đó ngay đi, anh không muốn nghe thêm nữa.. Nội chuyện kinh doanh thất bại, rồi bà Sáu nghỉ việc, bộ em thấy thế còn chưa đủ bực mình hay sao mà còn kiếm chuyện

Nghe Vũ nói một hơi, Nguyệt Vy đứng im lặng nghe. Tưởng cô sẽ thăm vào đầu, ai ngờ cô quay ngoắt bỏ đi vào sau khi buông gọn một câu:

-Em sẽ nghỉ học khi tới thời điểm..."Thích hợp"...

Vũ toan hét lên, nhưng cô đã nhanh nhẹn chui vào phòng, đóng sầm cửa lại.. Anh tức tối bước về phòng mình, miệng lẩm bẩm:

-Khi không rồi dở chứng. Không biết học ở đâu cái lối ngang ngược đó không biết nữa.

Và quả là Nguyệt Vy cương quyết bảo vệ "đề án" của mình đến cùng. Bà Sáu nghỉ việc được mấy tháng thì Nguyệt Vy tốt nghiệp phổ thông và cô quyết định ở nhà không thi đại học, mặc cho Vũ từ giận dữ, dọa nạt, không thèm nói chuyện và sau cùng là... năn nỉ vẫn không "ép phê".

Vũ lắc đầu chán nản:

-Anh không sao hiểu em được bỗng dưng rồi quyết định... động trời như vậy.

Cô cười cười:

- Đây là một quyết định đúng đắn nhất của em. Rồi anh sẽ thấy.

-Anh chẳng thấy gì ngoài sự vô lý chưa từng thấy.

-Em lại thấy rất hợp lý.

Vũ gất lên:

- Đừng có chọc tức anh. Em nhắm ở nhà làm được công chuyện gì chứ?

Vy nhún vai nói nhỏ:

-Từ trước đến giờ việc nhà toàn là những việc không tên, làm sao em kể cho anh nghe được.

Anh dăm dăm nhìn cô dò hỏi:

-Hay là em chán học, và đừng có nói là vì em sợ anh và chị Vân không đủ sức nuôi em ăn học đấy nhé.

Cô khẽ thờ dài nhìn Vũ cười buồn:

-Em cũng chẳng biết có phải mình chán học không, nhưng thực sự hiện giờ em học không vô. Mấy tháng vừa qua em không sao "nạp" vào đầu được một chút kiến thức nào. Thi đậu phổ thông đợt vừa qua là em thấy may mắn lắm rồi.

Vũ ngạc nhiên hỏi dồn:

-Có chuyện gì xảy ra cho em sao?

Nguyệt Vy lắc đầu, vốn sớm gặp bất hạnh nên cô nhạy bén hơn Vũ trong trường hợp này. Hôm bà Sáu xin nghỉ việc, cô hiểu bà không chỉ đơn giản vì thật sự muốn trở về quê như lời bà nói. mà thật ra những lời nói nghe qua thì chẳng có gì, nhưng cô hiểu người phụ nữ đứng tuổi ấy đã nhận ra người con rể của ông bà chủ muốn đuổi khéo người giúp việc. Và kể cả Nguyệt Vy cũng vậy, tuy là con gái nuôi nhưng cô có khác gì kẻ ăn nhờ ở đậu.. Đó là lý do vì sao cô muốn nghỉ học. Nhưng giờ làm sao cô có thể cho Vũ biết điều “tế nhị” ấy.

-Em đang nghĩ gì vậy?

-À... không! Em có nghĩ gì đâu.

-Anh hỏi em có chuyện gì phải không, sao em không trả lời?

-Thì tại có gì đâu mà trả lời. Mà anh Vũ ơi! Em đã hạ quyết tâm rồi, em nghỉ học và ở nhà làm việc nhà.

-Thế em nhất định không học hành gì nữa à?

Vy bật cười khê:

-Cứ từ từ, thu xếp xong có lẽ em sẽ kiếm môn học nào đó thích hợp, thí dụ như.. nữ công gia chánh chẳng hạn.

Vũ ngắt ngang bằng giọng cộc cằn ít khi thấy ở anh:

-Vớ vẩn, em học ba cái thứ vô bổ ấy làm gì?

Cô le lưỡi gheo anh một cách cố ý:

-Học nấu ăn mà anh còn cho là vô bổ, chứ em hỏi anh học thứ gì bổ hơn bây giờ?

Anh lừ mắt:

-Thôi ghen, đừng có mà cố ý chọc tức anh. Người ta đua nhau học sinh ngữ, vi tính, em đâm đầu vào ba cái chuyện tầm phào gì không.

Nguyệt Vy nhún vai có ý muốn bước đi:

-Nếu anh cho là chuyện tầm phào thì em không nói nữa. Anh lo cho anh kia, còn đến 3, 4 năm đại học nữa.

-Hừ! Anh lớn rồi, không cần phải nhờ em nhắc nhở.

-Thì em chỉ nói vậy thôi. Khi không rồi quạu với em, em về phòng đây, cho anh ở đó mà... quạu với bộ bàn ghế

Vừa dứt câu cô nhanh chân chạy về phòng không hề chờ Vũ có ý kiến. Anh nhìn theo bóng cô lắc đầu chịu thua. Từ ngày ba mẹ mất đi, Nguyệt Vy vụt lớn hẳn ra, sớm gặp điều bất hạnh nên cô đã muốn “già” trước tuổi. Có lẽ ý thức được điều khó khăn trong gia đình nên cô nhỏ muốn... nhường cho anh chăng?

Vũ ngẫm nghĩ và thấy Nguyệt Vy quả là đã chọn cách xử sự đúng đắn nhất. Vì với tình hình hiện tại không thể hai anh em cứ ung dung ăn học như ngày ba mẹ còn sống. Và anh chỉ mới học tới năm thứ 4 dở dang liệu có thể nghỉ học để kiếm một công việc nào đó khả dĩ. Trong khi lớp sinh viên tốt nghiệp đại học vẫn còn khối người đang phải vất vả ngược xuôi tìm kiếm cho được một nơi thu nhận. Thôi thì đành vậy, chỉ còn một cách duy nhất là anh phải cố gắng học, học thật tốt để khi tốt nghiệp sẽ tự tìm cho mình một chỗ đứng tương đối vững vàng. Khi ấy anh mới có thể tính đến chuyện “bù đắp” cho Nguyệt Vy, chứ hiện tại thì Vũ đành chịu thua.

Xuân qua, Hạ đến, Thu tàn, Đông đi.. Ngày qua ngày tiếp nối nhau... Rồi thấm thoát hơn một năm đã trôi qua Nguyệt Vy giờ đã thành thạo công việc trong ngoài như một cô quản gia thực thụ kiêm nội trợ đảm đang. Hàng ngày cô lo chuyện cơm nước cho các thành viên trong gia đình một cách tươm tất, nhưng việc không tên cứ mãi làm cho cô luôn tay, cô chăm sóc cho Vũ chu đáo đến nỗi anh phải kêu lên:

-Thôi chứ, anh có phải là trẻ con mới lên ba đâu. Em cứ để quần áo dơ của anh ở yên đó

-Xí, để cho tới khi mốc meo lên chứ gì? Thật khủng khiếp:

-Thì... từ từ anh cũng sẽ phải giặt chứ.

-Em nghe anh nói sẽ mà phát sợ, anh chia động từ này ở thì tương lai nghe sao mà xa vời quá!

-Hi... hi!... Chính em tập cho anh tính lười biếng chứ ai vô đây.

-Phải rồi, lỗi tại em. Đúng là làm ơn mắc oán.

Vũ chỉ còn biết cười trừ. Nguyệt Vy nói lấy thế thôi, chứ anh biết cô bé “thương” anh thật lòng. Cho dù hiện tại hoàn cảnh sống của hai anh em không còn được sung túc, sung sướng như xưa. Nhưng cô nhỏ bằng mọi cách tạo cho Vũ luôn yên tâm, dồn hết tâm trí cho việc học hành. Những bữa cơm luôn nóng sốt, những món ăn tuy không cao sang nhưng lúc nào cũng hợp khẩu vị khiến Vũ hài lòng và thầm biết ơn cô em gái bé nhỏ dịu hiền, đã sớm lộ bản tính thích chăm sóc, ân cần vốn có nơi người phụ nữ Việt Nam.

Một cảm giác mát lạnh áp vào má khiến Vũ chợt giật mình mở choàng mắt. Trước mắt anh. Nguyệt Vy đang đứng nhoèn miệng cười, trên tay là ly chè sen trong vắt với những hạt sen trắng đục trông thật ngon mắt.

-Anh đang thả hồn đi hoang taten đâu vậy Trờ về ăn ly chè sen để lấy sức mà đi tiếp nè!

Anh nheo mắt mỉm cười tươi rói:

-Anh đang bay gần tới cổng nhà trời rồi, nhưng chợt có linh cảm mình sắp có lộc ăn nên vội vã chạy về...

Hi, hi! Đúng là giác quan thứ sáu của anh hoạt động tốt thật.

-Xạo vừa thôi ông bác sĩ, anh là có tật ngồi đâu ngủ đó. Em chắc chắn tối hôm qua anh lại thức khuya để gao bài chứ gì.

Vũ chất lưỡi nhưng vẫn mỉm cười.

-Bác sĩ gì anh mới học tới năm thứ 5 mà anh muốn gác ngư lao đao, vừa học vừa thực tập ở bệnh viện vừa lý thuyết ở trường, nhiều bữa cái đầu anh muốn nổ tung.

Nguyệt Vy nghiêng đầu nhìn anh chăm chú:

-Bối vậy nên dạo này anh ốm nhom thấy ghê.

Anh trợn mắt nuốt vôi miếng chè trong miệng:

-Em có lộn không vậy. Từ ngày em trở thành “bảo mẫu”, em nuôi anh kỹ còn hơn các “bé” mẫu giáo.

Anh luôn có cảm giác cứ như bước chân về nhà gặp em là như rằng được ăn uống

Cô nhéo vào tay anh dấm dăng cắt ngang:

-Tại anh là chúa lười biếng chứ sao, em mà không áp đặt kiểu đó thì giờ anh chỉ là bộ xương biết đi thôi đừng có mà chọc quẻ em.

Vũ đưa ly chè đã được anh tận tình xoi hết nhẩn lên phân bua:

-Anh nào dám chọc quẻ em, bằng chứng là anh đã xoi sạch ly.

-Hay anh không thích bị em chăm sóc như thế?

Anh nhảy nhồm lên lắc đầu lia lịa:

-Trời đất! Anh đâu có “man” nặng đến thế. Ai lại từ chối một sự ưu ái tuyệt vời như vậy bao giờ.

Cô nhỏ xiu hắt xuống:

-Em cứ nghĩ là anh không hài lòng vì bị em quấy rối mãi.

Vũ phì cười quay sang nhéo lên chóp mũi cô:

- Đúng là chỉ nghĩ vớ vẩn.

Thấy cô vẫn chưa “tươi” hơn, anh tủm tỉm cười trêu chọc:

-Em có muốn anh nhắc thêm điều này không?

- Điều gì?

-À! Cái điều rất hay là tên Lâm, bạn anh mỗi lần đến nhà mình chơi hay thủ thi rất... to cốt cho em nghe thấy mà.

Nguyệt Vy lầu bầu:

-Em không nghe thấy gì hết à ghen!

Vũ vẫn giữ nguyên nụ cười tinh nghịch:

-Thật không? Vậy anh lập lại em nghe thử xem có quen... tại không nghe.. Hừm! Tên Lâm đã bảo thế này nè “Mày thật có phúc khi có cô em gái tuyệt vời như Nguyệt Vy. Mày làm tao phát ghen lên được”.

Cô em đỏ mặt kêu lên:

-Vô duyên quá đi! Khi không có nói chuyện ghen tương...

Vũ vẫn không buông tha khi nghiêng đầu ngó tận mặt Vy.

-Bộ em không hiểu thật hay cố tình “nai tơ” để anh giải thích.

Vy bịt chặt hai tai lắc đầu liên tục:

-Em không muốn nghe anh Vũ nói nữa.

-Hi... hi!... Nhưng mà mới hôm qua thằng Lâm lại nhắc khéo anh lần nữa, hẳn bảo muốn mời em đi xem... Nhưng cô đã không chờ anh nói hết câu đã đứng bật dậy, miệng hét lên:

-Em không thèm nghe nữa đâu. Từ nay nếu bạn anh có tới thì đừng kêu em ra rót nước trà nữa. Em ghét nhất là ba cái chuyện bao đồng này.

-O! Em ngộ không, chuyện quan trọng vào bậc nhất mà dám bảo là chuyện bao đồng. Lâm nghe được nó buồn

-Cho ông “chết” luôn đi!

-Trời ơi! Sao em ác...

Nhưng trái với bản tính dịu hiền, nhỏ nhẹ hàng ngày, lúc này cô bỗng dữ dằn thật đáng ngạc nhiên:

-Ừ! Em ác vậy đó. Em ghét nhất là thứ đàn ông con trai lúc nào cũng toe toét nhựt.. hai anh.

Trong khi Vũ còn đang há hốc miệng nhìn sững sờ cô em như thoát bỗng trở thành ai khác, N V y quay phắt bước lên lầu, trước khi đi cô buông tiếp một câu:

-Cả hai anh đều... ngốc như nhau

Vũ quay nhìn ra ngoài trời, cơn mưa tầm tã như trút nước cộng thêm với những cơn sấm chớp lóe sáng trên bầu trời khiến anh thêm lo sợ, anh bồn chồn phân bua với bạn:

-Sao tao lo quá mày. Mưa thì to, trời thì tối không biết con bé đi đâu mà lâu thế không biết.

Lâm, bạn Vũ cũng nhấp nhòm không yên:

-Thế trước khi đi Nguyệt Vy không nói gì với mày hết à.

-À! Thì con nhỏ bảo đi công chuyện gì đó... Chật! Nó ít đi đâu lâu một mình

Vũ không thể nói rõ cho thằng bạn cùng lớp hiểu rõ hơn điều... tế nhị này. Từ hôm NV tuyên bố không rót nước mỗi khi Lâm đến và cô đã làm đúng lời tuyên cáo đó. Đã mấy tháng rồi còn gì, vậy là đúng, mấy tháng cô nhỏ trốn biệt mỗi lần Lâm đến.

Thằng bạn vốn để ý cô em gái Vũ thắc mắc ngay:

-Sao dạo này tao thấy Nguyệt Vy ít xuất hiện quá vậy?

Vũ nữa đùa nữa thật:

-Mày làm quá con nhỏ phát sợ phải trốn chớ sao!

-Tao có làm gì đâu?

Bỗng dưng Vũ gắt lên:

-Nội cái kiểu mỗi lần con nhỏ mang nước ra mày nhìn như muốn “nuốt sống” nó thì nó phát khiếp rồi.

Lâm cười hề hề đưa tay gãi đầu:

-Mày nói quá, Nguyệt Vy.. dễ thương thì phải cho tao nhìn chứ.

-Nhìn như mày tao còn phát...nóng, nói gì đến con bé.

Bởi vậy nên hôm nay vừa nghe Vũ căn nhắc khi thấy Lâm tới chơi.

-Em kỳ cục quá Nguyệt Vy. Em không rót nước thì thôi, anh không ép, nhưng mỗi lần Lâm đến em trốn biệt lên lầu thật không sao hiểu được. Ít ra cũng phải ra chào một tiếng cho phải phép chứ.

Và thế là cô nhỏ vùng vằng thay quần áo quảy quả bỏ đi, cho dù trời sắp chuyển cơn mưa to.

Có tiếng Lâm:

-Hay là để tao đi tìm.

Vũ tròn mắt nhìn thằng bạn:

-Mày biết con nhỏ đi đâu mà tìm?

-Ồ! Thì tao đi lòng vòng, lúc nãy mày bảo Nguyệt Vy chẳng đi bộ là gì?

-Thôi đi, cái tật con nhỏ từ hồi nào tới giờ vẫn đi bộ, mày còn lạ gì. Mà thôi khuya rồi mày cũng nên về đi. Lâu lâu Vy nó nổi hứng đi “đạo” một lát là về bây giờ, chắc là nó trú mưa thôi.

-Mày chắc không?

Bỗng dung Vũ cảm thấy buồn cười vì cái kiêu lẳng xẵng của thằng bạn, anh đứng lên vỗ vai trấn an:
-Tao là... anh trai Nguyệt Vy hay là mày, đúng là khéo lẹ Thôi biến đi thằng khi, Nguyệt Vy nhát lắm nó về nhà liền bây giờ đó mà.

Lâm háy mũi:

-Lúc nãy chính mày cũng cuống lên vì lo, sao giờ bỗng dung tỉnh rụi vậy?

-Hề, hề! Tao hù mày thôi.

-Hừ! Bạn bè hay thật. Tao về đây, coi bộ anh em nhà mày thích đùa quá há?

Tiền bạn ra về, Vũ tiếp tục bồn chồn lo lắng, anh muốn đuổi khéo tên bạn ra về sớm nên nói thế thôi. Chứ thật sự trong bụng anh bắt đầu đánh lô tô, chưa bao giờ Nguyệt Vy đi đâu một cách bất thường như thế. Mấy tháng nay thái độ của Nguyệt Vy đã có điều gì khác lạ, cô vẫn chăm sóc anh ân cần, nhưng hình như thái độ của cô dè dặt, khép kín hơn. Ít đùa, ít nói và cả ít giận dỗi.

Còn Vũ thì đang bù đầu cho kỳ thi phân môn để bước sang năm thứ sáu, bài vở ngập đầu nên cũng ít quan tâm đến cộ Có lẽ vì thế nên Vy cũng lờ anh luôn phải không nhỉ? Từ hôm cô nhỏ dấm cả gan mắng anh “ngốc” đến nay, cô cũng không thêm xin lỗi hay làm hoà, cứ tỉnh bơ lạnh lùng như chuyện đó với cô chẳng là cái gì cả. Đây đâu phải là bản tính vốn hiền dịu, nhút nhát vốn có vốn có của Nguyệt Vy đâu... “Cô ấy làm sao thế nhỉ? Chắc! Gần mười giờ đêm rồi cũng chưa thêm về... Hai ông bà Thắng – Vân thì đã đóng kín căn lầu trên cùng, không lẽ lên kêu bà Vân dậy coi nhà, bà chửi tắt bếp chứ chẳng chơi... mà con bé đi đâu mới được chứ?...”

Cứ để điện bật sáng choang từ nhà trong đến nhà ngoài như thế, Vũ ngồi yên trên ghế salon rít từng hơi thuốc bồn chồn đợi Nguyệt Vy. Một điều ít thấy ở anh, vì anh rất ít khi hút thuốc. Khi tiếng chuông đồng hồ đánh báo hiệu 10 giờ 30 phút thì Vũ chịu hết nổi, anh đứng bật dậy bước vào nhà với chiếc áo khoác bằng vải Jean – “ Phải đi tìm cô ấy thôi”, khổ nỗi anh chả bao giờ nghe Vy nói đến bạn bè hoặc đưa bất cứ người bạn nào về nhà.

Bước ra sân, cơn mưa đã tạnh nhưng ngoài trời từng cơn gió vẫn thổi qua l' m những cành lá đong đưa xào xạc. Ngọn đèn trang trí trên trần ngoài lan can thêm nhà hắt lên tia sáng buồn bã, vàng vọt...

Vũ quyết định đi bộ, anh không tin cô đi đâu quá xa, nhất là vào đêm tối như thế này. Lững thững bước xuống sân, Vũ theo thói quen đảo mắt một vòng nhìn lướt qua khoảng vườn bước hai bên sân nhà. Đêm nay trời không trăng, mảnh trăng khuyết nhỏ xíu ẩn hiện nơi tàn cây.

Bỗng anh thót tim, khi trông thấy trên chiếc ghế đá dưới gốc cây Ngọc Lan, một người ngồi bó gối, hai chân đặt trên ghế hai tay vòng ôm lấy gối, đầu gục xuống trông thật thảm hại. Không cần ai nói anh cũng biết ngay đấy là ai?

-Trời ơi ! Nguyệt Vy ! Em làm sao vậy?

Vừa kêu lên thất thanh, Vũ vừa lay cô rất mạnh tay, thấy như cô vẫn chưa phản ứng, anh ngồi hẫ xuống bên cạnh choàng lấy ngay vai cô miệng không ngớt hỏi dồn dập:

-Sao lại ngồi đây... Có chuyện gì vậy... Em về hồi nào...

Chậm rãi, Nguyệt Vy ngẩng đầu nhìn anh, trong bóng đêm dày đặc, qua ánh đèn vàng chiếu từ xa, Vũ không nhận rõ được gương mặt của cô, nhưng anh thấy được đôi mắt tròn đen của cô đang long lanh đọng đầy nước mắt, đôi má nhòe nhoẹt nước mắt, chứng tỏ cô đã khóc rất nhiều và rất lâu.

Mạnh bạo kéo cô đứng dậy, anh lên giọng ra lệnh:

-Vào nhà đã, em không thấy ngồi ở đây là em đang hứng trọn những giọt nước mưa từ trên cây hay sao hả? Trời ơi, người lạnh ngắt rồi nè.. thật buồn hết chỗ nói

Bây giờ anh mới trông rõ hơn một chút gương mặt mệt mỏi của Nguyệt Vy, cô không buồn phản ứng lại mà chỉ lẳng lặng theo anh vào nhà.

Dưới ánh sáng của bóng đèn sáng choang trong phòng khách, Vũ đã thấy trước mắt một Nguyệt Vy trông đáng thương với gương mặt xanh mướt, bộ quần áo tây ướt mềm dính sát vào người, chiếc quần tây màu sáng đẫm đỏ như đốm dơ đất cát văng lên từ những vũng nước, mái tóc dài dính bết vào nhau từng lọn, điều đó chứng tỏ cô đã đi bộ khá lâu dưới mưa

Vừa định mở miệng lên tiếng mắng mỏ cái tội dầm mưa của cô, thì Vũ bỗng đứng nhưng phỗng khi nghe cô mở miệng câu đầu tiên:

-Em.. mệt lắm, chỉ muốn ngủ thôi, anh cho em về phòng

Vũ chỉ còn biết ngơ ngẩn bước theo cô, vừa định giơ tay đỡ lấy hông cô thì anh như bỗng thấy cô như lùi lại và mỉm cười yếu ớt qua tiếng nói nhỏ như thì thào:

-Em không sao đâu... để mặc em... anh cũng không đi ngủ đi, khuya lắm rồi đó

Đứng trước cửa phòng Nguyệt Vy, anh bỗng ngần ngại, dù là anh em trong nhà nhưng rất ít khi anh bước vào phòng cô.

-Em phải nhanh chóng thay quần áo khô, đắp thật ấm người, nãy giờ đi “dạo” dưới mưa bão đảm là em thấm lạnh rồi đó.

Bỗng dung cô nhăn mặt, miệng lầu bầu:

-Em lớn rồi, tự biết lo cho mình, anh đừng bận tâm.

Vừa dứt câu cô đã nhanh chóng lách vào phòng đóng sầm cánh cửa ngay trước mũi anh

Bước xuống nhà, Vũ cẩn thận đi khóa lại tất cả các cánh cửa từ ngoài cổng vào đến nhà. Vừa làm mà trong lòng anh không ngớt thắc mắc “Quái lại! Nhất định Vy có điều gì đó giấu mình. Từ trước tới giờ con bé ngoan ngoãn lắm mà. Sao giờ bỗng nhiên dở chứng thế nhỉ? Ngày mai mình phải hỏi cho ra. Thế nào cũng phải hỏi cho ra.. chưa bao giờ Vy giấu mình chuyện gì cả...”

Trước khi trở về phòng mình, Vũ tần ngần đứng trước cánh cửa đóng im lìm căn phòng Nguyệt Vy, anh đưa tay thử mở, và nhận ra nó đã được khóa kín.

-Có lẽ cô nhỏ đã ngủ yên. Thôi! Có gì mai sẽ hỏi

Mở choàng mắt ra Vũ giật mình khi thấy nắng đã lên cao. “Ái chà coi chừng trễ học mất”. Nhanh chóng ngồi dậy, thu gọn thật mau lẹ, làm vệ sinh cấp tốc. Rất ít khi anh bị dậy trễ vì hầu như ngày nào anh cũng “bị” Nguyệt Vy dựng cổ dậy rất đúng giờ, chả là bao giờ cô cũng là người dậy sớm nhất trong nhà. Mặc y phục chỉnh tề, Vũ bay ra khỏi phòng khi đã với tay cầm lên chiếc túi xách bằng vải bố to đùng, vật bất ly thân với anh bao năm mài dũa ở trường đại học.

Anh quay nhìn cánh cửa vẫn đóng kín im lìm nơi căn phòng của Nguyệt Vy sát bên. “Cô ấy dậy chưa nhỉ?”

Đưa tay gõ cửa dè dặt, anh ngập ngừng lên tiếng gọi:

-Vy ơi! Em dậy chưa?

-Anh đi học nghen! Trưa về anh em mình nói chuyện

-Nếu em còn mệt thì đừng đi chợ nấu cơm gì mất công, trưa anh về mua thứ gì ăn cũng được

-Vy ơi! Bộ còn nường à?..

Sự im lặng bất thường của cô em khiến anh chột dạ. Biết tính cô nhõ vốn không bao giờ ngủ dậy trễ khiến anh thêm nôn nao. Đưa tay gõ dồn dập hơn, anh lên tiếng lớn hơn:

-Vy ơi! Dậy chưa? Mở cửa cho anh đi

Cánh cửa muốn rung lên qua những cái nắm tay đập rầm rầm của Vũ, nhưng cũng không tiếng đáp trả. Hoảng kinh với những ý nghĩ điên rồ, anh càng dùng tay chân mạnh hơn nữa. Nhưng cánh cửa gỗ nặng trịch không suy suyển. Anh cuống lên chạy nháo nhào miệng liên tục kêu gào, nhưng vào giờ này trong nhà làm gì có ai. Theo thói quen hàng ngày, hai vợ chồng chị Vân đã đưa cu Bin tới nhà trẻ và đến cửa hàng từ hồi sáng sớm. Mà bây giờ đã là tám giờ hơn.

Cũng còn may trong cơn hoảng loạn Vũ còn nhớ cánh cửa sổ bên hông nhà. Căn nhà này được ba anh xây theo lối xưa, với hàng lan can bao bọc xung quanh căn nhà từ tầng lầu thứ nhất tới sân thượng. Thật hù hồn khi anh trông thấy hai cánh cửa sổ mở toang, có lẽ đó là thói quen của cô.

Nhanh chóng nhảy vào căn phòng theo lối cửa sổ, mở toang cánh cửa to ra cho ánh sáng tràn vào, anh bắt gặp Nguyệt Vy đang nằm mê man trên giường. Nhìn khuôn mặt đờ đẫn, đỏ bừng, đôi môi khô hé mở, hơi thở nặng nhọc khó khăn, anh biết ngay cô đang sốt cao khi vừa đưa tay áp vào trán cô, vầng trán nóng hổi khiến anh giật thót mình.

-Trời ơi! Sốt cao quá, hậu quả của trận dầm mưa đêm qua đây mà.

Với số vốn liếng kinh nghiệm ít ỏi của anh chàng sinh viên năm thứ năm, Vũ mau chóng xác định được cơn sốt, anh chạy bay xuống nhà dưới sau khi đã cho cô ngâm nhiệt kế.

Khệ nệ mang thau nước đá mát lạnh, anh xắn tay áo bắt đầu ra tay “bác sĩ bắt đắc dĩ”. Con số 38 độ làm Vũ bót lo lắng, vấn đề là phải mau chóng làm hạ cơn sốt. Liên tục đắp khăn lạnh, lau khắp toàn thân. Bộ áo ngủ bằng vải mỏng giúp anh rất nhiều, khó khăn lắm anh mới cho cô uống được viên thuốc hạ sốt. Anh nghe cô ú ớ ở mê sảng, đôi môi khô như muốn mấp máy điều gì.

Khi thay thau nước thứ 2, Vũ thấy rõ hơi thở cô đã điều hòa hơn, sắc mặt không còn đỏ bừng như lúc nãy mà đã dịu lại. Anh nhẹ nhàng đưa tay vén những sợi tóc đã dính bết mồ hôi trong cơn sốt, mái tóc đã xõa tung rối bời trên gối. “Tội nghiệp! Có lẽ Vy đã phải vật vã trong đêm với cơn sốt. Thế mà không thềm gọi anh một tiếng. Ủ mà sao gọi được khi cô đang sốt mê man. Mình cũng thật vô tâm, cứ nghĩ rằng cô bé đang yên giấc”.

Đây là lần đầu tiên Vũ có dịp ngồi ngắm Nguyệt Vy ngủ. Trong giấc ngủ trông cô còn trẻ con lạ lùng, khuôn mặt xinh xắn dịu dàng, vốn có đôi mắt buồn nên khi khép mắt trông cô như tươi tỉnh hơn.

Năm nay cô bé bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? 18, 19, 20... thật tình anh cũng không nhớ rõ, chỉ biết rằng cô đã qua tuổi phổ thông đã lâu. Nguyệt Vy như thể là đã trưởng thành. Đã quen thuộc luôn có cô bên cạnh, một mai cô nhõ theo chồng, hay Vũ có... vợ ! Không biết rồi “hai đứa” sẽ ra sao?

Bỗng dung đôi mắt Nguyệt Vy khẽ chớp nhẹ, đôi môi như muốn mấp máy.

Vũ mừng rỡ reo lên:

-Ôi, Nguyệt Vy ! Em đã tỉnh rồi... Trời ơi! Em làm anh hết cả hồn vía.

Cố nường đôi mắt một cách khó nhọc, Vy nhìn anh, trong đôi mắt tròn đen là một dấu hỏi lớn. Anh nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ nhắn của cô ân cần:

- Đêm qua em sốt cao lắm! Anh tẻ quá, chẳng biết gì hết. Cũng may mà sáng nay anh ghé qua phòng em. Cô mấp máy đôi môi:

-Anh chưa đi học sao?

Vũ kêu lên sừng sốt:

-Trời đất! Em sao vậy Nguyệt Vy Em nghĩ là anh gỗ đá hờ? Nhà chỉ có một mình em, trong khi em đang bệnh như vậy mà anh đành đi học sao?

Cô thở hắt ra:

-Em chỉ hơi mệt một chút

Vũ không thể dần được tiếng găt gỏng:

-Thôi đi, đừng có mà gằn dở vừa thôi. Lúc này còn thở không ra hơi, chờ anh một chút!

Chạy nhanh xuống nhà, Vũ nhanh tay pha một ly sữa nóng. Một tay là ly sữa nóng bốc khói, tay kia là thau nước mát lạnh, vừa bước vào phòng anh đã thấy Nguyệt Vy đã ngồi lên, lưng dựa vào thành giường, hai chân duỗi thẳng.

-Em còn yếu lắm sao đã ngồi lên rồi.

-Năm hoài đầu em nặng chịch à!

-Thôi cũng được! Nào, bây giờ lau mặt mũi cho tỉnh táo. Uống hết ly sữa và liều thuốc này, em sẽ thấy khá hơn.

Vy nhắm mắt nhìn ly sữa:

-Anh pha nhiều quá!

-Bấy nhiêu mà nhiều cái gì, em nhìn lại mình kia, ốm o như mèo ước.

Và anh dịu dàng vỗ về:

-Ngoan nào, giỏi anh... thương

Cầm lấy ly sữa, cô bĩu môi dài giọng:

-Không dám anh thương đâu!

-Sao lại không dám, anh không thương em chứ còn biết thương ai, nhìn cái gì nhỏ kia! Bộ mặt anh có hề à?

-Không... có điều.. em thấy anh như đang... diễn kịch

Vũ tròn mắt hầm hừ:

-Hỗn quá! Thôi không nói nhiều nữa, em mới uống được nửa ly, cố uống hết mới khỏe được chứ!

-Ngán quá trời!

-Nhắm mắt uống hết một hơi đi. Rồi, được rồi, giỏi! Bây giờ em nằm xuống nghỉ một chút đi. Anh biết cả đêm hôm qua em vật vã không yên giấc đâu.

Nguyệt Vy vẫn không thôi thắc mắc:

-Rồi anh định nghỉ học thật à?

Anh cúi đầu thật sâu, cố ý sửa giọng thật trịnh trọng:

-Thưa cô nương, tại hạ sẽ tạm thời ngưng việc đèn sách để xin nghỉ phép được chăm sóc cô nương được không ạ? Tại hạ hy vọng được cô nương đồng ý?

Nhìn bộ mặt diễn kịch của Vũ, cô không ngăn được tiếng cười khúc khích:

--Thôi được rồi, em duyệt!

-Bây giờ nằm xuống nghỉ một lát đi. Hôm nay anh sẽ trở tài làm y tá nuôi em xem nào.

-Hy vọng em không ốm nặng hơn chứ?

-Hừ! Đừng quá khi dễ ông anh mình như vậy chứ! Trước tiên anh sẽ nấu cho em một... nồi cháo cái đã.

Yên chí đi, ăn vào không bớt bệnh không ăn tiền.

Loay hoay một hồi rồi Vũ cũng nấu được cho N V y bát cháo. Cũng may mà dạo sau này nhờ xuống bếp phụ cô nhỏ chút xíu, nên giờ anh cũng không quá vụng về. Anh thâm xấu hổ với chính mình, lâu nay đúng là được bảo bọc quen nết, giờ mới biết nếm mùi phục vụ lại người khác.

Bắt chước Nguyệt Vy và nhớ mỗi lần anh ấm đầu, bà Sáu hay mang lên tận phòng một bát cháo trắng nóng hổi kèm theo một đĩa nhỏ thịt chà bông. Giờ đây Vũ cũng dọn y như thế, cho tất cả vào một khay nhỏ, Vũ khệ nệ mang lên phòng cô. Đưa chân đá nhẹ cánh cửa, Vũ nhẹ nhàng bước vô phòng. Định mở miệng kêu nhưng anh chợt dừng lại khi thấy trên giường Nguyệt Vy đã say ngủ từ lúc nào. "Thôi thì cứ để cho cô nhỏ yên ngủ vậy"

Đặt khay cháo trên bàn, Vũ ghé ngồi xuống chiếc ghế bên bàn học, đưa tay nghịch vớ vắn vài cuốn tập trên bàn. Dạo này Vy đi học sinh ngữ một tuần ba buổi, nên những cuốn tập trên tay anh đầy những chữ ghi chú bút chì nhỏ nhỏ, mờ mờ. Đúng là cái kiểu học cóp đây mà- phải nhắc nhở siêng nghe bằng thì mới tiến bộ được.

Rất ít khi Vũ vào phòng Nguyệt Vy, một phần vì không có dịp, một phần vì cô nhỏ cấm. Co giải thích đơn giản rằng: "Phòng em không có gì đặc biệt để mời anh vào chơi và em sợ cái tính làm biếng của anh lây sang phòng em không nên chút nào".

Vũ đưa mắt tò mò nhìn quanh căn phòng nhỏ. Quả là không có gì đặc biệt thật, một tủ đứng có gương soi, một chiếc giường nệm nhỏ, một bàn học và hai ghế dựa, một kệ sách nhỏ với những tập thơ và truyện, một ít sách học. Phòng riêng của một cô gái như thế là đã đầy đủ chưa nhỉ? Chả bù cho phòng anh, đồ đạc lung tung một nơi một thứ, cô nhỏ dọn dẹp hoài lại đâu vào đấy.

Tò mò anh đưa tay mở ngăn kéo chiếc bàn học một vào vật linh tinh nho nhỏ, một cuốn sách dạy nấu ăn đang đọc dở. Nghĩ sao Vũ lại đưa tay lùa vào bên trong, tay anh đụng phải một cuốn tập bìa da mát lạnh, Vũ kéo ra, trước mắt anh là một cuốn sổ tay dày, bìa da đen bóng, bìa không còn mới lắm, góc hơi bị sòn. Điều này chứng tỏ nó được dở ra hàng ngày. Lơ đễnh lật bìa, đập vào mắt anh là dòng chữ nhỏ nơi góc phải bằng mực tím:

“Những dòng chữ tôi viết dành riêng cho tôi đọc”

Không điều gì làm cho Vũ tò mò hơn, anh nhanh chóng lật bên trong và say sưa đọc...

Ngày... tháng... năm...

Lâu lắm tôi không viết, cuốn nhật ký trước tôi chập chững viết khi mới bắt đầu lên lớp 6. Những dòng chữ ngây ngô, vụng dại mà hàng đêm tôi ghi lại giờ mà đọc chắc hẳn buồn cười lắm. Nhưng làm sao được khi đó tôi vốn là một đứa con gái mồ côi mẹ quá sớm, không có ai tâm sự tôi đành trút những suy nghĩ vào trang giấy trắng. Cuốn nhật ký nhỏ bé ở bên tôi suốt thời gian thơ dại, mới lớn cho tới ngày ba tôi ra đi. Trước khi theo người bạn của ba tôi lên thành phố sống, tôi đã thức suốt đêm để đọc lại một quãng đời mình, đọc và khóc... khóc mãi... và tôi quyết định đốt, đốt cháy cuốn nhật ký nhỏ bé để còn lại một đúm tro tàn nhẹ tẫng theo làn gió tung bay, bay rất xa. Giờ đây, đã bao năm trôi qua, tôi sống trong hạnh phúc ngập tràn, bơi thỏa thích trong đó mà không thể nào ngờ được rồi cũng có một ngày bất hạnh lại ập đến.

Hôm nay tôi lại vừa tiễn hai người thân yêu ra đi. Cả hai đáng đều ra đi. Trời ơi! Tôi lại mồ côi một lần nữa, mồ côi cả cha lẫn mẹ. Cuộc đời tôi đã được định sẵn với số phận một kẻ mồ côi thì tôi còn thoát đi đâu được nữa. Tôi lại phải đi tìm đến trang giấy trắng vô tri, nhưng nó giúp tôi trải lòng ra không chúng dè dặt. Tôi vừa thấp cho ba mẹ một nén nhang, mùi hương trầm khiến tôi nao lòng đến ứa nước mắt. Tôi thậm khấn xin ba mẹ có linh thiêng xin phù hộ cho anh Vũ. Người thân yêu duy nhất thật sự yêu thương tôi. Nhìn Vũ rũ người ra, tôi nhói tim từng cơn. Xin ba mẹ phù hộ cho anh Vũ, anh ấy không đủ sức chịu đựng qua cơn đau đớn này đâu.

Ngày... tháng... năm...

Tôi lại khóc nữa rồi. Tôi biết rồi sẽ đến ngày tôi phải đối diện với sự thật đau lòng này. Thế mà tôi vẫn không sao chịu được khi nhìn bóng dáng lấm lũi của bà Sáu khuất dần sau cánh cổng to lớn. Bà Sáu đi rất sớm, tôi nghĩ cả đêm qua chắc hẳn bà đã thao thức mãi. Sao những người sống hiền lành hay gặp phải chuyện bất hạnh. Có lẽ ông trời nghĩ rằng vì hiền lành nên họ sẽ không kêu la, than trách chẳng? Rồi cuối cùng cũng chỉ còn lại mình tôi là người “xa lạ” chen chân vào căn nhà này. Bao giờ thì tới ngày đến lượt tôi phải ra đi.

Ngày... tháng... năm...

Tôi nhất định bảo vệ quyết định nghỉ học của mình, cho dù ước mơ vào đại học vẫn còn cháy bỏng trong lòng. Với tấm bằng tốt nghiệp phổ thông trong tay tôi sẽ có một tương lai ra sao? Mặc kệ! Tôi buông xuôi. Anh Vũ thật sự giận dữ. Nhưng tôi bất chấp, rồi đến một ngày nào đó anh sẽ hiểu thôi.

Ngày... tháng... năm...

Không lẽ tất cả những đắng cay rêu rên trên đời này đều ngốc nghếch như anh Vũ? Không như thế thì tại sao anh ấy lại “chuyên” qua cái nghề làm mai mối, là cái nghề bị cho là “đệ nhất ngu” trên đời này.

Lại thêm cái ông tên Lâm, bạn anh Vũ nữa. Người ta lịch sự với mình cho phải phép thì cứ cố tình hiểu lệch theo hướng có lợi cho bản thân mình. Sao tôi ghét cái trò gán ghép mà anh Vũ đang chọc tức tôi thế không biết!

Ngày... tháng... năm...

Có ai khổ vì tự nguyện “yêu đơn phương” như tôi không nhỉ? Yêu mà không dám nói, thật không thể chịu đựng được. Nhất là khi người mình yêu lại thần nhiên “gả bán” mình cho người khác.

Sao nhẫn tâm vậy hử Vũ? Anh không đọc được điều gì trong mắt em sao? Mãi mãi em vẫn chỉ là một cô em gái nuôi của anh sao Vũ?

Ngày... tháng... năm...

Em lạnh quá Vũ ơi!...

Một buổi tối dầm mưa đủ làm em đổ bệnh. Nhưng điều làm em quý ngả không sao gượng dậy được là thái độ vô tâm đến tàn ác của anh đó Vũ. Anh nhất định “tống khứ” cô em gái bất đắc dĩ này cho người

bạn quý hóa của anh đó hử? Thái độ phản kháng của em không có tác dụng gì với anh phải không Vũ? Suốt một buổi đi trong mưa đã cho em một quyết định dứt khoát. Nếu anh cứ khăng khăng không thay đổi thì em sẽ... ra đi, đi mãi mãi.

Vũ ơi! sao không hiểu là em yêu anh biết chừng nào... yêu từ ngày... biết yêu sẽ là khổ... sẽ là từng đêm làm bạn với nước mắt và chịu đựng. Nhưng nay thì sức chịu đựng của em có giới hạn. Thà rằng mãi mãi em vẫn là cô em gái của anh, được ở bên anh để săn sóc, chăm lo và cam chịu.

Vũ ơi! Anh có thể ngủ ngon trong khi em đang lạnh run đến tê cóng thể này sao? Vũ ơi! Em không chịu nổi nữa, chân tay em đang run rẩy, em lạnh quá! Sao không ở bên em.

Những dòng chữ siêu vẹo mờ dần dưới mắt anh, Vũ đọc một mạch những dòng chữ chi chít mà như muốn hụt hơi.

Anh tin chắc những dòng chữ run rẩy này mới được viết vào đêm qua Sau khi cô đã dầm mưa suốt buổi và còn ngồi “lì” nơi ghế đá cho đến khi Vũ phát hiện ra. Anh ngồi lặng đi một lát để bình tâm nhớ lại những dòng chữ mà Nguyệt Vy đã phôi trái trên trang giấy trắng. Vũ nhớ lại “Sao không hiểu là em đang yêu anh biết chừng nào” Trời ơi! Sao anh có thể ngu ngốc đến thế nhỉ? Nguyệt Vy yêu anh, một sự thật hiển nhiên đến thế mà anh không hề nhận ra. Đã thế anh còn “gả bán” cô cho tên Lâm bẽn mếp, hèn chi cô không “chịu nổi” là phải thôi.

Vũ nhớ lại những gì Nguyệt Vy dành cho anh. Mẹ anh hỏi còn sống cũng chưa săn sóc anh bằng cô nhỏ, kể cả bà Sáu vốn nuôi anh từ bé. Hình như... không! Phải chắc chắn mới đúng. Chắc chắn là Nguyệt Vy chưa bao giờ để anh lo lắng điều gì. Những lo toan vụn vặt trong nhà, miếng ăn giấc ngủ.

Thế mà Vũ vẫn cứ vô tâm cho rằng đơn giản chỉ vì đó là bản tính trời cho của một cô gái giỏi giang vén khéo. Và anh vô có phúc nên được trời ban cho cô gái ấy làm em nuôi. Bản tính Nguyệt Vy lại kín đáo thâm trầm. Ít khi cô biểu lộ điều gì ra ngoài. Chính vì thế mà...

-Anh Vũ! Trả lại cho em.

Cùng với câu hét là cuốn nhật ký trên tay Vũ bị Nguyệt Vy ngồi phắt lên giựt nhanh đến bất ngờ.

Anh giật nảy mình không kịp phản ứng. Vy ôm chặt cuốn sách bìa da vào lòng, đôi môi mím chặt, khuôn mặt hơi xanh tái, hơi thở dồn dập ngắt quãng.

Điều này chứng tỏ cô đang xúc động.

Vũ áp úng ngó ngần:

-Em... dậy rồi à?

-Anh... xin lỗi! quả thật là anh không cố ý.

Cô mở lời một cách khó khăn:

-Anh... đọc chưa?

Anh trả lời bằng một câu hỏi:

-Em nghĩ rằng anh đọc chưa?

Cô cúi gầm mặt xuống, giọng nhỏ xiu:

-Em không biết! Anh đi ra đi... Em muốn ở lại một mình.

Vũ ngồi yên đưa mắt ngắm nhìn cái dáng ngồi co ro trông đến tội của Nguyệt Vy mà đau lòng. Có một cái gì cam chịu đến an phận của cô gái khiến anh không hiểu được. Nhưng anh biết chắc một điều, Vy đang phải trải qua những đau khổ, dằn vặt mà một cô gái nhỏ bé như cô không đáng phải bị.

Thay vì đứng lên bước ra ngoài như lời đề nghị của cô, Vũ bước tới giường và nhẹ nhàng ngồi xuống bên cô Nguyệt Vy ngẩng phắt đầu lên nhìn anh thật nhanh và chống tay ngồi lùi lại như muốn tự vệ.

Đột nhiên Vũ bật cười khê và nhanh tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, lần đầu tiên anh đưa mắt ngắm kỹ những ngón tay của Vy. Từng ngón gầy guộc nhỏ bé như bàn tay trẻ con.

Vũ nhìn cô:

-Sao thế?

Vy phản kháng yếu ớt:

-Buông tay em ra!

Vẫn nắm tay cô, bàn tay còn lại anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh như chực khóc của cô Giọng trầm buồn, Vũ nói chậm rãi:

-Nếu anh là một anh chàng ngốc nghếch thật sự thì em cứ việc mắng nhiếc anh cho đã tức. Đừng âm thầm chịu đựng như thế anh cũng sẽ chịu không nổi đâu.

Anh... Vũ!...

-Anh đây! Ít ra thì giờ này anh tin anh không ngốc nghếch hơn thế nữa đâu. Thật là đại đột nếu đem hạnh phúc của đời mình “dâng” cho kẻ khác Nguyệt Vy nhỉ?

Vũ rón rén bước từng bước thật nhẹ xuống bếp, mùi thịt ram bay lên thơm nức mũi. Đứng sát bên bếp ga là Nguyệt Vy với bộ đồ chấm bi màu xanh nhạt, mái tóc được búi cao gọn gàng, quần ngang hông là chiếc tạp dề vải bông hoa rơi nhỏ xíu, cô đang chăm chú trở những miếng thịt ram vàng rộm ngon mắt nên không hề biết Vũ đã! rón rén đến sát sau lưng.

Vòng tay ôm chặt vòng eo của cô nhỏ, anh hít mũi:

-Thơm nức mũi!

Giật nảy mình, NV khẽ kêu:

-Úy trời! Làm người ta hết hồn.

-Thôi thôi, mau mau giữ “hồn” lại dùm anh.

Cô khúc khích cười né người sang bên:

-Buông em ra, người em mùi dầu mỡ không à!

Vũ bật cười thành tiếng, giọng ầm ờ:

- Càng thơm hơn chứ sao!

Cô vùng vằng:

-Vớ vẩn quá đi thôi! Nào, tránh ra, có muốn xoi không thì bảo.

Vũ vẫn còn nguyên nụ cười trên môi, anh xoay mình giơ hai tay đầu hàng:

-Thôi anh rút lui.

-Anh đi rửa mặt, thay áo quần cho thoải mái, bảo đảm khi thi hành xong “nhiệm vụ” sẽ có cơm dẻo canh ngọt phục vụ cho anh tận tình.

Thấy anh như còn muốn trêu ghẹo mình, Nguyệt Vy xoay mình dùng hai tay đẩy vào lưng anh thúc giục:

-Khẩn trương lên thưa ngài.

Vũ tung mình chạy nhanh, quả là anh cũng đang rất đói. Chỉ một lát sau, cả hai đã ngồi bên nhau trên chiếc bàn ăn quen thuộc. Gắp vào chén Vũ một miếng thịt lớn, Vy cười nhỏ nhẹ:

- Dạo này anh đang thực tập ở bệnh viện rất mệt, cần phải bồi dưỡng cho đủ sức.

Vũ nở nụ cười hạnh phúc:

- Đúng là chỉ có người yêu mình là hiểu mình nhiều nhất Nguyệt Vy nhỉ?

Cô thoảng đỏ mặt, đôi mắt nguyét anh ngượng ngập:

-”Lạc đề” chưa? Em đâu biết gì về chuyện này đâu.

Anh vẫn không thôi, trêu tiếp:

-Em đỏ mặt trông dễ thương ác liệt! Vậy mà anh nghĩ em giỏi hơn anh nhiều về môn tâm lý học đấy chứ.

-Thôi ghen! Bộ không chọc ghẹo em thì anh ăn không ngon hử?

Nuốt vội miếng cơm còn đang trong miệng, Vũ tỉnh bơ nhún vai:

-Người ta bảo muốn ăn uống ngon miệng bao giờ cũng cần một chất... xúc tác. Em là chất xúc tác đặc biệt của anh mà nhỏ.

Nguyệt Vy cầm chén cơm lên quay mặt đi, miệng lầu bầu:

-Cho anh nói mình anh nghe, em đang “bận” ăn cơm, không rảnh nghe anh đầu láo đầu.

Vũ tủm tỉm cười, anh thông thả ăn và tỉnh như không với lời cảnh cáo của cô nhỏ. Lặng lặng chan canh anh từng từng buông từng tiếng:

Cả tuần nay tui. anh bị mấy ông thầy bác sĩ hành hạ ngắt ngư, vừa học lý thuyết ở trường vừa thực tập ở bệnh viện, có bữa về đến nhà anh muốn nín thở vì mệt mỏi.

Cô vẫn ngồi lẳng lặng xoi cơm không phản ứng, Vũ buông đũa thờ dài ra về ảo não:

-Ngày mai chủ nhật mà cũng chẳng được nghỉ ngơi nữa, chán thật!

Vẫn không nghe Nguyệt Vy ư hử tiếng nào, anh đổi chiến thuật:

-Sáng nay tổ anh phân công anh bắt đầu từ tuần tới phải trực đêm. Cứ đà này chắc anh bỏ nghề bác sĩ sớm quá!

Nguyệt Vy kêu lên hoảng hốt:

-Trời ơi! Đừng nói tầm bậy, em nghe ghê quá.

Biết là đã lừa được cô nhỏ mở miệng, anh vẫn thờ dài rầu rĩ:

-Anh nói thật chứ tầm bậy hồi nào, chứ em không thấy...

Cô lắc đầu nguây nguậy:

-Em thấy rồi, thì ngay từ ngày đầu thực tập, em đã nhắc chừng anh rồi, phải giữ gìn sức khỏe, phải về đúng giờ cơm, ăn uống đầy đủ. Em cố thay đổi mỗi ngày một món mới bổ dưỡng hơn. Vậy mà anh đâu có nghe.

Nhìn đôi mắt Nguyệt Vy chớp chớp chực nhe, Vũ vội chận ngay cơn lũ lụt:

-Có, có anh có nghe... Hi... Hi!... Nãy giờ anh nói giỡn thôi mà. Em nhìn xem! Anh khỏe như voi và ngày một tăng cân hơn từ ngày “cung” làm bảo mẫu kiêm... “người yêu” của anh nè, thấy không?

Cô nhìn anh chăm chú như ngầm đánh giá lời nói nặng ký của anh có đúng sự thật không và chậm rãi buông từng tiếng:

-Em không cần biết anh nói chơi hay nói thiệt. Em nói rồi đó bắt đầu từ ngày mai, anh phải ăn điểm tâm đầy đủ mới được bước ra khỏi nhà, không phải chỉ một tách caphê con con đâu.

-Caphê sữa mà em!

-Caphê nào cũng vậy, anh biết tính em rồi đó. Còn nữa, buổi trưa phải về nhà ăn cơm đúng giờ, đừng có nói với em là thầy dạy không cho về. Em biết rõ tới giờ cơm là các sinh viên thực tập biến rất nhanh.

-Lạy Thánh Ala, xin cứu vớt con!

-Chỉ có em cứu lấy cái thân ròm của anh thôi chứ không ai khác đâu. Đưa chén đây em xới thêm cho chén nữa, nãy giờ anh mới hoàn thành hai chén.

-Ba chén rồi nhỏ!

- Đưa chén đây cho em.

Vũ không nén được tiếng cười thic'h thú, giọng nói của anh xen lẫn tiếng cười:

-Trời ơi! Anh tưởng tới viễn cảnh một ngày hai chúng ta chung nhà, chung mâm và chung... giường... khoan để anh nói tiếp. Ý anh muốn nói là ngày mà chúng ta trở thành vợ chồng ấy! Đến ngày ấy chắc anh sẽ sống theo sự “chỉ đạo” của em mất thôi. Anh sẽ trở thành hội viên của hội “sợ vợ” loại tích cực nhất.

Cô hét lên nho nhỏ, vì tính cô từ hồi nào tới giờ có bao giờ dám lớn tiếng với ai đâu:

-Anh nói nhăng nói cuội gì đó?

-Hi... !Hi... !... Sự thật vẫn là sự thật thôi em ơi!

Nguyệt Vy cắn nhẩn như một người “vợ” vẫn thường hay tỏ vẻ với đức lang quân.

-Không ăn nhanh còn nghỉ ngơi, chiều anh còn phải vào trường học lý thuyết không nhớ sao?

-Chiều nay thứ 7 tụi anh được nghỉ em ơi!

-Nhưng anh vừa nói chủ nhật cũng phải đi...

- Đã bảo là đùa mờ, chủ nhật là phải nghỉ chứ em. Mà nè, mai hai đứa mình đi đâu giải trí một bữa nghen.

Lâu rồi tụi mình chưa đi xa đâu một chuyến Nguyệt Vy nhỉ?

Vừa đứng lên thu dọn. Nguyệt Vy bỗng ngập ngừng:

- Được không anh? Em không biết chị Vân, rồi anh Thắng có Đồng ý không?

Vũ tròn mắt, cau mày:

-O hay! Em hay nhỉ, hai ông bà ấy có liên quan gì đến chuyện tụi mình.

Cô vẫn ngập ngừng do dự:

-Em với anh giờ sống được là do hai anh chị ấy bảo bọc nuôi nấng, nếu mình cứ lo chơi, em sợ...

Anh gắt lên:

-Khi ba mẹ mất gia đình mình không có đến nỗi khánh kiệt đâu, it' ra thì còn một số hàng nằm ở cửa hàng. Chưa bao giờ chị Vân tỏ ý phàn nàn về tiền bạc với anh cả và anh nhận thấy mình chưa bao giờ phung phí hay ăn chơi quá độ. Em đừng có ôm ba cái chuyện khó nghĩ ấy vào đầu rồi tự mình làm khổ mình.

-Em xin lỗi! Em chỉ nhắc chừng anh thế thôi, chứ em đâu dám...

Câu chuyện của hai người ngừng lại ở đó. Buổi chiều, Nguyệt Vy đi học thêm sinh ngữ về đến nhà thì gặp Vũ đang loay hoay với đám đất trồng gần ngoài cổng, lâu nay vẫn để không cho cỏ mọc.

-Anh Vũ làm gì vậy?

Vẫn không ngưng tay, anh trả lời:

-Lúc nãy có người bán cây kiểng đi ngang qua, anh thấy có mấy chậu hồng tỷ muội dễ thương quá, anh mua trồng thử xem sao. Em thấy đất vườn nhà mình để trống nhiều, uống ghê không?

Vy thích thú ngồi xôm bên Vũ cười khê:

-Ồi thích quá! Em cũng thích mấy loài hoa nhỏ bé xinh như vậy.

Anh ngừng tay xoay sang cô cười góp khi thấy cô nhỏ vui vẻ:

-Nếu muốn đóng góp thì vào trong thay áo quần rồi ra đây tham gia với anh. Em xem, làm vườn không dễ đâu nghen!

Cô đứng lên đôi mắt cười lấp lánh, đôi môi cong lên:

- Đứng hòng hù người tạ Nói cho anh biết, em đã từng làm rầy trồng caphê suốt bao năm, để rồi xem ai thua ai.

-Thế thì nhanh chân lên cô nhỏ!

Khéo léo dùng dao nhỏ từng đám cỏ, Nguyệt Vy vừa làm vừa giải thích:

-Anh nhỏ cỏ phải cầm dao thế này mới được, bật cỏ lên phải bật tận gốc vừa sạch cỏ vừa làm tơi đất, như thế khi trồng hoa mới tốt được.

-Ái chà! Coi bộ em có vẻ lành nghề thật đấy nhỉ?

- Dĩ nhiên rồi, anh còn phải mua phân bón đất nữa mới đúng

Vũ giơ cao một túi xộp nhỏ, trong có một ít bột đen, anh hỏi:

-Phải thứ này không em?

-Anh mua à?

-Thì khi mua mấy chậu hoa, họ đưa thêm cho anh túi này.

Nguyệt Vy nhoen miệng cười:

-Vây thì đúng rồi. Anh đưa đây em bón vào đất, bảo đảm cây không nở hoa không ăn tiền đâu nhé!

Vừa làm, Vũ vừa tinh nghịch trêu ghẹo, anh nhìn vết đất dính trên má Nguyệt Vy bật cười:

-Trông em giống cô bé lọ lem đang bị mù đi ghê hành hạ quá chừng.

Cô ngưng tay liếc anh sắc lẹm không cần trả lời.

Vũ vẫn không ngừng ghẹo cô:

-Trông em kia! Giỏi giang ghê chưa. À! Để anh nghĩ xem... mai một đây khi hai đứa chính thức ở chung một... phòng... khoan! Đừng nhéo anh dơ hết quần áo bây giờ. Ý anh muốn nói là sau khi hai đứa mình cưới nhau, ngày ngày anh đến bệnh viện còn em ở nhà nội trợ. Tối về chúng mình cùng nhau đón trăng, ngắm hoa. Ái chà! Tuyệt vời, tuyệt vời...

Dù trời đã sẫm tối, nhưng Vũ vẫn thấy má của NV đỏ hồng thật dễ ghét, cô lúng túng quay ngoắt lên:

-Khéo tưởng tượng.

-Sao lại tưởng tượng, đó là tương lai của chúng ta, chỉ còn thời gian thuận lợi cho phép thôi.

Anh nhìn sâu vào đôi mắt cô hỏi nhỏ:

-Em không nghĩ như anh hờ Nguyệt Vy?

Cô suy nghĩ một lát, hai tay vò nát cọng cỏ, chừng như suy nghĩ thật kỹ trước khi trả lời:

-Anh cũng biết rằng em chỉ có anh là người duy nhất em giao phó cả cuộc đời. Những điều anh vừa kể là ước mơ cả đời em. Nhưng em không dám chắc rồi đây cuộc đời em sẽ ra sao?

Vũ nắm cả hai bàn tay nhỏ bé của Nguyệt Vy trong tay mình và thấy cả hai đang run rẩy, anh dịu dàng thủ thỉ:

-Chúng ta yêu nhau và chúng ta cùng có chung một tương lai. Cuộc đời của hai đứa mình đã luôn bên nhau và sẽ gắn bó với nhau trong suốt cả cuộc đời. Anh tin chắc vào điều đó, em có tin như anh không? Chỉ một cái ôm nhẹ của anh, cô đã ngã hẳn vào lòng Vũ, cô úp mặt vào vai anh thì thầm:

-Em yêu anh.

Anh siết chặt cô hơn, giọng âu yếm nồng nàn:

-Anh biết, anh mong sớm đến ngày hai chúng ta nên một.

-Anh chỉ còn hai năm nữa rồi sẽ thành tài. Anh cố gắng rồi sẽ mau đến ngày mong ước trở thành hiện thực thôi mà.

Anh khẽ thở dài đưa tay vuốt tóc cô giọng trầm ấm dịu dàng:

-Anh thấy sao thời gian trôi quá chậm, em có buồn giận anh không Nguyệt Vy?

Ngước mắt nhìn anh cô ngạc nhiên hỏi:

-Sao lại buồn giận anh hả Vũ?

-Vì anh bắt em đợi chờ anh quá lâu, em còn phải suốt ngày ru rú trong nhà để lo toan mọi việc, trong khi anh biết rõ em là một cô gái thông minh, giỏi giang thế mà đành phải bỏ dở chuyện học để rồi...

Cô đưa tay bịt miệng anh nhỏ nhẹ:

-Em không muốn nghe như vậy nữa đâu anh Vũ ơi!

-Nhưng đây là sự thật.

-Sự thật là em đang sống hạnh phúc bên anh, em không mong gì hơn như thế này.

Anh đặt môi trên mái tóc đen tuyền của Nguyệt Vy và nghe thoảng trong gió mùi hương chanh dịu dịu.

-Em là một cô gái dịu hiền, đáng yêu nhất mà trời đã ban cho anh.

Nép mình vào vai anh, NV chột thờ dài:

-Chỉ Vân nói nếu em cứ mãi cam chịu, nhút nhát thế thì sẽ thiệt thòi và không vươn lên...

Vũ ngắt lời cô:

-Vươn lên tới đâu? Mỗi người một cá tính, đâu phải ai sống trên đời này cũng phải bon chen, loc. lừa như hai vợ chồng... ông bà mới sống được đâu.

-Đừng anh! Em sợ anh Thắng nghe được

-Thì đã sao! Em cứ lo sợ vẩn vơ, đồng ý là hai ông bà buôn bán nắm giữ tiền bạc, nhưng tội mình cũng là con cái trong nhà. Anh bức mình nhất là bà Vân, là vợ mà nhu nhược làm như ông Thắng là bố bà không bằng.

Cô kêu lên:

-Trời đất! Sao anh cứ kêu anh chỉ là ông bà hoài vậy, kỳ lắm!

-Ngay từ hồi nhỏ, rồi lúc ba mẹ còn sống cũng vậy, anh với chị chẳng bao giờ hợp nhau, cứ sáp vào là y như rằng có chuyện cãi vã. Chỉ được cái nói xấu người khác, sao chỉ không nhìn lại chị, có bao giờ chị ấy vươn lên đâu, mới học xong lớp 12 là nằng nặc đòi lấy chồng.

-Thôi mà anh, anh đã nói một người một cá tính.

Dứt lời cô nhồm dậy, miệng cố mỉm cười trêu anh:

-Nhìn cái mặt anh kìa, hình sự thấy ghê luôn! Thôi, tội mình vào nhà, anh tắm rửa, em nấu cơm. Không thấy trời tối rồi sao?

Vừa phủi bụi đất bám vào quần áo, Vũ vẫn không thôi cắn nhai:

-Cũng may mà tội mình chẳng dính dáng, sinh hoạt chung với hai người đó, cứ tưởng tượng ngày nào cũng ngồi ăn chung với hai người, nhất là cái mặt khó ưa của ông Thắng chắc là nuốt cơm không trôi.

-Nhưng em thích cu Bin, thằng bé dễ ghét quá anh há?

Nhắc đến cháu, Vũ tươi ngay nét mặt:

-Ai cũng khen nó giống cậu Vũ, điều đó chứng tỏ anh đẹp trai. Đúng không?

-Hồng dám đâu! Em thấy thằng bé có hay “quau” giống cậu Vũ đâu.

Vũ vươn tay định cốc lên đầu cô, nhưng Vy né được, cô bật cười bỏ chạy vào nhà. Anh rượt theo, tiếng cười của họ vang lên trong vắt, trong khi bầu trời đang chuyển dần sang buổi tối, và báo hiệu một cơn mưa sắp đến.

Tắm và gội đầu xong, Nguyệt Vy dùng khăn bông lau thật khô mái tóc dài còn ướt đầm nước, hương chanh thoang thoang khiến cô dễ chịu.

Hồi trưa Vũ về ăn cơm và báo tối nay anh trực ở bệnh viện nên anh ở lại luôn chiều không về. Nguyệt Vy chột lo sợ vẫn vợ khi nhớ đến anh Thắng đang nằm trên lầu, đã hai ngày nay không biết cơn đau bao tử hành anh ra sao mà anh ấy phải ở nhà không ra cửa hàng được. Ngày nào trước khi ra khỏi nhà chi Vân cũng dặn cô trông chừng anh dùm, hồi sáng cô có nấu cháo cho anh Thắng và thấy anh ngủ li bì. Có lẽ cô phải lên xem anh ấy có cần gì không?

Chải lại mái tóc đã ráo nước, Nguyệt Vy bước từng bước lên lầu thật nhẹ nhàng không hiểu sao và cũng không sao lý giải được, nhưng chắc chắn một điều rõ như một cộng một bằng hai rằng, cô rất sợ Ông anh rể này, rất ít khi cô đối diện một mình với anh Thắng. Mỗi lần bắt gặp đôi mắt của anh ấy, bao giờ cô cũng nổi gai ốc và không tránh khỏi rùng mình. Rõ ràng rằng anh ấy chưa có một thái độ nào không ưa cô, nhưng Vy vẫn không sao gần anh ta hơn được. Và dĩ nhiên từ suy nghĩ đó nên cô tránh hết sức mọi cuộc tiếp xúc với anh ta.

Nhưng hai hôm nay thì không sao tránh được rồi, dù sao thì anh ấy cũng đang bệnh, mà từ hôm qua đến nay cũng chẳng thấy có chuyện gì xảy ra, ừ, mà chuyện gì là chuyện gì mới được cơ chứ. Người bệnh thì còn làm gì được nữa, hãy ráng chăm sóc cho anh ta bớt bệnh rồi thì anh ta cũng phải ra cửa hàng buôn bán trở lại.

Lắc mạnh mái tóc, N V y đưa tay gõ thận trọng lên cánh cửa đóng im lìm nặng nề, hai ba tiếng gọi vẫn không thấy trả lời, cô đưa tay đẩy nhẹ và chột nhận ra cửa không khóa bên trong.

Bước vào, cô thấy anh Thắng đang nằm ngủ vùi trên giường, đôi mắt nhắm nghiền mệt mỏi, vàng trán hơi cau lại, có lẽ trong giấc ngủ anh gặp điều gì không lành chăng?

-Anh Thắng!...

Vẫn không thấy cửa quây, cô bước tới khẽ lay vào vai anh:

-Anh Thắng!... Anh Thắng!...

Khẽ mở mí mắt, anh ấy chớp chớp đôi mắt, khi nhận ra cô gái đứng trước mắt mình là ai, anh ta khẽ mấp máy môi một cách khó nhọc:

-Nguyệt Vy đây à?

Cô khẽ hỏi, đầu hơi cúi xuống:

-Anh thấy trong người ra sao rồi, anh cần gì không?

Đôi mắt anh ta ánh lên một tia nhìn quái lạ rất nhanh, Nguyệt Vy không thể ngờ được trong đầu anh ta đang nghĩ gì. Và cô cũng không thể ngờ được rằng bản thân mình là một hiểm họa cho chính mình.

Mái tóc ướt mới gội xong đã làm trên áo cô từng đám ướt dính vào da thịt, bộ quần áo bằng vải mỏng mặc ở nhà không dấu hết được những đường nét ở một cô gái đang ở tuổi thanh xuân tràn sức sống, mùi da thịt con gái mới tắm xong càng làm hấn ta mờ mắt.

Đưa bàn tay ra, anh ta ra về mệt mỏi:

-Cô đỡ anh dậy một chút.

Không ngần ngại, Nguyệt Vy cúi xuống, chỉ một cái kéo nhẹ và vì bất ngờ cô đã bị nằm lăn dài trên chiếc giường nệm rộng thênh thang.

Hốt hoảng cô kêu lên thất thanh:

-Á! Sao lại...?...

Chồm hấn trên người cô gái bé nhỏ, giờ thì trông anh ta chẳng có chút gì là bệnh tật, đôi mắt long lên rực lửa, đôi môi mỏng run run giật giật như không kìm được, hấn hăm hừ:

-Năm yên!

-Anh làm gì vậy?

Đột nhiên anh ta mỉm cười, nụ cười nhếch môi trông càng đáng sợ.

-Anh nghĩ là cung phải hiểu chứ. Nào ngoan, anh thương.

Một cuộc vật lộn hỗn loạn trên giường. Tiếng la hét tất nghẹn của cô gái không làm hấn nao núng.

-Trời ơi! Buông ra, đồ khốn nạn! Buông tôi ra.

-Ha!... Ha!... Em càng nổi giận trông em càng hấp dẫn.

Nước mắt ướt đầm, cô quay sang van xin:

-Em xin anh, em là em của chi Vân.

-Hi... hi... thì hoa thơm đám cả cụm luôn chứ sao.

Và chuyển sang cào cấu là hét:

-Đồ dã thú, buông ra!.

-Bốp! Cho mày chừa, rồi mày có thoát được không?

Câu hỏi cũng là câu trả lời, vì làm sao mà một cô gái nhỏ bé như Nguyệt Vy có thể thoát khỏi nanh vuốt của một tên đàn ông đang trong cơn dục vọng điên cuồng.

Vừa mặc áo quần hần ta đưa mắt nhìn cô gái đang nằm rũ rượi trên giường cất giọng hăm he nhưng rất ngọt ngào:

-Anh tin là em hiểu rõ vấn đề chứ Nguyệt Vy?

-Anh là một con thú dã man!

-Đừng nặng lời như thế chứ cô em, Này! Đừng bao giờ quên rằng chính anh đây đang bỏ tiền ra hàng ngày để nuôi cậu em bác sĩ ăn học đấy nhé!

-Đồ khốn nạn! Chi Vân và anh Vũ sẽ không để yên.

-Cô em có can đảm nói cho họ biết rõ mọi chuyện không nhì? Anh nghĩ cậu bác sĩ sẽ không chịu nổi cú sốc này đâu. Không chừng anh chàng lại bỏ dở cái nghiệp bác sĩ.

Đúng là hần ta biết đáng đúng vào cái điều cô lo sợ nhất.

-Thế nào? Hãy suy nghĩ kỹ đi. Còn Vân hả? Có lẽ vợ phải tin vào chồng hơn tin người ngoài chứ Ha! Ha ! không chừng cô vợ vốn nhu nhược của ta lại hiểu lầm là chồng mình bị dụ dỗ nữa đấy chứ

-Trời ơi! Im đi ... đồ ... vô liêm sỉ...

-Thôi đi, đừng làm anh nổi nóng. Sắp đến giờ chi. Vân của cô về rồi đấy, nếu muốn yên thân thì "thu xếp" nhanh đi. Nhớ đấy! Cậu Vũ sẽ không chịu nổi cú "phản phé" này đâu. Hãy để yên cho cậu ta ăn học, muốn thoát khỏi cái nhà này thì phải có mảnh bằng trong tay mới kiếm tiền thiên hạ được đấy.

Nhìn hần ta bằng đôi mắt vô hồn nhưng chất chứa căm thù, Nguyệt Vy lê từng bước ra khỏi căn phòng ô nhục. Hần nói đúng! Cô sẽ không bao giờ có đủ can đảm để thú thật chuyện đau lòng này với Vũ. Bởi cả hần và cô hiểu rõ Vũ vốn yếu đuối đến thế nào. Cô không thể hủy hoại cả một tương lai tươi sáng của anh ấy chỉ vì một chuyện con con này. Cho dù cuộc đời cô không còn gì nữa.

-Dạo này em làm sao vậy Nguyệt Vy? Lâu lâu lại thờ dài, thần thờ như người mất hồn. Có chuyện gì vậy?

Cô giật mình ngồi ngay lại, lúng túng đưa mắt nhìn Vũ ngập ngừng giải thích:

-Đâu có... chuyện gì đâu?

-Có mà, nhất định là có chuyện gì mà em giấu anh.

Hai người đang ngồi trên băng ghế ngoài sân, Nguyệt Vy xoay lại ôm một bên tay anh thủ thi:

-Thỉnh thoảng em buồn thế thôi.

-Nhưng buồn chuyện gì?

-Thì tại anh cứ đi thực tập rồi lại trực đêm, em ở nhà một mình buồn chết được.

Vũ phì cười nhéo vào chóp mũi cô:

-Nhõng nhẽo vừa thôi cô bé, công việc bắt buộc chứ anh có muốn thế đâu.

-Anh Vũ nè ! Hay em tìm việc gì để đi làm được không anh, ở không em thấy sao mà ngày dài lê thê.

Vũ ngạc nhiên tròn mắt:

-Em đi học một buổi, buổi còn lại lo chuyện trong ngoài là đủ một phờ. Thời gian đâu mà còn đòi đi làm.

-Hay là em nghỉ học được không anh? Em có bằng vi tính cơ bản

-Trời đất! Em thấy tốt nghiệp đại học còn thất nghiệp dài dài, với cái bằng vi tính cơ bản trong tay em nhắm mình sẽ xin được việc gì nào?

-Làm gì cũng được, miễn là có việc

Vũ bật cười thành tiếng:

-Thôi đi nhỏ, bộ em nghĩ rằng anh để cho em đi làm trong khi anh đi học sao, khùng vừa thôi.

Rồi như nhớ ra, Vũ chăm chú nhìn cô hỏi dồn:

-Hay là em ...cần tiền phải không?

Nghĩ rằng cô sẽ dấy lên khi nghe anh hỏi thế, vì anh biết rõ Nguyệt Vy chẳng bao giờ nói chuyện tiền bạc với anh. Nhưng Vũ ngạc nhiên khi thấy cô ngồi im một lát, rồi nhỏ nhẹ lên tiếng sau tiếng thờ dài rất khẽ:

-Hiện tại thì em chưa cần tiền. Nhưng rồi mai một, rồi đến ngày anh... không lẽ mình cứ phải bắt chi Vân nuôi hoài.

-Úi dào, em khéo lo, chỉ còn hơn một năm là anh ra trường, đến lúc đó anh sẽ có dịp đáp trả. Hiện tại hai ông bà chưa có ý kiến gì thì em đừng lo viễn vông.

Cô vùng vằng:

-Lo kiếm tiền để sống mà anh cho là viễn vông được sao?

-Nhưng hiện nay mình vẫn sống được, có xảy ra chuyện gì đâu. À! Anh biết rồi...

Và Vũ neho mắt, nghiêng đầu nhìn cô:

-Em định kiếm tiền để lộ.. đám cưới chứ gì đúng không?

Nhéo thật mạnh vào cánh tay anh, Vy la lên:

-Thôi đi, nói chuyện với anh toàn chọc quê không à! Em vào nhà đây.

-Hey, nhỏ, tối nay anh lại trực nữa đây, nấu cơm sớm anh ăn đi cung.

-Cho anh nhìn luôn cho đáng đời.

-Giờn hoài nhỏ, anh đói run tay cho người ta uống thuốc bằng lỗ mũi thì sao, nguy hiểm chết người nghe em.

-Trực, trực hoài. Cho anh trực luôn đi, đừng về nữa.

Anh bật cười bước theo Nguyệt Vy vào nhà, anh không hề hay biết cô gái đang bước trước mặt anh đang mang nỗi đau đớn xé lòng trong tâm hồn. Anh không hề hay biết rằng một lần nữa cô lại phải chịu nhục nhã khi không có anh bên cạnh.

Trời đã tối, Nguyệt Vy đi đóng tất cả cá cửa nẻo lại cẩn thận, không có Vũ ở nhà trong lòng cô lúc nào cũng nơm nớp lo âu.

Hai người kia ở riêng trên lầu ba thì đã có chìa khóa riêng và lối đi bằng cầu thang bên hông. Tuy ở chung nhà, nhưng hai chị em rất ít khi có dịp chuyện trò hay sinh hoạt chung.

Từ hôm xảy ra chuyện kinh hoàng kia đến nay NV chưa hề nói chuyện với cả hai người, cô cố hết sức tránh mọi chuyện tiếp xúc và giữ riêng trong lòng mình nỗi đau đớn nhục nhã không dám chia sẻ cùng ai. Tắt hết đèn trong nhà, chỉ còn chừa lại ngọn đèn nhỏ xíu trên bàn thờ ba mẹ, cô thận trọng bước lên lầu trở về phòng riêng của mình. Tối nay cô có một số bài tập sinh ngữ phải làm cho xong, sắp thi hết khoá rồi, thế mà đầu óc cô dạo này chẳng tập trung lại được, cô đã tự nhủ thầm sau “biến cố” đó rằng: “Dù sao thì cũng phải sống, bởi vì mi đã vay m*ợn của người khác quá nhiều rồi, giờ là lúc mi phải trả nợ. Cuộc sống của mi hiện tại không còn là của mi nữa mà mi phải sống cho anh Vũ, sống để lo cho anh ấy cho đến lúc mi còn có thể lo được, đơn giản thế thôi”

Đưa tay bật công tắc đèn theo thói quen, căn phòng sáng trưng khiến cô chóa mắt, vì nãy giờ cô đang bước đi trong bóng tối. Chợt cô nghe tiếng chốt cửa bật kêu “tách”, cửa vừa bị khóa.

Hốt hoảng, cô quay ngoắt lại.. và tròn tròn mắt kinh hoàng khi nhìn thấy “hắn” ta đứng lù lù sau cửa từ lúc nào.

-Sao? Ngạc nhiên à? Người quen cũ đây mà. Anh đã chờ cung trong phòng nãy giờ hơi lâu đấy.

Cô hét lên nhưng không sao giữ cho giọng khỏi run:

-Anh muốn gì? Bước ra khỏi phòng tôi ngay!

Đột nhiên hắn quát lên gần giọng:

-Đừng có nói cái kiểu đó với anh, đừng làm anh nổi nóng rồi lại phải ăn đòn, không hay đâu!

Bây giờ thì cô mới thấy hơi thở hắn sặc mùi bia, thì ra hắn đã uống trước khi phục kích cô ngay trong phòng riêng thế này.

-Hãy ngoan ngoãn với anh đi cung... cung không nhớ lần trước...

Cô gào lên thụt lùi lại trước tia nhìn như con hổ đói của hắn ta:

-Anh mi đi ! Trời ơi! Anh có còn lương tri không. Trong khi chi Vân còn đang...

Hắn bước tới, tay vung vẩy:

-Anh đâu phải thằng ngu, hôm nay Vũ nó trực, còn Vân và cu Bin không báo cho em biết tối nay hai mẹ con về chơi bên nội à? Hà... hà! Đừng có tốn công sức mà la hét vô ích.

-Anh là một con thú, thật khốn nạn, tại sao anh không để tôi yên

-Hi... hi! Ai biểu em trông ngon lành thế mà cậu Vũ nhà ta lại không biết hưởng.

-Đồ khốn nạn!

-Nè, nãy giờ cung chửi anh hơi nhiều rồi nghen! Mà cung ơi! Còn gì nữa mà giữ gìn.

-Anh im đi! Trời ơi!

-Cô không biết rằng với những tên đàn ông đang trong cơn dục vọng thì chính những sự phản kháng chống đối của những “con mồi” lại tạo nên hưng phấn cho hắn

Trước khi bước ra khỏi phòng, hắn quay nhìn cô môi nhếch lên:

-Anh không phải là thằng không biết điều đâu nhé! Tháng vừa rồi anh đã đưa cho Vũ gấp đôi số tiền anh vẫn chu cấp hàng tháng cho hai em. Anh cũng biết là cậu ấy cần khá nhiều tiền cho việc ăn học, nhất là năm cuối. Cung phải hãnh diện vì mình cũng góp phần không nhỏ trong việc “đào tạo” cho đất nước một ông bác sĩ đấy chứ!

- Đừng có giữ bộ mặt như đưa đám thế. Dân làm ăn như anh kiêng lăm đấy, cô em nên nhớ là anh đây đang phải nuôi cả nhà này, cũng phải tránh cho anh mọi sự xui xẻo chứ!
Suốt đêm hôm ấy Nguyệt Vy nằm thức trắng, cô không còn nước mắt để khóc nữa. Cô nằm nguyên rủa số phận bất hạnh của mình và tự gặm nhấm nỗi đau mà cô biết sẽ theo ám ảnh cô cho đến suốt đời.

Người ta nói rằng: “Một con thú dù có hiền lành đến đâu khi bị dồn đến bước đường cùng, trước khi chết nó thường vùng lên phản kháng một lần sau cùng bằng tất cả sức lực còn lại của mình”. Có lẽ con người cũng không thoát khỏi qui luật đó?

Gã đàn ông được ăn quen nết, hẳn luôn tìm dịp để thưởng thức vừa khỏi phải đi đâu xa vừa khỏi lo sợ phải chùi mēp.

Không ai biết chuyện Nguyệt Vy đã âm thầm mua thuốc ngủ với số lượng lớn như thế từ lúc nào. Nhưng chắc chắn một điều là cô đã chuẩn bị cho công việc này từ lâu và chỉ chờ thời điểm thuận lợi là ra tay.

Và thời điểm đã tới...

Buổi chiều đang loay hoay với công việc lật vật như thường lệ, cô chợt nghe tiếng nói cười xôn xao trên nhà, cô ngạc nhiên khi thấy cả hai chị em đều về sớm. Nhưng ngay sau đó Vy đã biết lý do kho nghe Vũ báo:

-Chiều nay anh với chị. Vân đi ăn giỗ ở nhà cô Ba. Hôm nay là xả tang dựng, gia đình anh chỉ thân thiết nhất với gia đình cô Ba. Lần này còn có hai người con cô ở nước ngoài về.

-Sao em không nghe anh nói trước.

-Ồ thì chi. Vân cũng mới nói với anh hồi sáng đấy thôi. Hồi nhỏ, trước khi đi nước ngoài anh với Hải con cô Ba chơi với nhau rất thân, nay có dịp Hải về nước, luôn tiện nhà có đám anh phải ghé thăm

Cô ngập ngừng hỏi tiếp:

-Anh với chị. Vân đi thôi à?

Vũ nhún vai cười cười:

-Cả hai ông bà, cu Bin và anh. Cô ba gọi điện kêu phải có mặt đầy đủ, em có muốn đi không?

Cô lắc đầu nguây nguậy:

-Không, không. Em có quen biết ai đâu mà đến đó, em hỏi cho biết, nếu không còn ai ở nhà thì em miễn nấu cơm.

Vũ cười xoa tát nhẹ lên má cô:

-Bắt đầu làm biến từ khi nào vậy nhe? À ! Ăn ít thôi, để bụng tối về anh mua bánh bao nóng, chịu không?

Nguyệt Vy nguýt anh cười nụ:

-Biết bao giờ anh mới về nhà ,bất người ta để bụng, tốt hơn hết là em phải lo cho cái bao tử của em trước đã, Vũ nè!

-Hử...

-Về sớm nhen, em ở nhà một mình ớn thì mờ.

Anh trợn mắt ra vẻ ngạc nhiên:

-Làm như lần đầu em ở nhà một mình không bằng. Bao nhiêu lần hai ông bà Vân không có nhà, rồi anh đi học cả ngày đó thì sao?

Cô quay ngoắt đi miệng lăm bậm:

-Hồi trước khác, bây giờ khác.

Không nghe rõ, anh hỏi lại:

-Em nói gì hơ? Vy?

-Không! Mà khi nào anh đi, nhớ kêu em ra khóa cổng.

-Rồi, anh chờ chi. Vân tắm rửa thay quần áo cho cu Bin xong là đi ngay.

Khi đi theo Vũ ra đóng cửa, NV bỗng dừng lăm lăm “ghi đông” xe anh lại dặn dò một lần nữa:

-Nhớ xong là về ngay nhe. Mà cũng không được uống quá nhiều bia đâu đấy, ai chứ anh là em biết rõ, uống dờ số một.

-Nhớ rồi “bà xã” ơi! Anh thì uống lại ai mà em lo, “chuyên gia phá môi” mà.

-Có chuyện gì thì gọi điện về cho em.

-Chuyện gì là chuyện gì. Hôm nay sao lăm cẩm như bà cụ non vậy hơ?

Nguyệt Vy cười nhỏ nhẹ:

-Thì em dặn hờ vậy thôi mà.

Nhìn gương mặt xù xuống như cam chịu của Nguyệt Vy, không nhìn được Vũ ghé môi hôn nhẹ lên má cô dịu dàng:

-Được rồi, có chuyện gì vui anh sẽ gọi điện về cho em, chịu chưa?

Đôi mắt long lanh , gò má thoáng ửng hồng, cô mỉm cười duyên dáng e lệ:

-Anh này kỳ quá! Lỡ có ai thấy thì sao?

-Thì có sao đâu, ai biểu em để thương làm chi.

Nhìn theo cho tới khi xe Vũ khuyát bóng cô lững thững bước vào nhà, lòng nghĩ vẫn vợ. Khoảng gần 8 giờ tối, nghe tiếng xe, Nguyệt Vy chạy ra thì thấy “hắn ta” chạy xe một mình dừng trước sân. Chưa mở miệng hỏi thì hắn giải thích ngay:

-Anh về theo sự “chỉ đạo” của cả hai chị em.

Cô quắc mắt la lên:

-Anh nói láo!

-Hà... hà!... Không tin à, để rồi coi!

Quay ngoắt đi, cô bỏ một nước vào nhà, những lần sau này cô không còn thấy lo sợ tủi nhục mà chỉ đơn thuần thấy lòng trào dâng một mối căm thù đến tận xương tủy. Chợt điện thoại reo vang. Nguyệt Vy nhanh chân chạy đến:

-Alô ! Vy hờ em?

-Em đây

-Anh Thắng về tới chưa? Rồi hờ? À ! Sợ em mong, anh và chi. Vân nhờ anh ấy về trước. Có lẽ hai chị em sẽ về khuya lắm!

-Em còn đó không Nguyệt Vy?

- Dạ!

-Giận hờ? Thôi mà, anh xin lỗi lâu lắm rồi anh em mới có dịp gặp nhau, Hải không cho anh về.

-Anh ở lại đêm luôn sao?

-Chưa biết trước được, đừng chờ anh. Nè cô nhỏ, bánh bao cho anh khát lại nghen.

-Xi, làm như người ta tham ăn lắm vậy!

-Hi! Hi...! Cái đó em tự nhận chứ anh có dám “tuyên bố” thế bao giờ đâu. thôi nghen! Đi ngủ sớm đi, đừng chờ anh.

-Anh Vũ!...

-Hử? Sao vậy em?...

-Không!

-Nhõng nhẽo hử? Chúc em ngủ ngon!

-Em... ghét anh lắm!

-Hi!... Hi!... anh phải hiểu ngược lại phải không nào

-Không thèm nhìn mặt anh nữa đâu.

- Dĩ nhiên rồi, nói chuyện qua điện thoại mà sao nhìn mặt được. Thôi nghen! Hải gọi anh rồi kia. Bye!

Bỏ ống điện thoại xuống, cô nghe thấy tiếng cười khoái trá của hắn ta kề bên:

-Thế nào? Anh nói có đúng không? Cậu ấy sợ cứng ở nhà một mình không ai “chơi”.

- Đồ khốn nạn!

-Sao lần nào cứng cũng chửi anh thậm tệ vậy? Đừng làm anh quê nghen!

-Cái thứ vô lương tâm như anh mà cũng biết quê sao?

Đột nhiên hắn gầm lên:

-Thôi đủ rồi, đừng làm tôi nổi nóng, không hay đâu!

Biết là hắn đã nốc bia khá nhiều, nhưng sự phản kháng nơi cô vẫn không dừng được:

-Anh nổi nóng thì làm gì được tôi. Cái thứ mặt người dạ thú như anh...

Bốp!... Bốp!...

-Sao! Ngọt ngào không nghe lại muốn nặng tay sao ngu quá vậy?

Hai má rát bỏng, cô nhìn hắn bằng đôi mắt căm hờn không giấu giếm.

- Đừng có đứng như phỗng đó mà nhìn tôi. Cả tá con gái cứng đầu như cô tôi còn trị được nữa là một con nhãi nhép như cô.

-Lên phòng tôi! Nếu không muốn ăn đòn nữa. Mà này! Mang theo cho tôi vài lon bia trong tủ lạnh. Nói chuyện với cô khát nước quá!

Một điều gì đó lóe lên trong đầu cô rất nhanh nhưng đúng lúc. Đứng nhìn hắn lững thững bước lên lầu, cô cắn chặt môi cho nước mắt khỏi ứa ra “Rồi sẽ phải kết thúc sức chịu đựng của một con người.”

Trước khi bước tiếp lên lầu ba để vào nơi đã “giết chết” cô, Nguyệt Vy dừng lại bước chân vào phòng mình, loay hoay một hồi, khi trở ra hai tay cầm hai lon bia vừa lấy trong tủ lạnh dưới nhà cô bình tĩnh thong thả bước. Cái thói quen uống bia trước khi “hành sự” của hắn cô đã thuộc rõ.

-Sao lè mè quá vậy cưng? Phải biết rõ tính anh chứ.

Cầm lon bia trên tay, hắn mở nắp uống một hơi và lóng ngóng đặt xuống bàn. Nguyệt Vy không nhìn hắn, lên tiếng giọng bình thản:

-Anh nên rửa qua người ngọm đi một chút, tôi không chịu nổi.

Hơi sưng người lại với lời đề nghị đột ngột của cô. Nhưng hắn bỗng phá lên cười thích thú:

-Ha!... Ha!... đúng đúng! Đúng là không lịch sự chút nào khi người đầy bụi bặm thế này. Xin lỗi cưng! Chờ anh một chút.

Hắn vừa khuấy vào phòng tắm, cô đã nhanh tay trút vào trong lon bia dở, túi bột trắng mà cô đã chuẩn bị sẵn và lắc đều thật nhanh. Hai tay cô run rẩy, trống ngực đập thình thịch liên hồi.

-Sao! Sạch sẽ thơm tho rồi đây, vừa ý cưng rồi chứ.

Từ trong phòng bước ra, trên người chỉ độc chiếc quần đùi, hắn nhăn nhó cười với cô. Không nói một lời, cô đến ngồi trên mép giường. Hắn có vẻ khoái chí khi thấy cô ngoan ngoãn:

-Áy, cưng cứ dễ thương như vậy có phải tốt hơn không?

Nhìn vào mắt hắn, cô nói nhỏ:

-Anh có phản đối không nếu tôi muốn uống một chút

Đôi mắt hắn sáng rực tỏ vẻ thích thú ngạc nhiên:

-Ồ không, không! Cứ thoải mái. Nè cầm lấy.Ồ không! Cưng uống lon mới này, lon dở này của anh để anh uống nốt.

Không thể không nhăn mặt nhưng cô cũng ráng nhắm mắt uống một hơi. Nhưng cũng nhanh cô cũng liếc mắt nhìn hắn “nốc cạn” lon bia mà không một chút nghi ngờ.

Hắn xoa tay:

-Có thể chứ! À, hơi đắng hả? Có sao đâu, chỉ lâng lâng một chút thế thôi. Nhưng thế mới bốc cưng ạ!

Nhìn hắn nằm tay chân giang rộng thoải mái, hơi thở nặng nhọc khò khè, N V ỷ cố gắng không để mình phải nôn ra vì lợm giọng và ghê tởm. Những ý nghĩ “phải kết thúc” cứ chạy quàng xiên trong đầu cô như những con ngựa bất kham. “Bằng cách nào bây giờ, nhìn hắn ta kìa, chắc hắn ta sẽ không bao giờ gục ngã nếu chỉ là số thuốc đó. Không được! Phải tìm cách khác”.

Bất chợt hắn ta khẽ cựa quậy, cô giật thót mình khi nghĩ đến viễn cảnh: nếu như bây giờ hắn ta tỉnh lại, hắn sẽ không tha cho cô đâu, người hắn “giết” đầu tiên sẽ là cô, chắc chắn thế. Giật mạnh tấm màn cửa sổ, Nguyệt Vy bấm môi xé thành những sợi dây. Không nghĩ ngợi nhiều, cô buộc hai tay, hai chân hắn vào thành giường thật chắc chắn, cứ như cô sợ hắn sẽ vùng lên “túm” lấy cô ngay bây giờ vậy.

Nguyệt Vy đứng nhìn hắn với tâm hồn trống rỗng, hoảng loạn. Đã bao lần cô tự nhủ nếu có dịp sẽ băm vằm hắn ra thành trăm mảnh mới thỏa lòng căm hận. Thế mà giờ đây cô thấy sao u uất, sao nặng nề...

Từng giọt, rồi từng giọt nước mắt đầu tuông ra nhiều thế, cô nấc lên uất nghẹn và òa vỡ. Chưa bao giờ cô khóc lâu đến thế, tiếng khóc tức tưởi tưởng chừng như ngắt đi được. Hắn đó! Gã đàn ông đã giết chết cuộc đời cô đó. Trông hắn giờ đây tầm thường, vụng về đến phát bệnh, hắn cũng là một con người bình thường nhưng bao con người khác. Nhưng tại sao hắn lại ác độc đến thế? Hắn nhẫn tâm chà đạp lên số phận của một con người không chút tiếc thương? Rồi cô sẽ còn phải chịu đựng sự hành hạ của hắn đến bao giờ nữa? Rồi hắn sẽ còn giết chết cô bao lần mới thỏa mãn thú tính của hắn? Không! Không! Cô không còn chịu đựng được nữa. không!...

Lấy một tờ giấy trắng, cô bình thần viết vồn vện dòng chữ “Hãy tha thứ cho em!”

Uống hết số thuốc ngủ còn lại mà cô không nhớ là còn bao nhiêu viên, nhưng chắc chắn sẽ nhiều lắm.

Dọn dẹp sạch sẽ, gọn gàng bàn học, nhìn lại căn phòng nhỏ mà cô đã ở bao năm qua một lần cuối. Thật bình thản Nguyệt Vy nằm xuống giường, đắp cho mình một tấm chăn mỏng. Cô yên tâm vào giấc ngủ dài, giấc ngủ thiên thu không mộng mi.

Mãi gần trưa hôm sau hai chị em Vũ mới về đến nhà Bữa ăn giỗ kéo dài đến khuya, phần vì lâu rồi bà con mới có dịp gặp nhau, phần vì cô Ba “ra lệnh” ở lại qua đêm. Đường từ nhà cô Ba về nhà Vũ khá xa, vì gia đình cô ở một quận ngoại thành, nên cuối cùng hai chị em quyết định ở lại vì dù sao họ cũng đã yên trí khi đã cử anh Thắng về trước.

Thấy nhà vắng lặng, Vũ ngạc nhiên lên tiếng gọi:

-Nguyệt Vy ơi!...

Vẫn không nghe tiếng trả lời, chị Vân quay sang bảo cậu em trai:

-Chắc anh Thắng ra cửa hàng rồi. Hồi tối qua em có gọi điện về báo chị em mình ở lại không về

-Máy reo hoài mà không ai nhấc máy. Lúc đó khuya quá rồi, em nghĩ chắc hai người đã ngủ say

-Chắc! Ai chứ ông Thắng mà xin thì có đại bác bắn bên tai ông cũng không cục cựa. Vũ này, em bế cu Bin lên phòng ngủ chị, đi đường gió hiu hiu thổi cu cậu ngủ mất tiêu rồi

Vũ cười khẽ bước tới bế cháu:

- Đêm qua nó cũng thức khuya lắm, mấy món đồ chơi Hải nó mang về làm cu cậu mê tít, đâu chịu đi ngủ sớm.

Cậu bế cháu đi sau, cô chị đi trước xách giỏ, vừa vào Vũ vẫn không ngừng thắc mắc:

-Không biết Nguyệt Vy đi đâu rồi nhỉ?

-Thế không phải buổi sáng nó vẫn đi học thêm cái gì đó a?

-Có học thì giờ này cũng phải về rồi, chị xem hơn 11 giờ rồi Bình thường là giờ này cô ấy đang nấu cơm trưa

-Chắc! Chắc hôm nay nó về trễ Trời đất! Cái ông Thắng này để cửa nẻo tang hoang! Sao giờ này anh còn nằm đây

... Và tiếng hét thất thanh kinh hoàng của người mẹ khiến thằng bé trên tay Vũ giật mình tỉnh giấc. Vũ cũng không ngăn được tiếng kêu thảng thốt. Như linh tính, anh chạy nhanh xuống phòng Nguyệt Vy va hét vang nhà.

Vân vẫn không ngừng cơn la hét, thằng bé thấy mẹ gào khóc dù không hiểu chuyện gì nhưng quá sợ hãi cũng oà khóc hết cớ Vũ chỉ còn đủ bình tâm gọi công an đến với từng tiếng ngắt quãng run rẩy.

Vũ ngồi bất động trước ngôi mộ của Nguyệt Vy không biết đã bao lâu. Trên tấm bia mộ, gương mặt dịu dàng của cô nhỏ vẫn lặng lẽ nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi môi hồng khẽ mỉm cười, chiếc mũi hảnh xinh xinh và đôi mắt muôn đời vẫn buồn hơn bao giờ hết, đôi mắt đen tròn mà lúc ở bên nhau Vũ vẫn thường trêu ghẹo “Sao lúc nào cũng buồn như sắp chết”.

Giờ thì Nguyệt Vy nằm đây, đơn côi vắng lặng quanh năm chỉ có tiếng gió rì rào đưa đây “Em vốn thích bình yên tĩnh lặng, không ồn ào náo nhiệt, không bon chen lọc lựa Thì nơi đây có cho em một chút an ủi, một chút riêng tư không Nguyệt Vy Sao không trả lời anh hả nhỏ Em giận anh đấy ả Nói với anh một tiếng đi dù là hồn dỗi, trách móc, một lời thôi, dù là nước mắt đã ướt mị Em có biết anh đã thuộc nằm lòng những trang nhật ký đầm nước mắt của em đến thế nào không Nguyệt Vy Một cô gái phải cam chịu một số phận nghiệt ngã đáng cay thế này hờ trời. Một tấm chân tình của anh cũng chẳng đã giúp gì được cho em dù rất yêu thương. Một mái ấm những tưởng là đã cứu mang bao bọc đã trở thành chốn địa ngục cho loài ác thú dung thân và em đã không thoát khỏi nanh vuốt. Thế mà anh chẳng hề hay biết, không hề

sẽ chia vắn vô tâm, bình thần sống hạnh phúc mà không hay biết người mình yêu dấu đang ngụp lặn trong nỗi bất hạnh đến kinh hoàng, không thể chịu nổi và đã âm thầm tìm cách thoát ra một cách lặng lẽ đến cay nghiệt.

Vy ơi! Hãy ngủ yên đi cô nhọ Em đã trở về với ba mẹ em và cả ba mẹ ạnh Chắc chắn các ngài đang quở trách ạnh không tiếc lời vì sự vô tâm đến tàn nhẫn Hãy xin mọi người tha thứ cho ạnh!

Tạm biệt Nguyệt Vy của ạnh Giờ phút này ạnh chỉ ước ao một điều Hãy trở về với ạnh trong giấc mơ, hãy cho ạnh được gặp em trong những đêm dài mà từ nay một mình ạnh thao thức, dằn vặt và cô đơn mãi mãi..

Theo thời gian, câu chuyện cô em gái nuôi giết ông ạnh rở và tự sát đã làm náo động cả một vùng rồi cũng chìm lắng. Với những chứng cứ để lại trên hiện trường và nhất là những trang nhật ký tràn ngập đau khổ và nước mắt của cô gái để lại, những người có chức trách trong vụ án của nàng đã nhanh chóng tìm ra kết luận.

Không ai có tội trong vụ này Khi mà cả thủ phạm lẫn tử nạn nhân đều hóa thành người thiên cộ. Có chăng là vụ án này để lại sự nuối tiếc và niềm ăn năn, thống hối cho những ai còn sống trong ngôi nhà chết chóc này. Dân quanh vùng bàn tán xôn xao, vì họ đã từng chứng kiến sự ra đi một cách thảm thương của ông bà chủ trong ngôi nhà này tức là ba mẹ của những người đang còn sống. Giờ lại nhìn thấy cùng một lúc hai cái chết cũng rất thảm khốc của những người con.

Qua sự việc trên, lúc nào cũng có kẻ qua lại dòm ngó, họ tranh thủ nhìn qua cánh cổng, hàng rào và cả những người ra vào trong căn nhà Những kẻ rồi công ngồi đồng còn thêm dệt thêm những câu chuyện ma quái mà ai cũng quả quyết là tận mắt nhìn thấy lúc nửa đêm khiến cho dân quanh vùn càng tò mò, hiếu kỳ hơn

Và chẳng bao lâu, họ chứng kiến những người con lại lặng lẽ dọn đi. Căn nhà rộng lớn kiên cố với những bức tường bao quanh và khu vườn thoáng mát đã được đổi chủ Từ đó dân trong vùng không ai còn trông thấy những người trong ngôi nhà đầy những sự kiện đó lại vắng quanh đó nữa. Họ cũng không biết những người này đi đâu. Họ chỉ biết rằng chủ mới là một gia đình rất đông con cháu, vì ngay ngày hôm sau dọn nhà đến, cánh cổng rộng lớn mở toang, những kẻ ra vào tấp nập, cười nói. Điều đó chứng tỏ chủ mới rất hài lòng và vui thích khi mua được căn nhà rộng lớn vừa rẻ tiền như vậy.

-Thưa mẹ con đã về!

Tiếng lạnh lớt kèm theo tiếng cười dòn trong vạt của con gái khiến bà Viên đang loay hoay trên bếp giặt mình quay lại, chưa kịp mắng yêu một câu, bà đã lại nghe tiếng nó la lên:

-Úi chu choa! Tôm lẫn bột. Ôi mẹ Ôi! Hấp dẫn quá xá, cho con gái mẹ một “ân huệ” nghe me.

-Hừ! Lại chuyện gì nữa đây

-Hi! Hi! Cho con một miếng nghen, nghệ thuật ăn vụng bao giờ cũng tuyệt vời mẹ hiền ơi!

Bà mẹ lắc đầu ra dấu chịu thua:

-Cái tật tham ăn, nói nhiều của con ngày càng phát triển theo số tuổi phải không Vy

Cô gái vòng hai tay ôm lấy eo mẹ dài giọng:

-Mẹ Ôi! Con có gen giống ba và mẹ mờ.

Nhón miếng tôm lẫn bột trong rổ còn nóng dòn, bà mẹ nhét ngay vào miệng cô con gái còn đang trở tài nhõng nhẽo với bà:

-Này! Ăn rồi nhanh chóng rửa mặt mũi tay chân xuống phụ mẹ Ba sắp về rồi đó.

Tinh nghịch nhón thêm một miếng, cô gái nhoẻn miệng cười với mẹ:

-Một miếng nữa cho có đôi nghen mẹ! Ngon tuyệt cú mèo.

Bà Viên lắc đầu nhìn theo cô con gái duy nhất. Chỉ tại ba nó cứng chiều quá thành ra lớn đầu rồi mà còn nhõng nhẽo phát sợ Phan Thụy Khương Vy - đó là tên mà hai ông bà đã đặt cho con gái.. Đó là sự kết hợp giữa tên ba nó: Phan Khương Tâm và tên bà Nguyễn Thụy Viên. Tốt nghiệp đại học Y loại khá giỏi, được phân công về một bệnh viện lớn nhất thành phố, thế là ước nguyện của mọi người trong gia đình đã được trọn vẹn.

Ngay từ hồi bé, Khương Vy có ý thích được làm bác sĩ, mà phải là bác sĩ chữa bệnh cho trẻ con cợ. Trò chơi suốt thời gian thơ ấu bao giờ cũng là cái ống nghe đặt hai bên tai. Biết thi vào trường đại học này rất khó, con bé đã ra sức học tập mà không cần lời động viên thúc giục của ba mẹ. Tôn trọng ý nguyện của con gái, hai ông bà tán thành và cùng nhau nuôi con ăn học. Gia đình ông bà vốn không phải thuộc loại giàu sang phú quý. Từ hai bàn tay trắng, hai người cùng tạo dựng mái ấm cho gia đình. Chồng bà từ hồi nào đến giờ vẫn miệt mài với các công trường xây dựng, ông hay vắng nhà theo các công trình đi xa. Tuy chỉ là một đốc công, nhưng ông là một người sống có trách nhiệm và hết lòng thương yêu vợ cợn. Còn bà bao năm rồi vẫn là cô kế toán của một xí nghiệp trung bình trong thành phố.

Nhờ chí thú với công việc và sống có tiết kiệm, hai ông bà cũng đã xây dựng được một căn nhà khang trang với một tầng lầu mát mẻ. Căn nhà nằm trong một con hẻm tráng xi măng, rộng rãi, yên tĩnh. Nhà mới xây được hai năm nay, cũng may mắn vì dạo sau này các công trình mà công ty ông nhận luôn giao đúng hợp đồng, chế độ khen thưởng hợp lý kịp thời, cộng với số tiền bà được thanh toán nghỉ hưu. Và cũng từ ngày đó bà quyết định ở nhà trông coi nhà cửa và phụ trách việc nội trợ giúp con gái.. Vì lâu nay gia đình không phân công rõ rệt, ai về sớm thì lo cơm nước, nhưng Khương Vy bao giờ cũng dành lấy phần nội trợ, nó tuyên bố khi nào mẹ nghỉ hưu sẽ “sang” lại cho mẹ.

Bà Viên nghỉ hưu khi Khương Vy đang học năm thứ năm, còn hai năm nữa mới ra trường. Bà ở nhà trông nom chăm sóc hai bố con và giúp con gái có thời gian hơn trong việc học tập. Hai ông bà đều thương yêu và thầm hãnh diện về cô con gái duy nhất của mình Ngoan ngoãn, chăm chỉ, xinh đẹp chỉ hơi có tôi... buớng bĩnh. Con bé đã có một quyết định nào đó thì quyết bảo vệ ý kiến ấy đến cùng. Đồ ai làm nó lay chuyển, cho dù mọi người có nói nó gàn, nó cũng cứ làm ngo như bi điếc. Bất cứ ai khi nhìn con bé cũng phải buột miệng “Khương Vy giống mẹ quá!” Quả vậy, con gái bà rất giống bà, cũng khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương, đôi môi hồng hay cong lên vời vĩnh, chiếc mũi hếch hay nhăn nhăn trêu chọc mọi người. Nhưng đặc biệt đôi mắt thì không giống bà, mắt bà buồn hơn, chồng bà vẫn hay nói thế mạ. Và hình như nó cũng không giống ba nó, đôi mắt Khương Vy luôn lấp lánh, lúng liếng tinh nghịch, một đôi mắt biết cười. Nhưng con bé thừa hưởng từ nơi ba một vóc dáng lý tưởng, hồi mới 18 tuổi nó đã trở giò cao nhộng. Năm nay 25 tuổi Khương Vy đã cao 1m65, đôi chân thon dài tạo cho nó có một vóc dáng hơn hẳn mẹ hồi còn trẻ. Mỗi lần ai đó khen ngợi, con bé chỉ cười dòn, nhún vai, le lưỡi: “Không lấy gì làm thích thú, chỉ tôi tốn vải”.

Bữa cơm gia đình Khương Vy luôn đầy ắp tiếng cười đầm ấm, chan hòa Ông Tâm gấp cho con gái một miếng tôm lăn bột to tướng, miệng cười tươi ân cần:

-Thế nào con gái? Kể cho ba mẹ nghe xem hôm nay con đến trình diện thủ trưởng kết quả tốt đẹp chứ hả.

Vần tiếng cười giòn tan, cô gái lúc lắc mái tóc vừa chấm ngang vai đã được buộc cao lên như đuôi gà:

-Con đã trình diện bác sĩ giám đốc, mọi chuyện đều tốt đẹp. Nhưng thủ trưởng trực tiếp của con thì chưa

-Sao thế con

-Ông ấy trực hôm qua nên hôm nay nghỉ, con đang lo đây ba ơi!

Nuốt vội miếng cơm, bà mẹ tròn mắt ngạc nhiên nhìn con gái:

-Có chuyện gì rắc rối hử con

Khương Vy cong môi, chiếc mũi nhăn nhăn tinh nghịch như mọi lần:

-Con cũng chưa biết nữa mẹ Ơi! Con chỉ nghe các bạn đồng nghiệp quảng cáo “Ông bác sĩ trưởng khoa là một ông kẻ thực sự”.

Ông tâm phì cười nhìn con gái. Khương Vy phụng phịu nhìn ba:

-Con nói thật mà ba, nghe nói ông khó chịu lắm! Mặt thì lúc nào cũng hình sự, giờ giấc rất đúng giờ, nguyên tắc, chớ bao giờ nói chuyện nghỉ phép với ông ấy. Nói tóm lại ông là một con người không bao giờ có nụ cười trên môi

-Ồi chà! Nghe con tả sơ qua chân dung, ba có cảm tưởng như con gái ba sắp bị giao cho một tay. tướng cướp.

-Ba! Mẹ coi kìa, ba “trù ẻo” con nghe không hên chút nào

Bà Viên dịu dàng nhìn con:

-Có lẽ ông ấy là một bác sĩ giỏi, nhiều kinh nghiệm nên hơi khó tính một chút, không sao đâu con. Những người già thường cẩn thận hơn, làm việc với những bác sĩ như thế con có thể học tập được nhiều điều hay đấy.

Khương Vy nghiêng đầu nhìn mẹ:

-Con cũng nghe nói ông ấy giỏi lắm, nhưng mà con ghét mấy người ỷ mình giỏi rồi làm phách.

Ông Tâm xoa đầu con rồi cười phá lên:

-Chưa gặp mặt đã cho người ta là làm phách. Thôi, thôi! Bớt nóng nào con gái. Ba tin là con gái ba sẽ “trị” được ai cố tình làm “khổ” con gái ba ma.

-Hong dám đâu ba ơi!

Hai ông bà vừa ngồi uống trà vừa nghe con gái tiếp tục kể lể, giọng con bé riu rít khi lên tiếng:

-Mấy chị bác sĩ cùng khoa vui lắm mẹ Thấy con còn nhỏ, ai cũng đòi nhận làm em gái. Con thấy mấy chị ấy xúm lại chọc ghẹo một anh bác sĩ còn trẻ mà đeo cặp mắt kiếng dày như vậy nè Trời đất! Biết ảnh cận nặng mấy chị cứ giấu kiếng của ảnh hoài, rồi bắt ảnh năn nỉ, ỉ ôi... Vui lắm!

Bà Viên khoát tay nghiêm khắc nhìn con:

-Không nên thế đâu con, bác sĩ mắt kém thì phải giúp đỡ chứ, ai lại thế. Không khéo có ngày là sinh tội ra mất thòi

Cô con gái khúc khích cười:

-Ồi mẹ Ơi! Mấy chị ấy chỉ nghịch chút xíu trong giờ cơm thôi ma.

Bà vẫn không đồng ý:

-Ấy thế càng không nên Cả buổi làm việc mệt nhọc, tới bữa cơm phải để cho người ta ăn uống thoải mái chứ con Mẹ là không thích cái kiểu chọc phá ác thế đâu nhé! Còn con nữa, phải biết tránh những lúc nghịch ngợm ấy nghe chưa

Ông Tâm nháy mắt với con gái như thầm nói “hãy cẩn thận!”

-Minh khéo lo, con gái mình đã là một bác sĩ rồi, đâu thể nghịch ngợm như hồi còn đi học nữa đâu

-Úi chà, bộ anh không thuộc lòng tính tình của con bé nữa hay sao mà bảo em khéo lo, nội cái kiểu chỉ thích chơi với con trai suốt thời gian đi học là em ngao ngán rồi

Khương Vy ngúng nguẩy với mẹ:

-Ú! Chỉ có mẹ là chê con thôi ạ Con thích chơi với con trai vì họ cao ráo, nói chuyện không phải cúi đầu Với lại con gái nhiều chuyện lắm mẹ Ơi!

-Thì nhiều chuyện cỡ.. con là cùng chứ gì?

-Hi!... hi!... Đúng là mẹ hiểu con nhất há?

-Thì mẹ nào con nấy mà.

Tiếng cười giòn tan của Khương Vy vang lên trong vắt. Cô yêu thích những buổi được trò chuyện với ba mẹ Cô thấy mình thật may mắn được sống trong một mái ấm gia đình tràn ngập hạnh phúc. Cô mong sao ba mẹ luôn khỏe mạnh, yên vui. Giờ là lúc cô có dịp báo hiếu sau thời gian miệt mài học tập. Kết quả với mảnh bằng bác sĩ trong tay cô đang có là công sức nuôi nấng, dạy dỗ của ba mẹ trong suốt bao năm qua. Cô tự hứa sẽ làm hết sức mình để làm hài lòng ba mẹ.

Đêm hôm ấy Khương Vy nằm lơ mơ ngủ, trong giấc mơ của cô bóng dáng “ngài” bác sĩ trưởng khoa là một ông già rất xấu trai với khuôn mặt cau có, đôi mắt dữ tợn, cái mũi to như trái cà chua và giọng nói ồm ồm như lão phù thủy Có lẽ vì câu chuyện cô kể với ba mẹ hồi chiều đã gây cho cô ấn tượng mạnh. Cho dù cô chưa hề biết mặt ông ta tròn méo ra sao!

Vũ vẫn còn mãi mê nhìn vào tập hồ sơ bệnh án dày cộm, dạo này vào mùa mưa, số bệnh nhân trẻ em bị sốt xuất huyết gia tăng, đây là căn bệnh theo chu kỳ và năm nào cũng làm bệnh viện một phờ người vì khối lượng công việc thật khủng khiếp.

Nghe tiếng mở cửa nhưng anh cũng không buồn ngẩng đầu lên xem đó là ai

-Chào anh!

Bất đắc dĩ Vũ phải ngẩng đầu lên và bắt gặp một cô gái xa lạ với nụ cười tươi rói. Lịch sự anh gật đầu lên tiếng:

-Chào cô!

Thấy cô gái đứng xó rợ, anh nói tiếp, giọng không lấy gì làm. phần khởi lắm:

-Mời cô ngồi!

Chỉ chờ có thế, cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện với anh bên góc phải, giữa hai người là chiếc bàn làm việc lớn với đầy ắp những tập hồ sơ bệnh án dày cộm. Vẫn là tiếng cô ấy, nhưng giờ đã có vẻ thân quen hơn:

-Xin lỗi, anh cũng là bác sĩ ở khoa ngoại này phải không a?

Vũ hơi ngạc nhiên, ở đây ai chẳng biết anh là bác sĩ trưởng khoa ngoại này cơ chứ! À, chợt nhớ ra anh vẫn chưa khoát chiếc áo blouse trắng quen thuộc mà trên đó có tên từng người được thuê rất rõ ràng

Thấy đôi mắt anh có vẻ chăm chú nhìn mình, cô gái dễ thương bỗng nhoẻn miệng cười với anh, giọng sôi nổi kể lể:

-Anh biết không, tôi là một bác sĩ mới ra trường, vừa được phân công về đây nè.

Và không chờ Vũ lên tiếng, cô hỏi tiếp câu đã hỏi:

-Chúng ta là đồng nghiệp phải không

Vũ dè dặt khẽ gật đầu, chỉ chờ có thể, cô bỗng chồm tới chăm chú nhìn anh, hạ giọng thăm thì:

-Anh cũng lạ. lính của “ông Vũ”, bác sĩ trưởng khoa ở đây phải không

Vũ không biết gương mặt anh lúc đó trông như thế nào mà cô bé reo lên thích thú:

-Biết ngay mà! Anh cũng từng lạ nạn nhân của “ổng” chứ gì?

Suốt tự này giờ anh có cảm giác mình bị cô gái này dẫn dắt vào một mớ bòng bong thật khó hiểu và hình như cũng chỉ mình cô ấy “phát biểu” chứ anh đã kịp “đề nghị” hay “góp ý” chút nào đâu

Vũ không kìm được câu hỏi:

-Cô nói “nạn nhân” nào, tôi không hiểu?

-Nạn nhân của. Ông Vũ ấy!...

- Ông.. Vụ. a?

- Đúng rồi! “xếp” ở khoa này nè.

-Tôi mới được phân công về đây, ngày hôm qua thôi mà cũng đã nắm khá nhiều tình hình ở khoa này. Tôi biết chắc một điều là ông bác sĩ trưởng khoa rất “hắc ám” phải không anh. Quý vị đồng nghiệp ở đây ai cũng “cảnh cáo” tôi phải thận trọng nếu không muốn bị “dũa” te tua.

-Thế cô ạ. gặp ông ta chưa

Vẫn nụ cười mà bỗng dưng Vũ thấy có chút gì quen thuộc thật mơ hồ, anh bỗng nhìn chăm chú hơn vào cô ta, cái nhìn không khiến cô gái lúng túng chút nào mà trái lại, cô lại chồm người lên như muốn xích lại gần anh hơn, hạ giọng xuống như bí mật, cô thì thầm với anh:

-Tôi đã kịp diện kiến dung nhan “ổng” đâu, đêm trước “ổng” trực nên hôm qua “ổng” nghỉ ma.

Bỗng dưng Vũ thấy có chút thích thú khi tiếp xúc với cô gái xa lạ mà như quen này Chính anh cũng phải ngạc nhiên bởi từ lâu cái cảm giác yêu thích, náo nức, tò mò, đã ngủ quên trong tâm hồn chai cứng của anh từ ngày ấy.

Lần đầu tiên từ lúc tiếp xúc với cô gái, Vũ khẽ hỏi:

-Thế cô hình dung ông ta như thế nào

Đôi mắt ánh lên vẻ tinh nghịch không giấu giếm, cô gái cười thành tiếng:

-Tôi thấy trước mắt mình một ông.. già thật khó ưa với bộ mặt khó chịu, cặp mắt háy háy sau đôi kính dày cộm, vàng trán nhăn tít cau có, cái mũi khoằm như điều hâu và nhất là cái miệng rộng chỉ hay quát tháo, nạt nộ.

-Trời ơi!...

-Chưa hết đâu Tôi còn nghe mọi người nói ông là người không có. trái tim nữa cơ đấy!

-Hừ! một người đáng ghét như thế mà là một bác sĩ trường khoa được sao

-Thật mà! Nhưng tôi vẫn không quên là mọi người cũng nhắc chừng tôi rằng ông ấy là một bác sĩ tài năng

Rồi như chợt nhớ ra, cô ta tròn mắt nhìn anh hỏi tới tấp:

-Ừa, mà anh công tác ở đây lâu chưa Sao lại không biết ông ta nhỉ Hay là anh cũng chỉ mới nhận công tác như tôi phphải không?

Vũ chưa kịp trả lời câu nào thì chuông đồng hồ báo đã đến giờ làm Không cần nhắc nhở, cô gái vội đứng lên cáo từ:

-Ái chà! Tới giờ làm rồi, tôi phải bye anh thôi. Sáng nay tôi còn phải trình diện xếp mạ.

-Thế thì chào cô. Chúc cô may mắn!

Cô nhoẽn miệng cười rất tươi:

-Cám ơn anh! Sẽ gặp lại anh nữa chứ?

-Chắc chắn rồi, đồng nghiệp mạ.

Cho đến lúc bóng cô gái đã khuất sau cánh cửa Vũ mới chợt nhớ ra anh vẫn chưa biết tên cô ấy là gì, và dĩ nhiên cô cũng không thể nào biết anh là con người đáng ghét mà cô đang nói đến một cách thần nhiên như cô đã. từng gặp anh hằng ngày.

Đầu óc lơ mơ, anh nhớ lại gương mặt cô gái lúc nay Có một cái gì đó rất quen thuộc nơi cô gái. Lại thật! Đây là lần đầu tiên anh gặp cô gái này, thế thì sao anh có cảm giác như đã từng gặp cô ở đâu rồi. Đúng rồi! Nguyệt Vy Cô gái có nụ cười rất giống Nguyệt Vy, nhưng đôi mắt thì khác hẳn. Ở Nguyệt Vy đôi mắt là cả một nỗi buồn u uất, cam chịu, một nỗi buồn không biết tỏ cùng ai. Thì ở cô gái này, đôi mắt là cả một sức sống mãnh liệt bùng tỏa không kiềm chế. Sức quyến rũ ở cô ta thật lạ! Đến như Vũ đây, đã từ lâu coi chuyện phải tiếp xúc với phụ nữ nói chung là một chuyện bất đắc dĩ, anh tránh tối đa mọi chuyện có liên quan đến phái đẹp. Dĩ nhiên ngoại trừ phải quan hệ vì công việc.

Thế mà giờ đây anh bị cô gái xa lạ cuốn hút đến nỗi ngồi ngây ra nghe cô ta “rũa xả” chính mình không thương tiếc, mà chẳng hề lên tiếng cãi chính hay ”quạt” lại cho cô ta một trận như anh đã từng làm đối với các nhân viên khác khi có ai đó lỡ làm anh bực mình

Đứng lên khoát vào mình chiếc áo blu trắng quen thuộc, Vũ không khỏi buồn cười khi nghĩ tới viễn cảnh cô gái sẽ đến trình diện anh một lát nữa. Cầm tập hồ sơ bệnh án trong tay, Vũ rảo bước về phía phòng giao ban, căn phòng nhỏ nhưng lại là nơi chiếm gần hết thời gian của anh cho các cuộc hội chẩn quan trọng. Bước vào phòng Vũ gặp Quang, anh chàng bác sĩ với cặp mắt kiếng cận dày cộm luôn nằm trên sóng mũi:

-Chào 'thủ trưởng'.

-Chào cậu!

Nhấn mặt, Vũ nói tiếp:

-Làm ơn bỏ dùm tôi hai chữ nặng nề đó đi.

Anh chàng đưa tay gãi gãi đầu cười ngượng ngập:

-Em quen rồi thụ. Ý quên!.

Vũ khoát tay ngồi xuống chiếc ghế quen thuộc sau chiếc bàn nhỏ:

-Thôi được rồi, tình hình hôm qua có gì lạ không

-Bình thường thôi anh. Chắc! Phòng cấp cứu vẫn đầy nhóc trẻ con sốt xuất huyết. Một bỏ hơi tai!

-Thằng bé nằm ở giường số 5 có đỡ chút nào không

Quang thở dài ảo não:

-Cái thằng bé đen nhẻm đã 12 tuổi mà quắt queo như mới lên 5, phải không anh. Thật tội, nhà nó nghèo quá, bà mẹ chẳng có một đồng mua thuốc, nói chi đến nước biển

Vũ nghiêm giọng:

-Phải truyền nước biển liên tục cho nó, thằng bé cứ như khô cạn hết nước trong người rồi ấy.

- Dạ! Em đã nhắc chừng chị Yến y tá rồi ạ!

Đưa tay với chồng hồ sơ chưa kịp mở ra, đã nghe Quang nói tiếp:

-À! Em quên báo anh, hôm qua khoa mình mới nhận thêm một nữ bác sĩ.

- Mới ra trường a?

-Vâng! Học chuyên khoa nhi.

Vũ khẽ cau mày như thường khi:

-Bác sĩ nữ thì hơi rắc rối phiền phức đấy.

Quang toét miệng cười khoe chiếc răng bít bạc trông đến buồn cười:

-Em nghĩ cô này chắc tay nghề khá lắm. Thủ trưởng Hôm qua mới ngày đầu trình diện mà đã giúp phòng cấp cứu khỏi việc, mũi kim cô ấy tiêm coi ngọt lắm.

Vũ vẫn không tươi nét mặt hơn:

-Hừ! Chẳng biết rồi sẽ ra sao đây Tôi ớn nhất là mấy cô bác sĩ! mới ra trường, kinh nghiệm thì chưa có lại hay rách việc.

Quang rút từ trong xấp hồ sơ ra một tập hồ sơ, anh chàng trao cho Vũ:

- Đây là hồ sơ cá nhân của cô ấy, em chuyển cho anh xem qua.

- Được rồi, cảm ơn cậu!

Quang bước ra cửa nói tiếp:

-Thôi, em xuống phòng cấp cứu đây Hôm qua mưa một trận dai quá, ruồi muỗi lại có dịp phát triển mấy vùng ngoại thành Em ớn mùa mưa nhất.

Vũ nhếch môi:

-Bệnh theo chu kỳ mạ. Năm nào chả thế.

Quang nhún vai khuất sau cánh cửa Vũ lơ đãng mở tập hồ sơ của cô bác sĩ nào đó mới được chuyển về. Anh bỗng giật mình khi nhìn vào tấm hình cá nhân của cô gái trong hồ sơ “Ái chà! Cô gái mình mới gặp hồi nãy đây mạ. Cô ta chẳng phải đã nói với mình rằng mới được phân công về đây đó sao”.

Cái tên “Phan Thụy Khương Vy” đập vào mắt Vũ khiến anh sững ngơ. Anh lăm băm như mộng du:

-Phan Thụy Khương Vy. Khương Vy. Sao lại là Khương Vy.

Và lướt sơ qua tờ giấy sơ yếu lý lịch: 25 tuổi chuyên khoa: ngoại nhĩ Học lực: Khá-giỏi Đạo đức: tốt, dung họa Đề án tốt nghiệp: Xuất sắc. “Hèn chi cô ấy mới được phân công về đây – Một bệnh viện lớn của thành phố”.

Ngoài cái tên Khương Vy, thành phần xuất thân gia đình cô gái hoàn toàn xa lạ với Vũ. Địa chỉ cô ấy ở ngay một quận trung tâm thành phố. Anh nhìn chăm chăm vào tấm hình và nhói tim khi thấy sao cô gái xa lạ này có nụ cười giống. Nguyệt Vy đến lạ lùng Không lẽ anh hoa mắt đến độ dưới mắt anh ai cũng nhắc anh nhớ đến Nguyệt Vy ư?

Không! Anh không lăm lẩn. Ngoài nụ cười, hai người còn có cái tên gần giống nhau, cùng một tên Vy Tại sao thế nhỉ Giữa hai người có mối liên hệ nào không. Một người đã khuất và một người đang sống?

Cộc!... Cộc!...

Tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của Vũ, anh giật mình gấp hồ sơ và ngồi thẳng người lên cất tiếng:

-Mời vào!

Người bước vào không ai xa lạ Chính là cô gái đang gây cho anh những thắc mắc. Cô nhướn miệng cười tươi với nụ cười quen thuộc, giọng như reo vui:

-Ôi! Lại gặp anh nữa rồi

- Đã bảo là đồng nghiệp ma.

-Ừ nhỉ!

Và cô gái bật cười khúc khích. Không nhịn được vì lại nghĩ đến sự... hụt hẫng của cô gái nếu biết anh là ai Vũ bật cười thành tiếng theo cô gái.

Vẫn còn giữ nụ cười trên môi, cô nói tiếp giọng sôi nổi kẻ lè:

-Mấy chị trong khoa chỉ tôi đến trình diện sếp ở phòng này Anh thấy “ổng” đến chưa

Chưa kịp nghĩ ra, Vũ ngớ ngẩn hỏi:

-“Ông” nào

-Ông.. V... ư.

Nhưng chữ Vũ chưa thoát ra được khỏi miệng thì chợt cô gái đọc được ngay tên anh trên ngực áo kem theo dòng chữ viết tắt B.S.T (Bác sĩ trưởng). Đôi mắt vốn đã to lại đang mở to hết cỡ, đôi môi cong đang há hốc biểu hiện sự ngạc nhiên đến sững sờ, cô lắp bắp;

Lạ. Ông... a?

Vũ đã lấy lại sự nghiêm chỉnh cổ hũu, anh hắng giọng:

-Cô là bác sĩ Phan Thụy Khương Vy?

Anh lạ. bác sĩ trưởng khoa thật đấy a?

-Cô thấy có gì vướng mắc sao

-Nhưng tại sao sáng này

Anh nhún vai giọng bình thân:

-Bởi vì sáng nay cô chẳng để tôi nói câu nào

Đột nhiên vẻ ngớ ngác biến thật nhanh, thay vào là vẻ mặt bướng bỉnh, láu lỉnh hiện ngay trong đôi mắt, cô mím môi trợn mắt nhìn anh:

-Anh định biến tôi thành trò cười đấy ha?

-Cô đang nói gì vậy

-Hừ! Anh đừng có ra vẻ ngớ ngác. Anh biết rõ tôi đang nói đến chuyện gì?

-Tại sao tôi lại phải biết điều đó?

Cô cao giọng:

-Bởi vì anh biết rõ tôi sẽ phải đến trình diện anh. Thế mà anh vờ vịt như chẳng biết tôi là ai và quái đản nhất là anh để mặc cho người ta nói về mình.. sai bét như vậy mà, tôi thấy chẳng có gì phải đính chính.

-Kể cả tôi nữa sao

-Có gì khác nhau đâu

Cô quay ngoắt mặt đi:

-Ông đúng là.. đáng ghét như vậy thật

Vũ nhìn gương mặt cô gái xị ra như cái bánh bao.. thiu, anh nhếch miệng cười:

-Tôi chưa bao giờ tự cho mình là dễ thương!

Cô quay nhìn anh chăm chú, Vũ vẫn bình thản cầm tập hồ sơ cá nhân của cô lên nói tiếp:

-Tôi đã đọc qua hồ sơ nhận công tác của cô Xem ra cô học rất giỏi, hy vọng là cô sẽ hợp tác với chúng tôi lâu dài.

Định lên tiếng phản đối, nhưng cô lại khẽ thở dài rồi đổi giọng nghiêm chỉnh:

-Tôi đang chờ quyết định phân công của bác sĩ trưởng.

-Ở đây chúng tôi rất quý thời gian nên cô có thể bỏ bớt chữ “trưởng” để đỡ mất thời gian vô ích. Thế này nhé, ở khoa ngoại này tình hình luôn căng thẳng, số bệnh nhân không bao giờ giảm. Hiện nay lại vào mùa mưa, bệnh sốt xuất huyết đang bộc phát mạnh và có chiều hướng ngày càng gia tăng. Đây là số hồ sơ bệnh nhân đang nằm ở phòng cấp cứu. Cô xem qua rồi nắm tình hình, bây giờ tôi xuống trước, một lát khi nào tiện thì cô ghé vào. Hiện nay, ở phòng cấp cứu đang rất cần thêm bác sĩ. Tôi nói thế cô có thể nắm được rồi chứ?

-Tôi hiểu, thưa bác sĩ

Nhìn theo bóng dáng “lão” bác sĩ vừa khuất sau cánh cửa, Khương Vy ngồi phịch xuống ghế lòng âm ức không thể tả “Đúng là một... gã khô như ngói, xấu như phù thủy, cà chua, cà chớn, cà ghém...”

Có lẽ cô sẽ nguyên rửa lão ta mãi nếu cửa phòng không xịch mở và chị Yến y tá bước vào

-Ừa, sao lại ngồi đây. Em đã trình diện bác sĩ trưởng khoa chưa

Nét mặt vẫn chưa tươi hơn, Khương Vy phụng phịu như trẻ con:

-Chị lại còn ngạo em!...

-Ồ hay! Chị ngạo em hồi nào

Cô bác sĩ mặt non choẹt bèn cong đôi môi con gái:

-Trời ơi! Chị làm em.. quê độ hết biết luôn, ước gì đất nứt ra cho mình chui xuống cho rồi..

Ngồi xuống đối diện cô bác sĩ mới về nhận công tác mà ngay cái nhìn đầu tiên đã gây được cảm tình, chị Yến cười rộng miệng hết cỡ:

-Chuyện gì mà tả nghe ghê quá vậy. Chị nhớ là mình đâu ba hoa với em điều gì ghê ghớm đâu

Khương Vy nhăn nhăn chiếc mũi hếch:

-Chính chị nói với em.. Ông khó ưa, dữ dằn..

-Rồi sao. Đụng chuyện rồi phải không? Mà em có thấy ông khó ưa không

Bỗng dưng cô gái nhỏ bật cười khúc khích:

-Ừ ha! Ông khó ưa quá, mặt lúc nào cũng cau cau...

-Thì đã bảo chị có sai đâu

Khương Vy khoa tay kể lễ, giọng sôi nổi:

-Trời ơi! Tại chị nói không rõ ràng làm em tưởng tượng ra đó là một ông già cỡ.. ba em, mặt hầm hầm khó chịu.

-Ai ngờ ông lại trẻ trung đẹp trai quá xá phải không

Cô phá lên cười dòn, đôi mắt tròn tròn:

-Chị biết không. Mới sáng sớm đây nè, em gặp ông ở trước cửa phòng bác sĩ trưởng Em đâu ngờ đích thị là ông, thế là cái miệng ba hoa chích chòe của em tha hồ phát ngôn tầm bậy tầm bạ, em chê ông hết chỗ chê luôn Vậy mà ông im re à, không mở miệng đánh chính gì hết trơn, làm em càng chắc mẫm mình đúng.

Chị Yến có vẻ thích thú với câu chuyện cô bác sĩ con nít đang hăng hái kể:

-Rồi sao nữa, chắc đến trình diện ông dĩa em thê thảm hả?

Vy trề môi:

-Không dám đâu! Có em xạc lại ông thì có

-Gì kỳ vậy

-Em bảo ông làm em. quê chứ sao, rồi còn nói ngang nữa, ai mà chịu được.

-Có em ngang thì có, mình có lỗi còn đổ cho ai nữa. Rồi chị bật cười, Khương Vy cũng cười theo, cô bỗng thấy bao nhiêu ầm ức bấy giờ tan biến hết. “Ừ, đúng là lỗi của mình, đã nói xấu người ta còn cãi ngang”. Bỗng dưng cô lo lắng:

-Mà ông khó lắm hả chị.

-Không có đâu, mấy người ở khoa này chọc ghẹo em đó, chứ ở khoa này mà không chừng cả bệnh viện này, cậu Vũ xem chừng mát tay nhất đó. Cậu ấy mà chẩn đoán thì không bao giờ sai sót.

-Nhưng sao nói chuyện hai lần mà em chưa thấy ông... cười

Chị Yến khẽ cau mày:

-Em đừng gọi cậu ấy là ông nghe kỳ lắm. Cậu Vũ còn trẻ mà tài giỏi. Chỉ có điều nghe nói hoàn cảnh sống không được suông sẻ, cha mẹ đều mất, ở với người chị lớn... Thành ra cậu Vũ có vẻ khép kín, ít cởi mở. Nhưng làm việc lâu rồi mới thấy cậu ấy rất tốt. Gặp bệnh nhân hoàn cảnh khó khăn thì giúp đỡ hết mình, không những săn sóc chạy chữa tận tình, xin bệnh viện giảm viện phí, thậm chí còn móc tiền túi ra cho thêm. Rồi em xem, mà ít nói đâu phải là tính xấu. Ở đời sống sao cho vừa lòng mọi người được đâu em, có người thích thì cũng sẽ có người không ưa, vậy thôi à

Vy trầm ngâm khi nhớ lại gương mặt lạnh lùng của anh ta lúc nãy, giọng nhỏ nhẹ:

-Chắc lúc nãy ảnh bức mình em lắm, nghĩ lại em thấy mình quấy quá.

Chị Yến lại toe miệng cười:

-Không có đâu, ở đây cậu Vũ là nhân viên hoài chứ gì, vậy chứ lát nữa là lại vui vẻ làm việc với nhau.

Rồi em xem!

Khương Vy nhún vai, nheo mắt nghịch ngợm:

-Thì em cũng phải ráng chờ xem chứ biết sao bây giờ

Chị y tá đứng lên đưa mắt nhìn quanh căn phòng nhỏ, lên tiếng hỏi:

-Nhưng bây giờ chủ yếu là sau khi trình diện em đã được phân công tác chưa?

Khương Vy đứng lên nhún vai điệu dàng, miệng cười , giọng tinh nghịch:

-Báo cáo, đã! Em có nhiệm vụ Ở phòng cấp cứu với tập hồ sơ này đây, em cần phải xem qua hồ sơ bệnh án...

Chị Yến khoát tay:

-Hôm qua em đã xem qua rồi còn gì, đa số là sốt xuất huyết với đủ loại giai đoạn. Thôi chị em mình xuống đó. Chắc! Năm nào tới đầu mùa mưa cũng phờ người vì căn bệnh này

Vừa cùng bước song song xuống phòng bệnh, hai chị em vừa trò chuyện, chị y tá nhắc nhở cô lính mới:

-Em cần phải thuê tên và khoa làm việc vào áo blu, qui định ở bệnh viện này nghiêm ngặt lắm đấy

-Em cũng định làm mà chưa có mẫu, chị cho em mượn áo..

Chị Yến vui vẻ thân tình:

-Ở khoa thần kinh có con bé Hồng khéo tay lắm, nó vẫn thuê tên cho gần hết nhân viên ở đây Em đưa áo cho chị, một lát tranh thủ giờ nghỉ trưa chị đưa con bé thuê một thoáng là xong À! Mà em có cái tên lạ thật, cái gì Khương Vy.

Cô nhỏ nhoen miệng cười:

-Phan Thụy Khương Vy.

-Tên hay thật.

Cô không giấu vẻ hạnh diện:

-Mẹ em bảo tên em là sự kết hợp tên ba mẹ ghép lại. Em cũng rất thích tên của mình, vậy mà hồi học phổ thông mấy nhỏ bạn em cứ chọc, tên gì mà nghe như tên.. Tau

-Ở đây có một cô bác sĩ bên khoa nội tên Kiều Triệu Minh, cô ấy đẹp lắm! Mỗi lần có ông bác sĩ nào muốn tán tỉnh đều bị chọc là Trương Vô Kỵ Ấy thế mà bao nhiêu chàng Vô Kỵ xông vào trận đều bị đá văng ra ngoài hết.

KV tròn mắt hỏi tới:

-Bộ cô ấy đẹp lắm hờ chị.

-Hoa khôi ở bệnh viện này đó, có điều người đẹp mà tính tình chẳng đẹp chút nào, kiêu kỳ, phách lối, ra cái điều ta đây xinh đẹp, tài giỏi. Ôi! Nói chung là khó gần lắm em ơi!

-Thì người ta phải có những điểm hơn người, người ta mới tự tin hãnh diện thế chứ chị.

Chị Yến nhìn cô hỏi cắc có:

-Vậy chứ sao em cũng đẹp, cũng tài giỏi mà em không khó chịu.

Cô bác sĩ trẻ cười khanh khách:

-Trời ơi! Chị có đưa em lên tận... cõi trên không đấy. Em mà xinh đẹp, tài giỏi nổi gì, mẹ em vẫn bảo em lác cật, lôm côm như thằng con trai, chả biết rồi sẽ làm được việc gì cho nên thật Chị biết không Hồi nghe em chọn vào ngành Y mẹ trợn tròn mắt không tin

-Sao kỳ vậy

-Mẹ bảo em vụng về chỉ sợ khi cầm kim chỗ cần chích không chích lại lụi tằm bậy tằm bạ vào chỗ khác, có mà vào tù ngồi đếm lịch.

Hai chị em phá lên cười dòn tan, tiếng cười hòa vào nhịp chân bước thoăn thoắt nghe thật vui tai.

Khuong Vy le lười với Thu Trang, cô bác sĩ cùng khoa lớn hơn cô vài tuổi, khi nhìn vào phòng trực cô thấy rõ tình cảnh.. éo le của cô bạn đồng nghiệp Thu Trang đang phải ngồi chăm chú trước mặt “sếp Vũ, lắng nghe thủ trưởng giảng thuyết về tội trạng” ca trực đêm qua trong phòng cấp cứu có sự cố, trong khi bác sĩ trực ngồi đầu lảo với y tá trong phòng trực.

Cô không dám nhìn lâu và bỏ đi thẳng một nước xuống căn tin Giờ đang là giờ cơm trưa, các nhân viên, bác sĩ, y tá chia ca ra dùng bữa

Bước vào căn tin cô gặp Xuân Phương y tá cùng khoa bằng tuổi cô, nhưng đã có nhiều năm kinh nghiệm trong bệnh viện này, Xuân Phương đang ngồi một mình ríu rít vậy gọi cô:

-Bác sĩ Khuong Vy, ngồi đây nè!

Nhanh nhẹn bước lại, nhưng Khuong Vy không tránh khỏi ngượng ngùng vì những ánh mắt của khá đông người đang có mặt tại đây. Kéo ghế ngồi đối diện Xuân Phương, Cô nhả mặt làu bàu:

-Cô nương ơi! Làm ơn bỏ dùm hai tiếng bác sĩ được không

Cô y tá khúc khích cười:

-Thì bỏ làm bác sĩ nên mình gọi là bác sĩ..

-Nhưng mà không cần phải réo gọi âm ỉ lên như vậy. Nghe như gọi... hồn, thấy ghê luôn

Xuân Phương trợn mắt:

-Bỏ lạ ghê! Bao nhiêu người mơ làm bác sĩ mà không được.

-Thôi thôi được rồi.. Ý mình chỉ muốn gọi tên cho ngắn gọn, chứ cái nghề nghiệp của mình thì trốn đi đâu được. Mà nè, tớ xuống đây là để nạp năng lượng chứ đâu phải để làm tiêu hao năng lượng hơn vì cãi nhau với câu đâu ha.

-Hi! Hi! Đói lắm rồi phải không Cơm sườn nhá?

-Không, kêu dùm mình cơm bì chả đi, từ sáng đến giờ đánh vật với 20 em vào nước biển, nuốt cơm sườn khô lắm không trôi đâu

-Chắc! Sao năm nay sốt xuất huyết lại có nguy cơ phát triển ở lứa tuổi thiếu niên mới chết chứ, bỏ biết không đêm hôm qua có một gia đình ở tận Bình Chánh đưa vào cấp cứu một lúc ba chị em bị sốt xuất huyết.

-Bởi vậy nên giờ này bác sĩ Thu Trang đang bị sếp dũa thê thảm

Xuân Phương đưa mắt nhìn quanh, rồi bắt chọt hạ giọng nhỏ lại:

-Mà cũng lỗi tại chị ấy, bị dũa là đúng thôi. Bỏ biết không, ai đòi là bác sĩ trực ở phòng cấp cứu đang phiên trực mà bỏ sang phòng trực ngồi ăn bỏ biá với mấy bà điều dưỡng quên cả nhiệm vụ.

-Trời đất! Sao kỳ vậy

-Kỳ quá đi chứ, đã vậy còn khóa kín phòng trực, ý là muốn ăn uống thoải mái không bị ai quấy rầy đây mà. Báo hại mấy con nhỏ y tá như mình chạy cong đuôi dáo dác

-Ủa đêm qua Xuân Phương trực à?

- Đâu có, mình trực cùng ca với bồ mà. Sáng sớm mới ló mặt vào đã nghe nhỏ Lan kể lể đầu đuôi. Trời! Bồ không có mặt lúc ông Vũ nghe báo cáo, mình nói thiệt, lúc đó mình chỉ sợ Ông hét lớn giữa phòng cấp cứu thì bà Trang chỉ có nước nghỉ việc.

- Dữ vậy sao?

-Ở đây ai mà chả biết tính của sếp, chích mũi kim mà vụng một chút ông còn nhăn mặt cầu nhau, huống chi bồ ca trực. Bởi vậy bà Trang bị dũa là đúng thôi

Khương Vy nhăn nhăn chiếc mũi hếch:

-Tớ biết rồi!

Xuân Phương nhe răng cười:

-Sao bồ cũng từng bị sếp hỏi thăm hờ?

Nhớ lại ngày đầu tiên trình diện, Khương Vy không khỏi buồn cười nhưng cô lại lắc cái đầu:

-Không có, tớ mới vào làm đây được vài tháng thời gian tiếp xúc chưa nhiều thành ra chưa có dịp mạy

Cả hai cùng khúc khích cười Câu chuyện của hai cô gái tiếp tục sau khi đã xơi mỗi người một đĩa cơm đầy và một ly trà đá thật to.

Khương Vy vừa xia răng vừa bình luận hăng say:

-Ông khó vậy hèn chi đến ngày giờ này ông vẫn mò côi.. đạo

Xuân Phương chớp mắt dài giọng:

-Không dám mò côi đâu! Ở ngoài đường có bao nhiêu cô mình không rõ, chứ nội trong bệnh viện này đã có hai em tranh nhau ráo riết.

Nghe đến đề tài hấp dẫn này, lập tức đôi mắt một người vốn tò mò sáng rực hỏi dồn tới:

-Thật không? Hai em nào đại đột vậy

Xuân Phương biểu môi:

-Hứ! Ở đó mà đại đột. Bồ thấy đó, anh Vũ tài giỏi, đẹp trai, quyền rũ thì chuyện có phụ nữ mê là chuyện bình thường tình chứ sao lại ngạc nhiên

Khương Vy hơi ngượng, cô chột lẹ nh người khi trầm nghĩ: “Có khi nào một trong hai em đó là Xuân Phương thì sao Lạ trời!”

Cô y tá lăm chuyện vỗ vai cô bác sĩ lăm chuyện không kém mình:

-Sao khi không ngồi ngắn người ra vậy Bộ mình nói không đúng sao

-Ồ không! Mình chỉ thắc mắc không biết là hai nhân vật nữ đó là ả

Xuân Phương cười thành tiếng, giọng nói xen lẫn tiếng cười:

-Hình như bồ nghĩ một trong hai kẻ mà bồ cho là đại dột đó là mình phải không?

Không chờ Vy trả lời, Phương nói tiếp:

-Mình không dám trêu cao dữ vậy đâu. Mình biết rất rõ một con bé ngớ ngẩn như mình chẳng là gì dưới mắt sếp.

-Trời! Xuân Phương làm như ông là người đàn ông số một

-Số một ở bệnh viện này thôi

-Phương vẫn chưa cho mình biết.

-Quen cả thôi mà, bác sĩ Triệu Minh là một và người thứ hai là nữ bác sĩ đang ngồi lắng nghe chàng thuyết giáo đây.

-Bác sĩ Thu Trang cùng khoa mình

-Có gì mà bồ trợn mắt ghê thế. Hoa khôi của bệnh viện “kết” bác sĩ trưởng khoa tài giỏi, đẹp “giai” là tất yếu. Còn bà Thu Trang nhà mình thì khỏi nói, vào bệnh viện này làm hơn hai năm thì đã xoắn lấy chàng ngay từ ngày đầu, hai người cùng khoa mà Sếp mình tránh đi đâu được.

KV chồm tới điều tra tiếp:

-Tình hình đối phương ra sao ?

-Bồ muốn hỏi sếp ha? Cực kỳ! Một con người không có trái tim đúng nghĩa

-Cả hai em đều xinh đẹp...

-Và tài giỏi ngang ngửa nhau, nhưng sếp mình cứ trơ ra như đá mới ly kỳ chứ!

-Không may may xúc động à

-Không hề! Mà sếp mình.. quá lắm nhé! Hình như ông dị ứng với phụ nữ có nhan sắc hay sao ấy. Chứ với chị Yên “lời sỉ” hay với nhò Thẩm “đen” điều dưỡng sếp lại ngọt ngào, dịu dàng, rất tình cảm nhé!

-Hay ông bị.. bệnh...

-Nói bậy đi!

Khương Vy chuyển hướng điều tra:

-Hay chàng đã có vợ Ở quê nhà?

Xuân Phương không nén được tiếng cười dòn:

-Chắc không có chuyện ngang trái vậy đâu. Mặc dù chưa tới nhà sếp lần nào, nhưng mình biết rõ sếp ở với người chị gái và một cháu trai. Ngoài giờ làm ở bệnh viện, sếp còn mở phòng mạch ở nhà, cứ ở bệnh viện về là lao đầu vào phòng mạch. Nghe nói đông bệnh nhân lắm, sếp vốn mát tay mà

Vy vẫn không buông tha, tiếp tục đoán mò:

-Vậy thì chắc chắn có cô y tá kiêm thư ký riêng ở nhà rồi:

-Hi!... hi!... Cô nào đậu Địch thân bà chị phát số phụ cậu em chứ có em y tá nào đậu Đã bảo sếp chỉ “kết” phụ nữ lớn tuổi và những em trời không ban cho sắc đẹp kia mà. Mình nghĩ sếp muốn tránh mọi sự phiền nhiễu nên tự bao bọc lấy mình như thế thôi

Khương Vy nhún vai kết luận:

-Một kiểu gàn bướng, lập dị đầy thôi Những chàng thường cho mình là cái rốn của vũ trụ hay mắc phải căn bệnh này

Xuân Phương láu lỉnh nheo mắt hỏi cô bác sĩ còn quá trẻ không những xinh đẹp mà còn tỏ ra quá thông minh:

-Này, bác sĩ Khương Vy không định ra tay cứu chữa căn bệnh này cho sếp của mình đấy chứ?

Khương Vy cười dòn tan, giọng ngân nga như con nít:

-Không dám đâu, em còn phải.. học bài

Có lẽ câu chuyện của hai cô gái cùng trang lứa sẽ còn tiếp tục sôi nổi nếu không có sự xuất hiện của nhân vật chính.

Xuân Phương nhanh tay cầu nhẹ vào cánh tay Khương Vy, đôi mắt nháy liên tục:

-Suyt! Chàng xuất hiện. Điều chỉnh lại âm thanh vừa đủ nghe.

Theo mắt của cô y tá, Khương Vy đưa mắt nhìn theo và bất gặp “sếp đang bước vào căn tịn. Điều làm cô tròn mắt nhìn khi trông thấy chàng đang trực chỉ bước tới chỗ hai cô đang ngồi. Trong khi cả hai còn đang ngây người thì Vũ chỉ vồn vện nói một câu:

-Một lát đầu giờ chiều cô Khương Vy y đến phòng chẩn gặp tôi nhé!

Và không chờ nghe trả lời trả vốn gì cả, anh chàng đã rảo bước tiếp đến chiếc bàn sát trong góc và chờ người phục vụ mang cơm trưa đến.

Xuân Phương nhìn Khương Vy thì thảo:

-Có chuyện gì vậy?

Khương Vy nhún vai le lưỡi:

-Tớ cũng như cậu thôi, điếc đặc! Không hiểu chuyện gì hết.

-Bồ có phạm sai lầm gì không?

-Từ sáng đến giờ mình chưa làm chết bệnh nhân nào cả.

Xuân Phương đập mạnh vào vai bạn nguyệt dài:

-Trời đất! Giờ mà còn giỡn được thì mình sợ bồ lun

-Ồ hay! Sếp bảo đến cho sếp gặp chứ có gì ghê ghớm đâu mà cậu cuống lên thế.

-Tại bồ không biết, chứ mỗi lần sếp kêu lên gặp, ở đây tụi mình gọi là “thiên lôi” kêu, nghe cứ như là tên

mình đã nằm trong sổ thiên tạo Ổn lắm.

Khương Vy chột hoảng khi nghĩ đến nếu quả thật tên mình đã nằm trong sổ thiên tạo như lời cô y tá cảnh cáo:

-Hề! Bộ mỗi lần sếp kêu là có chuyện không lành hả?

-Lệ thường là vậy đó. Nhưng mà bỏ lo gì, mình không làm gì lỗi thì đâu có gì phải sợ.

Khương Vy dài giọng:

-Xi! Nói xuôi cũng cậu, nói ngược cũng cậu. Đừng làm tớ hoảng chứ!

-Thôi “đón coi hồi sau sẽ rõ”. Giờ tranh thủ giờ nghỉ trưa mình kiếm chỗ ngồi một chút đây Sáng đến giờ đứng muốn rã cặp giò

Cả hai bước ra khỏi căn tin, Khương Vy không quên liếc sếp một cái và bắt gặp sếp cũng vừa ngược lên nhìn mình, làm cô vội quay ngoắt đi, trong lòng hồi hộp không biết anh ta gặp mình có chuyện gì.

Khương Vy đưa tay gõ nhẹ vào cánh cửa khép hờ và lập tức nghe tiếng “Mời vào”.

Đẩy cửa bước vào, cô thấy sếp đã ngồi chễm chệ sau bàn làm việc như có ý chờ cô.

-Mời cô ngồi

- Dạ, cảm ơn bác si.

Một cái nháy mắt... mở màn làm Khương Vy thấy không ổn

-Bỏ dùm tôi cái danh xưng đó nghe Khương Vy.

Giọng nói nhẹ nhàng làm cô khá bất ngờ “chuyện gì vậy nhi?”. Không trả lời cô nghe anh nói tiếp:

-Khương Vy lấy xong bằng C sinh ngữ rồi phải không

-Sao.. bác s...i.. Ồ quên! Sao.. anh biết rọ. thế a?

Vũ phì cười vì điệu bộ của cô bé trước mặt:

-Có gì đâu! Chị Yên nói với tôi đấy.

Khương Vy vẫn chưa thôi thắc mắc:

-Nhưng chị ấy nói với anh chuyện ấy làm gì?

Vũ khoát tay:

-Chỉ là vô tình thôi ma.

Nhìn gương mặt Khương Vy xị xuống như không hài lòng, Vũ cười cười nhìn cô:

-Này đừng trách oan chị Yên nghe. Lỗi tại tôi thôi

Khương Vy hơi bất ngờ khi thấy “sếp” cười trông anh chang.. dễ thương ác liệt đấy chứ, và hình như này giờ anh ta nói chuyện với cô khá ngọt ngào

-Vy nè, tôi có chuyện này định nhờ Vy không biết...

-Quan trọng không ảnh

-Chắc lạ. có, mà quan trọng với tôi thôi

Bỗng dưng thấy sếp sao hôm nay. chuyển hệ rất lạ, Khương Vy như thấy vui lây, cô náo nức hỏi tới:

-Nói cho Vy nghe đi!

Đôi mắt Vũ sáng lên khi nghe cô bé trước mặt đã không còn xưng hô xa cách. Anh chồm tới trước, miệng vẫn còn nguyên nụ cười tươi rất hiếm khi thấy ở anh:

-Thế này nhé, tôi có một phòng mạch nhỏ thôi, mở ngay tại nhà Số lượng bệnh nhân cũng khá đông..

Khương Vy rúc rích cười:

-Vy biết anh mát tay lâu rồi ma.

-Không có đâu Tôi chỉ lộ bí mật với một mình Vy biết thôi đấy nhé:

-Sao cơ!

-Chỉ vì thấy bộ vó tôi dữ dần quá nên con nít nó sợ. Thế là các bậc cha mẹ cứ đua nhau mang con tới để tôi hù cho một trận hết dám nhõng nhẽo đấy ma.

Cô phá lên cười thích thú. Vy không thể ngờ một con người nổi tiếng khó khăn, kho 'chịu lại có đầu óc hài hước. Cô không thể phủ nhận mình vốn có cảm tình với người nào khoái khôi hài

-Rồi hôm nay anh định kêu Vy lên để hù nữa ha? Vy không phải là con nít đâu nghen!

Vũ lắc đầu nheo nheo mắt:

-Làm sao tôi dám hù Vy, cho dù Vy còn trẻ con lắm lắm!...

-Hừ! Bắt đầu lạc đề rồi đấy.

-Vậy thì vào đề nghen À! Tôi định mời Khương Vy tham gia. phòng mạch.

-Sao cơ?

-Gì mà tròn mắt lên ghê thế? Nói cho rõ đầu đuôi là thế này Khoảng hơn một tháng nữa tôi được cử đi học một khóa chuyên tu ngắn ngày ở Pháp, ba tháng. Từ chối không được, vì ở bên đó mời đích danh mà Vy biết đó, làm sao đóng cửa phòng mạch trong suốt thời gian đó được, bệnh nhân sẽ trách móc...

-Nhưng Vy đâu có mát tay như anh..

-Thôi mà! Mặc dù mới vào làm đây vài tháng nhưng cũng đủ thời gian để tôi có nhận xét khá chính xác về tay nghề của Khương Vy.

-Vy chưa làm phòng mạch tư nhân bao giờ.

-Thì bây giờ làm

-Bất ngờ quá!

-Nhé Khương Vy! Tôi.. năn nỉ đó. Gật đầu nhe!

-Anh làm lỗ mũi Vy nở to tướng.

-Tôi định thế này nẹ Hết tuần này Vy thu xếp lại thời gian, bắt đầu tuần tới cứ hết giờ làm ở bệnh viện Vy về thẳng nhà tôi luận Phòng mạch tôi bắt đầu mở cửa từ 17giờ và đóng cửa lúc 19 giờ 30, có khi còn bệnh nhân thì 20 giờ Tôi nghĩ chỉ cần Vy cùng cộng tác với tôi một tháng là bệnh nhân sẽ quen thói

-Chỉ sợ họ không chịu để Vy khám ấy chứ!

-Sao lại có chuyện kỳ không vậy

-Gì mà kỳ Chứ anh nghĩ ai dám giao vào tay Vy con cháu của họ, khi Vy chỉ là một con bé lạ hoắt non choet.

Vũ bật cười lắc đầu ra vẻ chịu thua:

-Trời đất! Sao lại nghi ngờ chính bản thân mình lạ thế? Nghe nói nè! Nhạ. anh ở một quận ngoại thành, dân cư đông đúc, mà ở đó họ thật thà lắm, sống cam khổ nên nhiều bệnh tật, với họ một vị bác sĩ là một đại ân nhân

-Chỉ với anh thôi!

-Anh tin chắc với cả Khương Vy cũng vậy. Bảo đảm đảm con nít chân quê sẽ bị bác sĩ Khương Vy.. mê hoặc.

Khương Vy ngáy anh một cái rất... con gái:

-Làm như người ta lạ. phù thủy

-Thì cũng gần gần như thế thôi..

Cả hai phá lên cười dòn và Khương Vy thoáng đỏ mặt khi bắt gặp ánh mắt của anh ch'ng đang nhìn mình "Có cái gì là lạ." Chợt nhớ ra, cô cong môi hỏi anh:

-À! Thì ra anh hỏi chị Yên thời gian học sinh ngữ của Vy để âm thầm lên kế hoạch... dự khi Vy hơ??

Anh chàng lúng túng như mắc cạn:

--Ồ. thì. anh nghĩ Khương Vy đã lấy xong bằng C là suyá lắm rồi Buổi chiều tối Vy không còn bận rộn gì chứ ha?

Đột nhiên cô nhận ra anh chàng đã xưng anh với cô tự lúc nào thật tự nhiên như cả hai đã là bạn thân thiết. Và cả cô cũng vui vẻ chấp nhận như đó là chuyện đương nhiên mà. quên thắc mắc, tò mò là cái tật cố hữu ngàn đời nay của cô.

-Sao đây cô bác sĩ Bao giờ thì trả lời cho anh đây

Khương Vy chum chim cười, ba mẹ cô sẽ tròn mắt ngạc nhiên hết cỡ khi nghe tin cô con gái nhỏ làm ợ. phòng mạch cho xem Ái chà! Mới ra trường đã làm phòng mạch, cho dù lạ. cộng tác, cũng oách lắm chứ bô.

-Vy còn phải hỏi ý kiến của ba mẹ nữa chứ!

-À! Anh quên Hy vọng là hai bác sẽ đồng ý?

-Vy cũng không biết nữa Có điều ba mẹ rất cưng nên..

Vũ khẽ cười:

- Dĩ nhiên rồi, những cô con gái rượu thường muốn gì được nấy.

Cô phụng phịu như thói quen mỗi khi gặp điều gì không vừa ý:

Em đâu phải là con gái rượu.

-Nhưng là cô con gái duy nhất phải không nạo Đừng tròn mắt ngạc nhiên vậy chứ! Lý lịch của cô bác sĩ anh nắm trong tay đây thôi Thế hết tuần này Vy trả lời cho anh được chưa

-Chắc lạ. được

Vũ xoa tay khoan khoái:

-Anh muốn Vy cộng tác với anh sớm để quen dần với bệnh nhận Đến khi anh đi học thì mọi việc đã thu xếp ổn định.

Khương Vy bắt đầu tìm hiểu:

-Nhà anh.. Vũ ở xa không

Anh gạt đầu:

-Nếu từ bệnh viện về nhà anh thì khá xa, nhưng nếu từ nhà anh về nhà Vy thì gần hơn, vì đi đường khác. Nhưng đừng lo, dân cư nơi nhà anh ở hiện khá ả, trật tự quanh vùng ổn định, đàng hoàng lắm.

Cô nhỏ tiếp tục tò mò:

-Nhà anh đông không

-Vừa đủ tiêu chuẩn Nghĩa là có đủ người lớn, trẻ em, phái nam, phái nữ không thiếu.

Khương Vy nhíu mày, mũi hểnh lên, giọng nói đã hơn tăng.. cường độ:

-Là sao Nói chuyện gì khó hiểu quá vậy

-À ... ả! Tức là gồm có một người chị gái, một cháu trai lên 8 tuổi và anh nữa là 3

-Trời ơi! Có ba người thì nói có ba người, dài dòng văn tự quá trội

Vũ tủm tỉm cười khó hiểu:

-Ý anh muốn giải thích cho Vy hiểu là nhà anh đang thiếu trầm trọng một cộ. em dậu Đó là nguyên văn câu nói của bà chị anh vẫn “tụng” liên tục bên tai anh Để rồi Vy xem anh nói có đúng không!

Cô nguýt anh:

-Nói chuyện đó với em làm gì?

Vũ nhún vai giọng tung tung:

-Thì phải giải thích cho có đầu có đuôi vậy ma.

Khương Vy mím môi ngồi ịm Có thể là mọi người và kể cả mình đều lầm anh “sếp” này đây Anh chàng đáo để lắm chứ đâu phai.. khừ khừ ít nói như lâu nay thiên hạ vẫn tưởng dậu

Nghiêng đầu ngó anh chàng, Khương Vy thấy anh ta đang cười với mình rất thân thiết, và thật bất ngờ khi cô phát hiện ra khi cười trông Vũ rất trẻ trung và có... duyên ả.

-Sao khi không ngồi cười.. ruồi vậy hờ cô bác sĩ?

-Hừ! Đáng lẽ câu này phải để dành cho Vy hỏi mới đúng chứ!

-Thì hỏi đi!

Thay vì hỏi cô lại liếc anh rất sắc. Tiếng chuông đồng hồ gõ đều làm cả hai cùng giật mình, Khương Vy đứng lên thật nhanh:

-Tới giờ thăm bệnh rồi, em đi đây!

-Trả lời sớm ghen cộ. nhỏ!

Khương Vy sững sờ lên:

-Gì. Cô nhỏ hơn?

-Ồ thì cộ. bác sĩ. khó thể!

-Khó gì đâu Có anh cố ý chọc quê người ta thì có.

-Ừa! Kêu vậy là chọc quê đó hạ Từ hồi nào đến giờ anh có biết đâu

-Hừ! Thì bây giờ biết cũng đâu có muộn. Thôi, em đi biến đây!

Vậy mà đã ra đến cửa, Khương Vy còn cố quay đầu lại hỏi một câu rất tự nhiên nhưng rất... hóc búa:

-Anh Vũ này!

-Hư?

-Sao anh lại... chọn em để cộng tác vậy

Vũ im lặng một vài giây và chợt thở dài rất nhẹ nói rất chậm rãi:

-Chính anh cũng đang tự hỏi mình điều đó Khương Vy a!

Vừa đóng cửa phòng mạch, Vũ khoan khoái vươn vai ngồi xuống ghế salon trong phòng khách, chỉ chờ có thể cu Bin con chị Vân cầm cuốn tập xà ngay lại trở tài vồi vĩnh:

-Cậu Vũ ơi! Bài toán này sao rắc rối quá trời

-Chà, chà! Chắc tại không học bài nên không làm bài được chứ gì?

Thằng bé dẩu môi phụng phịu:

-Bin có học bài mạ. mạ.

-Mà sao đây

-Mà sao không làm được.

-Sao “tui” nghi ngờ quá! Đâu, đưa tập đây cậu xem nào À, à! Chỉ lắt léo chút xíu chỗ này thôi nhóc cọn Nào, đọc bản cửu chương 4 xem nào

Tên nhóc con đứng nghiêm chỉnh vòng tay đọc một mạch bản cửu chương cậu yêu cầu không hề vấp vấp. Vũ cười hài lòng xoa đầu cháu. Năm nay cu Bin đã lên lớp 3, thằng bé thông minh nhưng nếu không theo dõi là hấn ta lơ là ngay nhất là những môn học bại Mới còn nhóc tì, thằng bé đã dám tuyên bố “chỉ thích học duy nhất môn toán, còn môn văn là môn văn là môn ngán ngẫm và buồn ngủ nhất trên đời”

-Rồi nghe giảng nè! Đây nhé, số viên bi của bạn A gấp 4 lần của bạn B, rồi bạn B thì nhiều hơn bạn C...

Chậm rãi, kiên nhẫn, rõ ràng, chỉ một lát sau cu Bin đã thông suốt. Thằng bé cười toe toét:

-Bin hiểu rồi, chỉ cần mình thuộc bản cửu chương là toán nhân, toán chia chấp hết, cỡ nào cũng làm ngon lành

-Rồi, về phòng học làm đi, một lát cậu kiểm tra lại.

Cu Bin cầm tập phóng nhanh lên lầu không ngoái đầu lại. Vừa lúc đó chị Vân cũng vừa từ bếp bước lên, nhìn theo bóng con trai trên thang lầu, chị lắc đầu:

-Chậc! Thằng bé lại quấy cậu Vũ rồi phải không

- Đâu có, nó nhờ em chỉ bảo làm bài tập, cu Bin nhà mình thông minh lắm nghe chi.

-Ừ! Thì nhờ cậu chỉ bảo, chớ thằng bé đang tuổi ham chơi hơn ham học, chị cũng không ở bên nó suốt. Thế chị giao nó cho cậu nhé?

Vũ cười hiền lành:

-Chị đừng lo, thằng bé ngoan lắm!

-Thôi được rồi, ra ăn cơm đi ẹm Chị dọn sẵn rồi ăn nóng cho ngon miệng.

Vẫn như ngày thường, bao giờ cu Bin cũng được mẹ cho ăn cơm trước, nên giờ bàn ăn chỉ còn lại hai chị ẹm

Vừa ăn cơm, hai chị em vừa trò chuyện. Vì cả ngày chỉ có lúc này là lúc họ có thể trao đổi mà không vướng bận công việc.

-À! Còn chuyện đi tu nghiệp của em tới đâu rồi

-Giấy tờ xong hết rồi chị, khoảng một th'ang nữa em lên đượng

-Thế còn phòng mạch

Nuốt vôi miếng cơm còn trong miệng, Vũ trả lời chị rất hoan hỉ:

-Em cũng đã thu xếp xong Em đã mời một bác sĩ đến làm phòng mạch chung với em trước khi em đi Pháp. Em hy vọng đến ngày em lên đười thì bệnh nhân cũng đã quen với bác sĩ này

Chị Vân nhướn mày:

-Anh ấy làm chung bệnh viện với em a?

Cậu em phá lên cười dòn, hai tay khua liên tục:

-Ôi, không phải, chị lầm rồi Đây là một bác sĩ nư.

Bà chị buột miệng:

-Con gái a?

Rồi như thấy bất nhã, chị buột miệng:

-À, ý chị muốn nói là em mời bác sĩ nữ cộng tác a?

Vũ gật đầu:

-Cô ấy làm cùng khoa với em, chuyên môn rất khá, em bảo đảm với chị điều này

Chị Vân dè dặt:

-Chắc cô ấy con.. tre?

Và chị bắt gặp đôi mắt của cậu em sáng lên kỳ lạ một điều đã lâu chị không thấy xuất hiện nơi Vu.

-Cô ấy mới ra trường mà chị, còn rất trẻ và xinh đẹp.

Cô chị hỏi ngay điều mình muốn biết:

-Cô ấy có... gia đình chưa

Vũ bật cười thành tiếng:

-Chưa đâu chị Oi!... Trời đất! Chị nhìn em ghê vậy Có gì lạ đâu, em trai chị còn độc thân thì việc kết bạn với một cô gái trẻ đẹp đâu có gì lạ. quái chiêu lắm đâu

Nhưng chị Vân vẫn nhìn cậu em chăm chú, rồi bỗng khẽ thở dài:

- Đã lâu lắm rồi chị không thấy em vui như vậy.

Vũ lặng im một lát, rồi chậm rãi buông từng tiếng:

-Em cũng không biết nữa Có điều cô bạn đồng nghiệp này đã gây cho em một ấn tượng rất mạnh.

Chị Vân ngáp ngừng lên tiếng:

-Kể cho chị nghe được không Ơ. mà tùy em, nếu em thấy không tiện thì thôi

-Có gì bất tiện đâu chị.

Người chị nở nụ cười hiền mà Vũ vẫn khen là rất giống người mẹ quá cố.

-Chị chỉ muốn chia sẻ với em những vui buồn trong đời..

Hai chị em đã buông đũa, chị Vân đứng lên dọn sơ qua bàn cơm Đã rất nhiều lần Vũ đề nghị chị tìm một người giúp việc như bà Sáu hồi trước, nhưng chị vẫn không chịu. Chị từ chối với lý do công việc trong nhà chẳng có bao nhiêu tự chị làm cũng xong Và có thêm một lý do mà hai chị em đều thấm hiểu: Đó là họ không muốn có một người lạ xen vào cuộc sống gia đình, cả hai vẫn còn bị ám ảnh bởi chuyện đã qua và họ đang muốn tìm cách để lãng quên..

Vũ hăng giọng:

-Chị Vân à! Điều đầu tiên em muốn nói với chị là cô bạn đồng nghiệp của em tên Khương Vy và khá giống Nguyệt Vy.

Chị Vân tròn mắt:

-Em nói điều quái quỷ gì vậy

Vũ thở dài, giọng trầm hẳn xuống:

- Đó là sự thật chị Vân à! Chính em cũng đã hoang mang một thời gian..

Bà chị lắc đầu chép miệng:

-Cậu bị ám ảnh rồi nhìn ai cũng..

-Không có đâu! Lúc đầu em cứ phải tự trấn tĩnh mình Nhưng rồi cô ấy vẫn hiện diện quanh em rất sống thực, hồn nhiên hơn bao giờ hết.

Không chờ nghe chị nói Vũ thở hắt ra nói tiếp:

- Đã nhiều lần em lâm bầm như một kẻ điên, hay đây chính là số phận.

Người chị nhìn em trai không chớp mắt:

-Em đạ. yêu cô gái ấy rồi a?

Đột nhiên Vũ mỉm cười ngây ngô như cậu bé mới lớn bắt gặp điều gì thú vị:

-Em cũng không dám chắc, có điều em chưa từng nghĩ đến ai nhiều như Khương Vy.

Chị Vân vui lây với niềm vui của em trai khi mỉm cười nhìn Vũ:

-Em làm chị cũng hồi hộp náo nức mong gặp cô gái sớm sớm.

-Rồi chị sẽ gặp, Khương Vy hứa sẽ trả lời cho em trong tuần này ma.

Chị Vân nhướn mày:

-Thế có nghĩa là cô ấy chưa đồng ý cộng tác?

Vũ cười thành tiếng:

-Thì quá bất ngờ đối với cô ấy. Em phải cho Khương Vy có thời gian suy nghĩ và xin ý kiến ba mẹ nữa chứ chị Nhưng em hy vọng là Vy sẽ nhận lời

-Nếu đây thực sự là điều em mong đợi thì chị chân thành chúc em sớm toại nguyện. Bao giờ chị cũng mong em chóng quên đi chuyện đã qua và tìm được niềm vui mới.

Vũ nắm bàn tay người chị mà đã có thời anh đã tưởng sẽ không sao gần gũi được. Nhưng giờ đây sau chuyện đau buồn hai chị em lại thân thiết với nhau hơn và luôn nương tựa vào nhau vui sống.

-Cả chị nữa chị Vân à! Chị còn quá trẻ để sống một mình..

-Sao lại một mình, mai một em lập gia đình thì chị còn cu Bìn Thắng bé là niềm vui, niềm an ủi của riêng chị Giờ đây chị chỉ còn biết sống vì nó thôi Vũ ạ.

-Nhưng..

-Hãy lo cho chính bản thân mình đã kìa Em biết năm nay em bao nhiêu tuổi rồi không

-Thì em vừa bước sang tuổi 30 thôi mà Chị yên chí đi, em trai chị không đến nỗi.. mồ côi.. vợ đậu

Người chị nhăn mặt tỏ ý không bằng lòng:

-Hừ! Ăn với nói, không hên chút nào cả Chị không thích nghe em nói như thế nữa đâu

Vũ cười:

-Thôi, thôi, em nhớ rồi

Chị Vân đứng lên:

-Thôi em lên nhà nghỉ đi. Em đã thu xếp công việc ổn thỏa thì cứ thế mà làm, chị thì chỉ phụ em được phần nào hay phần đó thôi

-Khi em đi học thì chị vẫn phụ cô bạn đồng nghiệp của em như đã từng phụ em chứ?

- Dĩ nhiên rồi! Chị vẫn cố gắng làm tốt phần việc của mình, chỉ có chút xíu buổi tối thôi ma.

-Em vẫn luôn nghĩ rằng không có chị, công việc của em chẳng tiến triển tốt đẹp như vậy đâu

Chị Vân khẽ thở dài nói chậm rãi:

-Chị thì cho rằng ba mẹ luôn ở bên mình phù hộ và giúp sức. Chị luôn tin vào điều đó, Vũ a.

-Em cũng tin là như vậy.

Đã một tuần trôi qua hôm nay đã đến ngày chót để trả lời cho Vũ biết kết quả Thế mà từ sáng đến giờ

Khương Vy vẫn tỉnh bơ chẳng trả lời trả vốn Vũ câu nạo Anh sốt ruột đã muốn hỏi cô mấy lần, nhưng rồi lại thôi Khương Vy đã bảo sẽ trả lời cho anh biết, nếu cô ấy cứ im lặng như vậy thì có lẽ Vy từ chối chẳng

Cho đến gần giờ ra về, Vũ đang ngồi trong phòng trực coi lại sổ trực thì Khương Vy bước vào

Vừa nhìn thấy anh cô hỏi ngay:

-Anh Vũ nè, rồi hôm nào em trực thì sao

Bị hỏi bất ngờ, Vũ ngẩn người ngơ ngẩn hỏi lại:

-Sao lạ. sao

Khương Vy cong môi dậm chân như trẻ con:

-Trời ơi! Ý em muốn hỏi là hôm nào em trực thì em làm sao làm việc ở phòng mạch anh được.

Vũ vẫn còn ngẩn ngơ và lại trả lời bằng một câu hỏi:

-Vậy là em bằng lòng cộng tác với anh phải không

Khương Vy dậm dẳng nhìn anh:

-Bộ anh thích trả lời bằng câu hỏi như vậy lắm hơ?

Nhìn bộ mặt có vẻ như muốn giận dữ của cô gái trước mặt, bỗng dưng Vũ luống cuống như kẻ phạm lỗi:

-Đâu có. Tại đến giờ anh vẫn chưa thấy Khương Vy trả lời cho anh biết...

Cô héch mũi chu môi:

-Trời ơi! Sao anh.. chậm tiêu quá vậy, người ta im lặng tức là bằng lòng Chứ nếu em không đồng ý thì em phải trả lời anh sớm để anh liệu mà mời người khác chứ!

Vũ sáng rực ánh mắt và không hề che giấu nụ cười tươi rói:

-Hoan hô cô bạn đồng nghiệp. Không thấy em trả lời tiếng nào anh thấy hồi hộp quá! Vậy ngay chiều nay ta bắt đầu luôn nhé?

-Nhưng anh vẫn chưa trả lời cho em biết nếu như ngày em trực thì phải giải quyết ra sao

Vũ xoa hai tay vào nhau khoan khoái:

-Có gì khó khăn đâu Hôm nào nhằm ngày trực Khương Vy sẽ vào trễ hơn một chút. Thường là trực vào 7 giờ tối hôm trước đến 7 giờ sáng hôm sau, phòng mạch đóng cửa vào khoảng 7 giờ 30. Hôm nào đông khách thì đến 8 giờ Anh vẫn thường giải quyết theo phương án này Bảo đảm không ai phiền hà đâu, bệnh viện này bác sĩ nào có phòng mạch cũng làm việc vậy thôi Sao, còn thắc mắc gì nữa không

Khương Vy nheo mắt nghịch ngợm:

-Hiện tại thì đã hết thắc mắc. Nhưng trong tương lai thì em sẽ còn thắc mắc dài dài Hãy đợi đấy!

-Hăm dọa... thủ trưởng đấy a?

-Không dám đâu Có điều mẹ hay mắng em là con bé chúa tò mò, chuyện gì cũng hỏi cho ra mới thôi, nên em báo sơ sơ trước cho anh để nắm tình hình

Vũ bật cười khẽ:

-Hình như anh cũng có chút kinh nghiệm về điều này

Cả hai bật cười, tiếng cười dòn tan, vui vẻ đưa họ lại gần nhau hơn Và cả hai cũng đều khám phá ra hình như “đối phương” đáng yêu hơn ngày hôm.. qua nhiều lắm.

Hai chiếc xe chạy song song nhau Vũ với chiếc Dream mua từ ngày đầu đi làm tới nay Khương Vy với chiếc 81 màu xanh rêu tuy không còn mới, nhưng nhờ cô giữ gìn cẩn thận nên trông sạch sẽ, sáng sủa. Đây là món quà ba mẹ cho để thưởng con gái hôm cô có kết quả đậu vào trường y khoa. Đối với Khương Vy đây là món quà mà cô không dám mơ tới, vốn biết gia đình không giàu có nên cô không bao giờ dám xin xỏ hay mè nheo điều gì quá đáng.

Sau 7 năm miệt mài ở trường đại học, hôm Khương Vy được nhận công tác ở bệnh viện trong thành phố, ba mẹ đã định gom góp đổi cho cô chiếc Dream gọi là mừng cho thành công của con và để cho bằng với người ta. Nhưng Vy đã giãy nảy như đĩa phải vôi và nhất định giữ nguyên quyết định “Con.. yêu chiếc 81 này nhất trên đời, con không muốn xa nó. Ba mẹ đừng bắt con phải đổi chiếc xe dè. ghét khác. Con không chịu đâu”.

-Xe Khương Vy sắp can...cà phê hay sao mà bỗng dưng chạy chậm thế?

Tiếng “sếp” sát bên tai làm Khương Vy dứt ngang dòng hồi tưởng, cô nhoẻn miệng cười:

-Không dám đâu, xe Vy luôn luôn được uống... đá chanh đầy bình Có điều Vy không dám chạy nhanh sợ thiên hạ cười vào mũi: “Xe dỏm mà dám đua với xe xịn”.

-Hừ! Xe được uống nước chanh hèn chi cô chủ của nó... chua quá chừng Nè, hạ giọng đi cô bác sĩ, khách của anh toàn là bệnh nhân nhí, phải ngon ngọt mới dụ được... thượng đế của chúng ta uống thuốc đấy.

Khương Vy cười khúc khích:

-Rồi gặp bác sĩ trẻ con như em thì không biết ai sẽ dụ ai đây

-Này, đừng hù anh ngay ngày đầu tiên đấy nhé.

Nhưng đây chỉ là câu chuyện vui giữa họ, chứ ngay ngày bắt tay cùng làm việc, mọi chuyện đều diễn ra tốt đẹp, nếu không muốn nói là thành công ngoài ý kiến. Vì số “thượng đế” trẻ con hôm nay được một bác sĩ trẻ đẹp với nụ cười tươi như hoa, nhất là giọng nói nhỏ nhẹ êm ru như bà kể chuyện cổ tích thì làm sao mấy nhóc tí không.. đầu hàng cho được.

Nhưng vui nhất là cu Bin, khi vừa đóng cửa phòng mạch thẳng bé đã lú lo hỏi ngay cô bác sĩ:

-Cô bác sĩ ơi! Thế cô làm với cậu Vũ mà cô có làm toán giỏi như cậu Vũ không

Khương Vy kéo tên nhóc tí ngồi xuống cạnh nàng bẹo vào bên má phúng phính của cu Bin cười khê:

-Không giỏi lắm đâu, nhưng dư sức dạy cu Bin trở thành chuyên gia giải toán.

Cậu bé tròn mắt hỏi tới:

-Chuyên gia giải toán là sao hở cô?

Khương Vy chúm chím cười nụ:

-À! Cu Bin sẽ là học sinh giỏi toán nhất lớp. Hiểu chưa

Cu Bin toe miệng cười:

-Vậy thì con chịu, con thích học toán nhất.

Trong khi đó chị Vân đứng lặng yên ngắm nhìn cô gái đã gây cho chị cú sốc mạnh ngay giây phút đầu

tiện Dù đã được nghe cậu em trai.. cảnh cáo trước, nhưng chị vẫn không sao ngờ được cô đồng nghiệp của Vũ lại giống Nguyệt Vy đến thế. Nhất là nụ cười, nụ cười tươi tắn đáng yêu Nhưng qua giây phút sững sờ, chị đã trấn tĩnh lại khi nghe tiếng nói của cô bác sĩ trẻ tuổi Giọng Nguyệt Vy chậm rãi, trầm buồn còn cô gái này thì khác, tiếng nói sôi nổi lúc vui vẻ, ngọt ngào khi dụ khi bệnh nhân trẻ con chích thuốc. Và điều khác xa nhau giữa hai cô gái là đôi mắt. Nguyệt Vy luôn làm người đối diện phải day dứt, thương cảm vì đôi mắt buồn đến nao lòng Còn cô gái với cái tên cũng khá giống Khương Vy thì rất đặc biệt với đôi mắt biết... cười Với nụ cười tươi, khuôn mặt Khương Vy bừng sáng và đôi mắt sáng long lanh đến say lòng người đối diện.

Bây giờ thì chị đã hiểu vì sao em trai mình bị cuốn hút và thay đổi hẳn từ ngày gặp cô gái lạ lùng này Có sự liên hệ nào không giữa hai cô gái có cùng một cái tên Cho dù một người đã ra đi rất xa và một kẻ còn đang ngồi tại đây, trước mắt chị như một nỗi ám ảnh chị suốt một thời gian rất dài tưởng chừng như không thể nguôi ngoai..

-Chị Vân ơi! Mời Khương Vy ở lại ăn cơm với chị em mình nghe chị.

Tiếng Vũ cắt ngang dòng suy nghĩ của chị, nhưng chị chưa kịp trả lời thì đã nghe Khương Vy vội vã lên tiếng:

-Thôi anh Vũ Em chưa báo qua với ba mẹ, sợ ba mẹ chờ cơm

Vũ cười với cô:

-Vậy thì ngày mai nghen!

Vy lắc đầu:

-Không được đâu, nhà có ba người, em không dám, để ba mẹ sẽ buồn nếu không có ẹm

Dứt lời cô đứng lên nhanh nhẹn:

-Em về nghen! Em chào chị – Bye bye cu Bin!

Vũ đứng lên theo:

-Anh đưa Vy về.

Khương Vy nheo nheo mắt nghịch ngợm:

- Dĩ nhiên rồi, vì em chưa biết đường mơ.

Cu Bin nắm tay cô bác sĩ nhõng nhẽo:

-Mai cô đến nữa nha cô.

-Chắc chắn rồi! Cô còn phải đến để kiểm tra xem cu Bin có trở thành chuyên gia giải toán không nữa chứ.

Bây giờ chị Vân mới xen vào nhẹ nhàng:

-Cô Vy đã hứa trước như thế thì sẽ bị thằng bé quấy rầy luôn đấy.

-Không sao đâu chị, em không anh chị em gì cả nên em thích con nít lắm. Hồi còn đi học phổ thông em ... bắt cóc thằng bé hàng xóm suốt ngày Giờ nhà nó dọn đi mất tiêu, em buồn quá xá.

Cả nhà bật cười và vui lây với cái tính trẻ con của cô bác sĩ. con nít.

Trên đường về, Vũ không giấu niềm thích thú khi lên tiếng:

-Coi bộ Khương Vy không những mê hoặc được quý vị bệnh nhân trẻ con mà con.. quyến rũ cả nhà anh rồi đấy.

Cô quay sang nguýt anh:

-Hứ! Nghe anh nói em có cảm tưởng như mình là phù thủy không bằng

-Chứ còn gì nữa Em không thấy lạ.

-Là sao Không có chọc quê à ghen

-Ừa! Vậy là chọc quê đó ha?

Khương Vy tăng tay ga phóng nhanh:

-Cho anh đi một mình đi.

-Hê! Đùa chút xíu mà nhỏ.

Hai chiếc xe lại chạy song song bên nhau, mới khoảng 8 giờ tối nên đường phố xe chạy khá đông Vừa chạy bên Khương Vy, Vũ vừa giải thích và chỉ rõ cho cô con đường từ nhà mình hay phòng mạch về nhà Khương Vy ngắn nhất và an toàn nhất.

Giọng nói vui vẻ pha chút hài hước và nhất là nụ cười luôn nở trên môi Vũ khiến Khương Vy rất ngạc nhiên Và cô không thể bắt mình im lặng:

-Anh Vũ nè!

-Sao, thắc mắc gì đây cô bác sĩ?

Cô thoáng ngập ngừng:

-Nhưng em hỏi chuyện này anh Vũ không được... giận à ghen!

Vũ phì cười:

-Anh già rồi cô nhỏ ơi! Và lại cái trò giận dỗi đã được ông trời ưu tiên đặc biệt cho phái nữ Anh không hề có tham vọng muốn nhảy vào lãnh vực này một chút nào

Không thèm để ý đến lời châm chọc của anh.. sế, Khương Vy tiếp tục hỏi tới:

-Ý em muốn hỏi là sao mấy người trong bệnh viện không nhận thấy một anh Vụ. dễ thương như em đang tiếp xúc bây giờ nhỉ?

Vũ đã bắt đầu hiểu ra và nhú mày:

-Nghĩa là sao

Nhưng cô chẳng thèm quan tâm đến cái nhú mày cố hữu của anh, vẫn thản nhiên giải thích:

-Nghĩa là em thấy hình như có hai anh Vũ trong con người của anh hay sao ấy. Xi! Đừng có trợn mắt nhìn em, em không.. ngán đầu Mà em nói không đúng sạo Ở bệnh viện anh khó thấy sợ luôn, về nhà. mà anh thể hiện rõ nhất là ở phòng mạch của anh nè, anh khác hẳn luôn

Vũ lên tiếng giọng nhát gừng:

-Khác ... sạo

-Thì. dễ thương hơn, dễ chịu hơn và dễ. nhìn hơn là cái chắc. Đúng không

Vũ khẽ cười nói giọng... tung tung rất lạc đề:

-Người Nam Bộ có câu nói rất hay là: “Nhìn dzậy mà hông phải dzậy”...

Đến lượt Vy tròn mắt:

-Anh nói cái gì vậy

-Thì là vậy chứ sạo

Khuong Vy chưa kịp trở tài ngúng nguẩy thì đã đến nhà và cô rất ngạc nhiên khi nghe Vũ lên tiếng:

- Đến nhà rồi nè Đừng có giữ bộ mặt hình sự như vậy coi chừng hai bác lại tưởng anh cả gan dám bắt nạt cô con gái cưng

-Sao anh biết nhà em

- Dễ hiểu thôi, anh nắm lý lịch em trong tay mà.

Cô nhỏ đã bắt đầu.. nóng:

-Anh theo dõi em ha?

Anh phì cười đổi giọng cầu tài:

-Khiếp quá! Dùng từ gì mà nghe “Maphia” quá vậy nhạ Trước khi muốn mời em cộng tác anh cũng phải nắm sơ qua tình hình xem có gì bất tiện cho em không ấy mà Anh xin lỗi! Chắc ba má em không khó chứ?

Khuong Vy nguýt anh dài thậm thượt:

-Có khó hay không thì anh cũng biết nhà em rồi Còn hỏi nữa

Vũ cười cười đưa mắt nhìn vào căn nhà khang trang đèn điện bật sáng choang, giọng ướm thử:

-Không mời anh vào nhà chơi sạo

Cô phản công liền:

-Không! Anh chỉ có bốn phận đưa “nhân viên” đến công tội Em còn chưa hỏi tội anh dám ngang nhiên điều tra giờ giấc học hành của em, ở đó còn đòi vào nhà chơi..

Vũ nhún vai:

- Dữ quá! Sao mấy bệnh nhân tí hon của anh lại nghe lời ngon ngọt của em được nhỉ?

Khương Vy dựng xe bước tới mở rộng cánh cổng khép hờ, miệng tủm tỉm cười thích thú:

-Tí hon hay người lớn gì em dụ khị được hết. Coi chừng đó!

Anh giả vờ thờ dài:

- Điều này thì anh đã có kinh nghiệm bản thân rồi

Cô cười khúc khích, trước khi dẫn xe vào nhà Khương Vy nheo mắt trêu anh:

-Hôm nay mới là ngày đầu tiên, vẫn còn kịp cho anh rút lui nếu thấy hơi hân. Suy nghĩ kỹ đi.

-Không bao giờ! Anh chứ có phải cu Bìn đâu mà hự Thôi anh về nghen! Chúc ngủ ngon

-Cảm ơn, em bao giờ cũng ngủ ngon Good night.

Và trên đường về tối hôm ấy, Vũ đã vui vẻ huýt sáo một điệu nhạc vui nhộn, điều này từ lâu anh đã quên hẵn Vũ mơ hồ nhận ra lý do vì sao hôm nay thói quen này lại trở lại.

-Cháu chào bác ạ!

Đang loay hoay sắp xếp lại mấy cuộn len trong chiếc rổ mây, nghe tiếng chào bà Viên ngẩng phắt đầu lên, bà bắt gặp cậu thanh niên đồng nghiệp với con gái bà và gần đây là người mời con bà cộng tác trong phòng mạch riêng đã đến nhà chơi vài lần Bà vui vẻ trả lời:

-À, Vũ hả cháu Ngồi chơi cháu

-Cháu cảm ơn bác

Chưa kịp hỏi thăm điều mình muốn biết, chừng như hiểu ý, bà Viên lên tiếng:

-Hôm nay chủ nhật, Khương Vy nó con... ngủ trên phụng Để bác gọi.

Vũ khẽ cười hiền lành:

- Dạ! Ngày nghỉ cháu cũng vậy bác ạ! Thưa, bác trai vẫn đi theo công trình xa a?

Ngồi đối diện với chàng trai chừng chạc mà bà Viên biết rõ là đã có cảm tình với con gái mình, chậm rãi trả lời:

- Đạo này ông ấy không còn đi xa mà đang làm ở Thủ Đức đây thôi Vậy chứ khi cũng cả tuần mới về một lần

-Theo nghề xây dựng là phải thế bác ạ!

-Ừ, thì phải vậy thôi Nhưng giờ thì có tuổi rồi, đâu còn sức lực mà rong ruổi xa xôi nữa hả cháu Chắc! Cái hồi Khương Vy nó còn đang đi học, ông ấy theo công trình xa cứ mấy tháng mới về một lần, cha con chả mấy khi nói chuyện với nhau nên con bé nó xốc vác nhanh nhẩu như con trai Vừa phụ mẹ vừa đi học vất vả lắm

Vũ không giấu được tình cảm của mình khi nhỏ nhẹ lên tiếng:

-Vậy mà cháu thấy Khương Vy luôn yêu đời, lúc nào cũng cười suốt

-Cái tính nó vốn vậy mà Nhưng mà trẻ con lắm, lại bú rống bệnh Ở bệnh viện có ai phiền hà vì con bé không cháu

-Không đâu bác ơi! Khương Vy chiếm hết cảm tình của mọi người

-Này, nhưng cháu phải.. bảo ban nó nhé, Khương Vy nó nghịch ngợm lắm, bác nghĩ cái tính hay chọc ghẹo mọi người rồi thế nào cũng làm phiền người khác

Câu chuyện của hai người bị cắt ngang khi họ nghe tiếng chân trên cầu thang và giọng nói trong trẻo của Khương Vy vang lên

-Mẹ nói xấu con hoài, coi chừng con bị đuổi việc mẹ Oi!

Và cô nhỏ sà xuống ngồi cạnh mẹ tiếp tục liếng thoắng vùi vãnh:

- Đói bụng quá xá!

Bà Viên âu yếm mắng con:

-Cha cô! Mờ mắt ra là đòi ăn, không biết xấu hổ với anh Vũ a?

-Ôi, mẹ đừng lo, "sếp" rành tính con quá rồi

-Này, rót nước mời khách đi chứ, con gái lớn rồi mà hư qua.

Vũ vội xen vào:

-Thôi bác ạ, cháu không khất

Rồi nói tiếp như sợ không có thời gian:

-Hôm nay cháu đến xin phép bác cho Khương Vy.. dạo phố với cháu s'ang nay một buổi a. Ngày mốt cháu đi rồi, mà chưa mua sắm được gì. Hôm nay chủ nhật cháu tranh thủ.

Khương Vy tròn mắt la lên:

-Em biết gì mà mua sắm

Vũ gãi tai nhưng nụ cười lại lém lỉnh:

- Dù sao phụ nữ vẫn họn

Bà Viên cười dịu dàng:

-Anh Vũ nói đúng đây. Hôm nay nếu con không bận rộn chuyện gì thì giúp anh một chút. Đàn ông con trai vụng về chuyện mua sắm lắm

Khương Vy đưa một ngón tay nghịch ngợm giao hẹn:

-Em có thói xấu là hay bắt trả công lắm đấy nhé. Nhắm chịu nổi không "thủ trưởng"?

Vũ phì cười nháy mắt:

-Thử kể sơ xem

- Dễ thôi, này nhé! Một châu bò bía, gói cuốn, bột chiên, há cảo, bún riêu.. và cuối cùng là một châu kem Bạch Đằng Sảo Hết hồn chưa anh Vũ?

Vũ tỉnh bơ nhún vai:

-Nhắm nhò gì. Anh tưởng Khương Vy phải chiến đấu ác liệt nhiều hơn nữa chứ.

Khương Vy nhanh chóng đứng lên nghiêm chỉnh dập gót chân:

-Thế thì xin nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh. Xin thủ trưởng chờ nhân viên 5 phút

Nhìn theo bóng dáng cô con gái, bà mẹ lắc đầu chịu thua:

-Cứ như mới lên 5 lên 3. Tại bác trai chiều con bé quá nên..

-Khương Vy hồn nhiên. Từ ngày cô ấy vào làm, khoa cháu lúc nào cũng có tiếng cười

-Này, nhưng cháu phải nghiêm khắc vào, không thì con bệ. lờn mặt đây

Vũ chỉ cười và trong lòng thầm nghĩ: "Một cô nhỏ bướng bỉnh như Khương Vy thì chả biết sợ ai bao giờ Dĩ nhiên ngoài những người cô kính nể và khâm phục".

Bà Viên đứng lên:

-Cháu ngồi chơi chờ con bẹ Bác cũng đi chợ đây À! Hôm nay cháu đi mua sắm rồi trưa ghé về đây ăn cơm

Không chờ ý kiến của chàng trai, người phụ nữ nói tiếp:

-Bác nghe Khương Vy nó kể con bé dùng cơm nhà cháu hoài mà bác thì chưa có dịp mời cháu Thôi thì hôm nay nhé, có bác trai ở nhà đây

Vừa lúc Khương Vy xuất hiện, nghe được câu nói của mẹ, cô nghiêng đầu trở tài nhõng nhẽo:

-Mẹ Oi! Làm bún thịt nướng chả giò nghe mẹ, anh Vũ biết không, mẹ em cuốn chả giò tuyệt vời nhất.. thế gọi

Và Viên phì cười mắng yêu con gái:

-Ồi chào, chỉ lo nhắc chừng chuyện ăn uống, cậu Vũ đang cười cho kìa

Khương Vy lúc lắc mái tóc vừa chấm ngang vai

-Ai cười hờ 10 cái răng, không ăn làm sao sống được hờ mẹ.

Bà mẹ xua tay:

-Thôi, thôi, đi sớm không thôi nặng Trưa về mẹ dành phần nước mắm cho con trở tài đây

-Xin tuân lệnh!

Cho tới lúc đứng chờ Khương Vy mở cổng, Vũ mới có dịp ngắm kỹ cô nhỏ không phải trong trang phục quen thuộc là chiếc áo blue trắng đặc trưng

Hằng ngày Khương Vy xuất hiện trước mắt bao giờ cũng với chiếc áo blue trắng, mái tóc được cuốn gọn trong chiếc mũ trắng cứng, khuôn mặt trắng hồng để tự nhiên chẳng chút son phấn Hôm nay trông Khương Vy đáng yêu trong chiếc đầm Jean dài quá gối, bên trong yếm ở phần trên là một áo pull trắng ngắn tay, một hàng nút là những con vật đủ loại bằng gỗ chạy dài từ trên eo xuống tận gấu, trông cô bé xinh xắn và nghịch ngợm. Đặc biệt đây cũng là lần đầu tiên Vũ ngắm nhìn mái tóc vừa chấm vai của Khương Vy được xõa thẳng Bình thường tóc nằm trong mũ, còn làm phòng mạch bao giờ Vy cũng buộc cao gọn gàng Và khi quay lại, Vũ còn nhận ra hôm nay Khương Vy trang điểm nhẹ nhàng với một chút má hồng, một đường chì mỏng trên mí mắt và đôi môi xinh một lớp son hồng tím nhạt. Trông cô vừa gợi cảm vừa trẻ con rất lạ kỳ.

-Sao! Bác sĩ chiêm.. em được bao nhiêu chiêm?

Vũ thoáng giật mình, nhưng đã lấy lại được vẻ tự tin pha chút hóm hỉnh:

-Mười điểm tuyệt đối

Cô thoáng đỏ mặt, nhưng miệng cười khúc khích:

-Giám khảo hơi thiên vị nhé!

Vũ nhún vai, nháy mắt tinh nghịch:

-Thí sinh đã biết rõ mình không có đối thủ thì việc gì phải khiêm nhường thế.

-Không d'ám đâu, hiện tại thôi, chứ bước vào đấu trường trong bệnh viện em còn phải đối mặt với nhiều đối thủ nặng ký hơn nhiều Em.. rút lui trước nhé!

Anh nhăn mặt:

-Em nói vớ vẩn gì vậy Xin mời lên xe được chưa.. công chúa

-Sẵn sàng thôi, hôm nay em được mời mơ.

-Em là hay phát biểu linh tinh, lộn xộn. Sao quý cô thường hay mắc phải bệnh nan y này thế nhỉ?

Bước lên ngồi một bên trên yên sau, Khương Vy cười khê:

- Dễ hiểu thôi, bởi vì chưa có vị bác sĩ tài giỏi nào chữa được căn bệnh mà anh cho là nan y này, thì quý ông còn phải đối phó với căn bệnh này dài dài

-Nói xong chữa

-Chưa! Nhưng anh đề pa đi. Mẹ ra bây giờ.

-Anh cho mượn eo để ôm cho chắc nè, đảm bảo không đánh thụt. thân đâu mà ngại.

-Bộ tính làm anh hùng xa lộ ha?

-Không! Nhưng anh sẽ chạy đua với thời gian Đâu phải để dụ em chịu rong ruổi với anh như thế này

Tiếng cười của hai người trẻ tuổi hoà vào dòng xe đang xuôi ngược tấp nập. Sáng chủ nhật trời đẹp thiên hạ đổ xô ra đường đạp dù như mắc cửi

-Khương Vy nè!

Cô chồm lên vai anh, gió thổi vù vù bên tai làm những sợi tóc dài của cô vương vào một bên má Vu.

-Sao cơ?

Vũ dụi dằm:

-Mình kiếm nơi nào ghé vào được không Sáng giờ chưa có gì nhét vào bao tử, giờ nó biểu tình ghê qua.

-Em cũng vậy chứ bô. Bánh cuốn nóng anh Vũ ăn được không

-Anh là người dễ nuôi nhất nhà, thứ gì chui qua miệng trót lọt là anh xơi tuốt hết Chỉ đường đi cô be.

Quán ăn Khương Vy chỉ nằm gần ngay trung tâm Sài Gòn, khá đông khách với từng dãy xe nổi đại Kiếm được hai chỗ trống vừa ngồi xuống Khương Vy đã tít tít:

-Ở đây có bánh tôm chiên tuyệt vời lắm, chiên tới đâu bán tới đó, nóng, giòn, thơm

-Làm tiếp thị món này bao giờ vậy

-Nghề phụ của em từ ngày còn lên chân ở giảng đường đại học mẹ ở thành phố này nơi nào có món gì độc đáo là em biết rõ hết

Vũ gật đầu cười mỉm chi:

- Điều này thì anh tin là sự thật. Quý cô thường có khiếu về môn tiếp thị món ăn

Hai đĩa bánh cuốn nóng hấp dẫn được mang ra, nhìn Khương Vy múc một muỗng ớt đầy cho vào đĩa bánh, Vũ tròn mắt hết cỡ:

-Trời ơi! Em ăn cay dữ vậy

Cô nhoẽn miệng cười hồn nhiên:

-Em ăn cay từ nhỏ sủi tới giờ và ngày càng tăng liều lượng. Mẹ la hoài mà em không bỏ được.

Vũ nhún vai buông từng tiếng:

Ghen.. khiếp!

Nuốt vội miếng chả lụa, Khương Vy trợn mắt môi cong lên, chồm hẳn người đối diện Vũ, giọng nói đã đôi.. tông:

-Anh nói cái gì đo?

Vũ vẫn không nao núng trước đôi mắt sắc như dao của cô bé, cất giọng tung tung hỏi:

- Đúng không

-Em đang bận... ăn, không rảnh để tranh cãi với ạnh Hãy đợi đây!

Và quả là không nói thêm tiếng nào, Khương Vy cắn đầu ăn một hơi sạch nhẵn chỉ còn lại... nước mắm Khi ngược lên, cô bắt gặp nụ cười tủm tỉm của Vũ đang chiếu tướng:

-Nửa nhé!

Cô giữ bình tĩnh để trả lời:

-Không! Em.. khát nước cơ.

Không biết gọi từ lúc nào, Vũ đưa ra trước mặt Khương Vy chai sữa ướp lạnh:

-Sữa tươi nhé!

- Đúng gu em rồi

Vũ nghiêng đầu ngắm cô:

-Ăn uống trông khí thế vậy sao Khương Vy ốm nhom thế nhi?

-Ông bà truyền lời:"gầy thầy cơm mà".

-Ông bà cũng bảo: "nữ thực như miu"

-Câu đó lạc hậu rồi

-"nữ thực như.như. nam" ha?

-Không! "Nữ thực... hơn nam". Em hơn anh gia đình hạnh phúc

-Câu này có vẻ hiện đại quá!

-Nhưng cũng hợp thời trạng

Suốt một buổi sáng dung dăng dung dẻ, Vũ nói câu nào Khương Vy cũng đối đáp được, đến nỗi anh lắc đầu thở dài khi cả hai bước vào một hiệu giày

-Hình như em chưa bao giờ có ý nhường anh một câu nào thì phải

-Chuyện! Đã là căn bệnh nan y mãng tính, làm sao trị dứt được.

Vũ nhại lại giọng nói của cô:

-Hãy đợi đấy!

Cô chủ tiệm vồn vã với hai người khách một nam một nữ mà cô tin chắc là một cặp... tình nhân:

-Anh chị chọn loại giày nào ả Ở đây chúng tôi có đủ các loại.

Khương Vy nhìn Vũ:

-Anh chọn đi, em ngồi chờ

Vũ kéo tay cô ra vẻ quyền hành:

-Anh mời em đi làm cố vấn ạ Mỗi người một đôi, thế nhé!

Cô ngơ ngác:

-Em đâu định mua.

Cô chủ tiệm còn khá trẻ và có giọng nói rất ngọt:

-Chị xem thử loại giày đế mềm này xem, đế ngoại mang rất nhẹ, em bảo đảm rất bền, mang đến tàn, đế vẫn còn ẹm

Khương Vy buột miệng:

-Em chỉ thích loại giày đế thấp như xăng đan cơ.

Cô chủ quán nồng nhiệt dẫn tay Khương Vy đến trước một tủ kính lớn, trong đó đầy những kiểu giày xăng đan:

-Vậy thì mời chị lựa trong này nhé!! Chị xem này! Đây, chị thử đôi giày chéo này xem, moden mới nhất.. Hay đôi da lộn này vậy...

Vũ đứng tùm tùm cười nhìn cô nhỏ đang quay cuồng trong tay cô chủ quán khéo miệng:

-Trời ơi! Chị mặc đầm Jean đi loại sãngđan xỏ ngón này là xinh nhậ Đây anh.. gì ơi! Anh xem chị ấy nạy Tuyệt vời chứ

Và như sợ ai nói tranh mắt, cô chủ quán lại tiếp tục... mở đài:

-Cả hai anh chị đều cao nên mang giày nào cũng đẹp. Anh có người yêu giống mấy cô người mẫu thời trang ghê.

Vũ bật cười thành tiếng khi thấy bộ mặt cô bé đã bắt đầu xì xuống, anh vội lên tiếng:

-Thôi được rồi, chị gói lại chúng tôi..

Nhưng cô ta vẫn rang.. tán thêm một câu khi liếc nhìn khuôn mặt đã thoáng đỏ hồng của cô khách hàng dễ thương

-À, em biết rồi, chị ấy chỉ muốn làm "hoa hậu" của riêng một mình anh thôi chứ gì Anh chị đã xem kịch "hoa hậu trăm năm" ở nhà hát Hòa Bình chưa Hay tuyệt vời

Cho đến khi cả hai bước ra khỏi tiệm giày, Khương Vy mới mở miệng lâu bầu:

-Buôn bán gì kì cục vậy không biết Muốn nói gì thì nói ạ.. vô duyên quá chừng

Vũ nháy mắt tinh nghịch:

-Anh thấy cô ấy có duyên bán hàng đó chứ Đây, cả một nghệ thuật đấy nhé!

-Nghệ thuật cái khi khô.

Vũ phá lên cười thích thú:

-Trời ơi! Bác sĩ gì mà ăn nói bất vệ.. sạch quá vậy.

Khương Vy nguýt anh:

-Vậy thì anh cứ quay trở lại tìm cô chủ tiệm giày.. nghệ thuật tâm tịnh Em đủ tiền đi taxi về nhà một mình

Anh vội nắm tay cô kéo đến chỗ gọi xe:

-Giờn hoài nhỏ Đứng đây chờ anh lấy xe, nè coi chừng nhẹ Đồ đạc linh kinh lỗ mất thì thôi Nhưng em thì không được mất đo.

-Nặng quá chừng nói dài dòng

Trên đường về Khương Vy không thềm nói nửa câu mặc cho Vũ i ội Xe đang chạy bất ngờ anh tấp vào một bóng cây bên lề đường dừng xe quay lại nhìn cô ngồi sau chăm chú Nhột nhột vì cái nhìn của Vũ, Khương Vy xiu mặt xuống gất lên nho nhỏ:

-Khi không cái dừng xe ngó mặt người ta thấy ghê quá! Bộ người ta là người ợ. hành tinh khác lạc đến hơ?

Vũ lắc đầu tỉnh queo:

-Không! Anh chỉ dừng xe lại kiểm tra xem em còn ngồi ở đằng sau không thôi ma.

-Chọc quê nữa đi!

-À, nếu không.. rớt xuống thì chắc Vy sắp hoạ. đá chứ gì?

Một cái nhéo thật đau bảu bên hông Vũ, làm anh nhảy nhồm:

-Ui da! chiều gì lạ thế này

-Cảnh cáo anh, nếu còn cả nhây là em sẽ còn sử dụng ngón đòn này dài dài đó nghe. Rồi giờ có về không hay là đứng đây tán phét ha?

-Tan.. tỉnh chứ tán phét hồi nãy Xin mọi

Vừa chạy một đoạn ngắn, Vũ đã lên tiếng năn nỉ:

-Làm ơn nói gì đi Khương Vy, anh ngủ gục bây giờ đó nghen

-Còn em thì bao tử đang biểu tình ghê quạ Chạy nhanh lên một chút được không Vũ, phải về làm nước mắm nữa chứ.

-Ồ nhi, trưa nay anh được mời mạ Này bẹ. Ôm chặt nghe, anh tăng tốc độ nghe.

Không ngần ngại cô vòng tay ôm anh, miệng liếng thoắng:

-Em còn rất yêu đời, ráng đừng đẽ. sút mề miếng nào khi về trình diện ba mẹ em đo.

-Yên trí đi nhọ Anh vốn không thích làm bệnh nhân, nhất lại là bệnh nhân của "trung tâm chấn thương chỉnh hình". Xấu lắm!

Khương Vy cười khúc khích:

- Đàn ông con trai mà sợ tàn phai nhanh sắc, quê qua.

-Làm đẹp cho bản thân là làm đẹp cho xã hội mà cưng

-Hứ! Sao hôm nay anh chuyển hệ người ta lung tung vậy Hết nhỏ rồi bé rồi giờ tới cưng nựa Nhớ lại đi thủ trưởng, dù sao cũng là đồng nghiệp đó nghen

Tiếng Vũ lẫn trong tiếng gió:

-Anh lại cứ muốn Khương Vy.. bé nhỏ hoài...

- Đẽ anh dễ dàng bắt nạt chứ gì?

-Vy biết rõ là anh đầu bao giờ can đảm làm điều đại dột nạy (troi ong Vu lanh qua)

-Hổng dám đầu Ngay ngày đầu tiên trình diện anh đã làm người ta sợ chết khiếp

-Này đừng có ăn gian nhé! Anh nhớ kỹ đó là lần đầu tiên anh bị một cô gái ngồi kể vanh vách thói hư tật xấu của mình mà lòng thầm nghĩ không biết đó có phải là mình không nựa

Khương Vy không dừng được tiếng cười dòn tan:

-Tại em bị mấy chị trong khoa cảnh cáo kỹ quạ Vớ lại ai mà biết bác sĩ trưởng khoa lai... nhí như vậy.

-Hỗn nhé!

-Cũng tại anh nữa chứ bô. Không thềm dính chính hay thanh minh thanh nga gì hết

-Nghe người khác tả chân dung của mình thú vị đấy chứ.

-Nếu anh thấy thích thú thì em sẽ còn tiếp tục xem anh là một... Ông già hói đầu, cau có, khó chịu, hay bắt bẻ, thích hạch sách, thường xuyên áp đặt người khác

-Thôi chứ!

Và cứ thế họ đã tán phé hay tán tỉnh suốt con đường còn lại cho tới khi xe dừng trước cổng nhà Khương Vy.

- Đâu khẩu với em này giờ làm bao nhiêu calorie trong người anh đã tiêu hết sạch sành sanh, trưa nay chắc anh phải nạp năng lượng gấp đôi bình thường may ra mới cân bằng được.

-Yên trí đi, em sẽ làm gấp đôi nước mắm lên, gì chứ nước mắm thì em chiêu đãi anh thoải mái

-Rất cảm ơn tấm thịnh tình của gia chủ, anh vốn rất dễ nuôi mà.

-Hãy đợi đấy!

Phi trường đông nghệt người đưa kẻ độn Điều bất ngờ là bác sĩ Vụ. bị khá đông người đưa tiễn Anh đã im lặng và chỉ muốn một mình Khương Vy đưa ra phi trường, thế mà không hiểu sao thiên hạ lại biết ngày giờ anh lên đường rõ ràng thế này

Chuyện làm anh bức mình nhất là hai cô bác sĩ Triệu Minh và Thu Trang cùng trang điểm và lên đồ một cách rục rịch, cứ như là đi dạ hội mới buồn cười chừ Trong khi Khương Vy đơn giản trong chiếc quần jean xanh nhạt và áo sơ mi trắng vải xô mỏng manh, trông như cô bé vừa rời khỏi ghế nhà trường Và không hiểu vì tế nhị hay ngại ngùng mà cô bé tự tách riêng ra và đứng nói chuyện với mấy cô y tá cùng khoa ở một góc xa xa.

Có tiếng lãnh lót của Triệu Minh:

-Anh Vũ nè! Ở bên Pháp đồ mỹ phẩm nổi tiếng nhất thế giới đó ghen

Vũ chẳng buồn lên tiếng bởi vì có "đối thủ" Thu Trang phản công dùm:

-Trời ơi, nổi tiếng mắc thì cạ Em có ông chú ở bên Pháp về chơi cho biết, ở bên đó không có tiền thì đừng có mà tơ tưởng đến những cửa hàng thời trang của Pháp

Vũ nhún vai phân bua:

-Tôi chưa hề nghĩ đến điều này

TM dài giọng nhưng vẫn ngọt ngào:

-Thì đây là dịp cho mình mở rộng tầm mắt mà, không mua thì mình cũng đi dạo chơi cho biết với người ta.

Lại cũng Thu Trang:

-Anh Vũ đi học chứ có phải đi rong chơi đâu mà dạo phố.

Vũ khẽ cười:

-Tôi nghĩ chắc cũng chẳng có nhiều thời gian rảnh rồi đâu Và lại tôi cũng chỉ đi có ba thang..

Bác sĩ Quang đứng gần bên hấp háy đôi mắt sau cặp kiếng cận dày cộm, giọng nói ranh mãnh:

-Này, tôi có cảm giác hai cô sắp xếp chuyến đi cho thủ trưởng hơi kỹ đấy Đã đặt chân lên đất Tây đâu mà lo chuyện thời trang lại còn mắc còn rẽ nữa

Thu Trang quay người đập vào vai Quang ra điều xấu hổ:

-Hừ, cái anh này Chị em phụ nữ chúng tôi thì chỉ biết lo vợ vẫn những chuyện con con đó thôi, còn những đại sự để dành cho quý ngài

Vẫn là Quang:

-Thì chúng tôi cũng chỉ mong quý cô dễ yên cho chúng tôi sống thôi chứ có đòi hỏi điều gì đâu

Và quay nhìn Vũ chiếc miệng rộng cười hết cỡ:

-Mà anh Vũ này! Anh sang bên đó tìm hiểu xem họ đã tìm ra được lại thuốc đặc trị nào có thể trị được bệnh... nói nhiều không Anh sẽ trở thành một danh y lừng lẫy nếu mang được lại thuốc quý hiếm đó về

nước

Tất cả mọi người phá lên cười vì giọng nói hài hước pha chút tung tung của anh chàng bác sĩ cận rất nặng nạy

-Này tôi đi là cậu lãnh trách nhiệm thay tôi đấy nhé Ráng đừng để sự cố gì xảy ra.

Vũ vừa dứt tiếng Quang đã cười hềnh hếch dễ dãi:

-Anh đừng quá lo xa như vậy mà tổn hại đến sức khỏe. Tôi sẽ thay mặt anh tạm điều hành cái ... vương triều nho nhỏ toài phái đẹp này một cách cẩn thận. Bảo đảm sẽ không có chuyện vì tôi mà các cô ghen tuông tranh giành đấu

-Ôi trời ơi, ngó xuống mà coi ông Quang cận vô ngực xưng tên kìa Ôi anh Quang ơi, anh mà có lỡ dai... dính vào đũa nào là anh chết với em nhá!

-Hai chị Thu Trang và Triệu Minh liệu mà thu xếp với nhau không thôi anh Quang "quyền" bác sĩ trưởng khoa cho hai chị nghỉ việc đấy nhé!

Quang không hề nao núng vì lời trêu chọc, vẫn tiếp tục cao giọng hài hước:

- Đừng lo, anh Quang khác xa anh Vũ, em nào đăng ký anh cũng "duyet" hết Quyết không để em nao.. lọt lượt

Có tiếng ai đó cười ré lên, có tiếng la chí chóc của mấy cô gái Vũ chỉ mỉm cười không ý kiến, anh đưa tay xem đồng hồ và lên tiếng:

-Thôi nhé, tổng chào quý vị.

-Bảo trọng nghe thủ trưởng Đừng để em "madam" nào hớp hồn nhé!

Rồi không hiểu vì đã biết được ít nhiều chuyện của thủ trưởng hay vì cái tật nhanh nhẩu mà bỗng nhiên Quang đưa tay ngoắc liên tục Khương Vy đang ở góc đằng kia sôi nổi trò chuyện cùng chị Yến y tá lão luyện nhất khoa ngoại:

-Lại đây Khương Vy.

Cô nhỏ mỉm cười nắm tay chị Yến bước tới:

-Có chuyện gì vậy anh Quang.. cần

Anh chàng thản nhiên hất mặt lên hỏi trống:

-Hai chị em đi đâu mà. lạc tới đây vậy

Chị Yến cao giọng ngay:

-Nè, hỏi gì lằng nhách vậy. Tụi tui đi tiền thủ trưởng có mắc mớ gì đến anh không

-Không mắc mớ gì hết, nhưng thân.. quái dị nên hỏi vậy thôi

Vẫn là chị Yến:

-Cái gì Quái dị là sáo

-Chứ gì nữa Đi tiễn thủ trưởng mà hai người đứng tuốt đằng kia hàn huyên tâm sự, cứ như cả năm mới gặp mặt nhau không bằng, chẳng thềm bước tới hỏi thăm thủ trưởng lấy một câu: "thủ trưởng ơi, thủ trưởng ạ Thủ trưởng có nhức đầu, sổ mũi hay ảm đầu chẳng"

Mặc cho mọi người xung quanh cười khúc khích, Khương Vy cong môi phân bua:

-Anh Quang xem thủ trưởng có quá trời người thăm hỏi rồi, em con.. chen chân vào đâu được nữa

Quang vung tay hăng hái:

-Thì phải cố đấu tranh.. sinh tồn chứ! Cô đâu phải là "yếu điệu thực nữ" phải không nào

Khương Vy chua ngoa:

-Sức lực em để dành mai một đối phó voi.. tân thủ trưởng Ai đại gì đem ra phung phí chốn ba quân

Quang hăm he nửa đùa nửa thật:

-Nè, cô đừng coi thường việc đại sự như vậy chứ Cô không lên tiếng thủ trưởng kết moden bà đảm nào là khóc hận đó nghe.

Khương Vy không thềm liếc Vũ đến nữa con mắt, hếch mũi lên thách thức:

-Không dám đâu!

Vũ chen vào cười xòa:

-Tôi thuộc loại bảo thủ, lúc nào cũng thuộc lòng câu ông bà dạy: "ta về ta tắm ao ta". Cậu Quang đừng lo.

Và anh quay nhìn mọi người một lượt:

-Thôi nhé! Sắp tới giờ rồi Chào tất cả Hẹn gặp lại.

Lại những câu chúc, những c'ai bắt tay và trước những đôi mắt mở to hết cỡ vì ngạc nhiên Vũ thản nhiên nắm tay Khương Vy bước đi:

-Em vào trong này anh nhờ một chut

Cô ngớ ngẩn bước theo và cũng ngạc nhiên không kém vì không biết Vũ đã nói với anh nhân viên hàng không gác cửa thế nào mà anh ta bỗng vui vẻ cho cô bước vào theo Vũ dễ dàng

-Chuyện gì vậy anh Vu?

-Chuyên... nội bộ tụi mình

Khương Vy bước theo Vũ đến một góc xa tầm mắt của mọi người ngoài khung cửa Đặt chiếc vali khá to xuống bên cạnh. Vũ nắm đôi vai cô trầm giọng:

-Em giận anh đấy à?

Cô lắc đầu quày quật:

- Đâu có!

Anh dịu dàng vén vào sợi tóc đang lòa xòa bên má cô hỏi tiếp:

-Sao hôm nay không nói gì với anh hết vậy

Cô phụng phịu như trẻ con bị hụt mất phần quà:

-Anh được quá chừng người bao quanh rồi, có chỗ nào dành cho em đâu

Nâng cằm Khương Vy lên, Vũ âu yếm:

-Bé nói đừng Tất cả đều đứng bên ngoài, riêng bé ngang nhiên ngự trị trong.. trái tim anh rồi! Đừng lo chen lấn làm gì chợ. mỗi miêng.

Thoáng đỏ mặt, Khương Vy khẽ đẩy anh ra bối rối:

- Đừng vu oan cho người tạ Em không biết gì hết đâu

Vũ lại nắm đôi tay bé nhỏ của cô bé bóp nhẹ:

-Em biết rõ điều anh đang nói Em vốn thông minh lắm cơ mà Khương Vy. Nhìn anh nè, nhớ viết thư cho anh, phải giữ gìn sức khỏe trời đang mưa đó, nhớ chữa

Khương Vy chớp chớp đôi mắt, giọng nói nghịch ngợm cố tình để giấu đi sự xúc động đang làm lòng cô lao đao:

-Sao không dặn em ráng giữ phòng mạch anh cho nguyên vẹn

-Vì anh biết rõ cô bác sĩ đã thu phục các bệnh nhân nhỏ tuổi hữu hiệu như thế nào rồi! Đây, đừng bắt chuyện với mấy ông bố trẻ tuổi đưa con tới xin khám bệnh nhé!

Một cái nhéo ngay bắp tay, Khương Vy mím môi:

-Phát biểu.. cà chớn vậy đó ha? Đã thế em khám bệnh... không công chợ. phụ huynh các cháu luôn, đặc biệt là quý ông

-Thôi mạ! Đừng làm anh đau tim chứ.

Tiếng nhắc nhở của cô nhân viên hàng không vang vang trên loa phóng thanh Không dẫn được lòng mình, Vũ kéo Khương Vy vào lòng, anh âu yếm thì thầm trên tóc cô:

-Anh sẽ nhớ em điên lên được Khương Vy ơi!

Khương Vy bồi hồi Lần đầu tiên trong đời cô đón nhận một cảm giác lạ lùng đang nhẹ nhàng len lỏi vào từng góc ngách trong hồn cô Rụt rè cô nép vào ngực anh..

-Khương Vy !

Tiếng Vũ tha thiết vang lên rất nhỏ bên tai cô Vy nhắm mắt lại khẽ thở dài: "Khương Vy ơi! Mi đã bị anh ấy chiếm giữ trái tim mất rồi"

Vũ nâng cằm cô lên Miệng anh hơi mỉm cười, đôi mắt thật sáng trên khuôn mặt rắn rỏi nghiêm trang

Một nụ hôn rất nhẹ trên.. trán:

-Tạm biệt Khương Vy! Chờ anh nha!

Cô trĩu mền nhìn anh, giọng run run xúc động:

-Nhớ viết thư cho ẹm

-Giữ gìn sức khỏe và nhớ đến anh một chút nghe không Nè, cảm nhè độ Anh sợ nước mắt của em nhậ

Khương Vy theo anh làm thủ tục và ở bên anh cho đến lúc Vũ làm xong thủ tục và bước lên cầu thang

Vũ đứng xoay lưng lại cầu thang và nhìn Khương Vy đang đứng ngoài quây thủ tục không chợp Bàn tay anh đưa lên vẫy vẫy Nhìn cô đang chớp chớp ánh mắt, Vũ biết là cô bé sắp mít ợt Nhưng anh đã không cóở bên để đỡ dành nữa rồi

"Khương Vy! Anh yêu em biết chừng nào"

Bóng Vũ đã khuất hẳn mà Khương Vy còn mãi đứng trông theo "Anh ấy đi thật rồi", chưa chi mà cô đã thấy.. nhớ nhớ anh rồi, dù anh vừa ở bên cô đây thôi

Cầm miếng khăn giấy thấm vài giọt nước mắt vừa ứa ra, Khương Vy thần thờ bước ra cửa

Bên ngoài, mọi người đã về hết Lẳng lẳng lấy xe, cô ngược mắt nhìn bầu trời, bầu trời sắp chuyển cơn mưa, một vài cơn gió thổi tới mang theo hơi nước lạnh lạnh. Khương Vy nhớ tới lời Vũ: "Đang mùa mưa nhớ giữ gìn sức khỏe..". Hôm nay là chủ nhật nên không phải làm phòng mạch, cô có thể về nhà nghỉ ngơi Nhưng nếu hôm nay có làm phòng mạch chắc Vy cũng không nhắc nổi một mũi kìm Giờ phút này cô chỉ muốn ở một mình, một mình thôi..

Những ngày sau đó Khương Vy có cảm tưởng quý vị đồng nghiệp trong khoa nhìn cô với cái nhìn không được bình thường, nói xoi mói, nghi ngờ là lạ sao đậu Nhưng cô bất cần, rồi trước sau gì cô y tá Xuân Phương cũng cho cô biết điều cô đang thắc mắc Khương Vy quá hiểu rõ cái tình.. ít nói của cô y tá này rồi Đêm nay đến phiên Khương Vy trực và cùng với cô là Xuân Phương Từ phòng mạch cô đến thẳng bệnh viện, ba mẹ cô hiểu rõ lịch trực nên Vy chỉ cần gọi điện báo trước cho ba mẹ là được.

Bước vào phòng trực, Khương Vy gặp ngay XP đang ngồi nhai bánh mì:

-A! Khương Vy hôm nay tới trễ quá hện

Khương Vy mỉm cười:

-Có một cô bé đau răng, có phải nghề nghiệp của mình đậu Vậy mà cô bé nhất định đòi ông bố chở tới phòng mạch của mình, báo hại mình vừa nắn nỉ vừa phải hăm dọa mãi cô bé mới chịu để bố chở đến nha sĩ Ổi, mệt để sợ luôn! Đúng là bệnh nhân con nít

-Ai biểu bồ chọn học chuyên khoa nhi giờ còn than thở nỗi gì.

Khương Vy chỉ cười lẳng lẳng thay ạo Ở bệnh viện giờ đây mọi người đều biết cô tạm thời phụ trách phòng mạch thay bác sĩ Vụ Ai hỏi thêm chi tiết, Vy chỉ cười trả lời ngắn gọn "Bác sĩ Vụ. muốn thì mình làm, đơn giản vậy thôi".

-Ăn cơm chưa kVy?

-Rồi, nhưng trời oi bức, khát nước quá chừng, uống hoài mà sao cứ khô cả cô?

Xuân Phương tủm tỉm cười nhìn Vy:

-Ăn ở nhà ông Vũ hơ?

Khương Vy gật đầu tỉnh rụi:

-Chứ ở đâu nữa bây giờ Đóng cửa phòng mạch là thấy trễ giờ rồi, ăn cho nhanh đừng còn chạy.. đưa

Cô y tá trẻ đưa ra một bịch cóc ngâm:

-Ăn thứ này thông cổ giải cảm nè bộ Mình mới đi một vòng các phòng đều yên, phòng cấp cứu cũng ẹm Mùa mưa sắp qua rồi, con dịch sốt xuất huyết cũng tạm lắng yên Chỉ có giường số 8 có thằng bé nó sốt hoài vì nhiễm trùng vết thương do cuộc phẫu thuật Chật! Thiệt ở quê còn bé tí xíu là đã phải ra đồng làm ruộng, vết thương không lớn nhưng vệ sinh kém dẫn đến nhiễm trùng Tội nghiệp! Người thì bé xíu mà cái chân sưng to đùng

Nghe XP báo cáo tình hình một hơi, Khương Vy thở phào nhẹ nhõm Cho đến giờ này chưa có điều gì nghiêm trọng xảy ra.

Ngồi xuống đối diện với cô y tá mỗi lần trực là mỗi lần được dịp cho cộ. mở đài phát sóng, Khương Vy tự nhiên nhón một miếng cóc ngâm cho vào miệng nhai dòn tạt Quả là thứ trái cây bình dân này luôn hấp dẫn các cô gái, mùi vị vừa chua, ngọt, mặn, cay. thấm sâu vào đầu lưỡi Cô hít hà:

-Ngon quá! Phương tự làm đây ha?

- Dĩ nhiên rồi, trực đêm có thứ này nhai đỡ buồn ngủ.

-Hôm nào dạy mình là với!

- Dễ ợt à! Ngày nhè, cóc mua về gọt vỏ rửa sạch, bỏ dùng dao nhọn tách ra từng múi vậy nè, bỏ hết hạt đi, cho một chút muối, đường nhiều hơn và một trái ớt cắt nhỏ tùy theo bờ hã, ăn cay nhiều thì cho thêm Thế là xơi thoải mái

Chờ cho Khương Vy ăn một hơi cho thông cổ, cô y tá bắt đầu mở đài cho cuộc phỏng vấn, cô hạ giọng ra vẻ bí mật:

-Nè, mình hỏi thật bờ nhạ Bờ phải trả lời thật lòng đo.

Khương Vy nguýt mắt nhìn:

-Gì mà quan trọng dữ vậy

-Quan trọng chứ sao không Hừm! Nè, phải bờ với ông Vụ. "bờ" với nhau không

Vy nhướn mày:

-"Bờ" như mình với XP chứ gì?

Cô y tá nguýt dài ra vẻ giận dữ:

-Vô duyên lằng nhách không Sao lại như bờ với mình được, hai chuyện khác xa nhạ

-Ai biết đâu, thấy Phương hỏi cái gì bờ bịch lung tung

-Thì đó ý mình muốn hỏi có phải bồ với ông Vụ. cặp với nhau không Trả lời đang hoang nghen

Khương Vy bật cười:

-Mình cũng chẳng biết nữa

XP tròn tròn mắt:

-Sao kỳ vậy, chuyện của mình mà cũng không biết sao

-Thì chuyện của mình mà mình toàn nghe thiên hạ nói không à! Nên mình không biết đó có phải là chuyện của mình không nữa

Xuân Phương bật cười đập vào bàn tay Vy đang để trên bàn:

-Thôi đi, đừng cả khía nữa Có chuyện gì thì mình cũng kể cho bồ nghe, trong khi bồ thì giấu mình tất cả BẠN BÈ GÌ KÝ VẬY

Khương Vy tủm tủm cười gật đầu:

-Thì mình cũng công nhận là chuyện gì Phương cũng thông suốt Nhưng thú thật là giữa mình và thủ trưởng chẳng có chuyện gì ngoài chuyện anh ấy nhờ mình trông coi phòng mạch trong thời gian anh ấy đi học ạ Mà chuyện này thì cả bệnh viện đều biết hết rồi, mình có giấu ai đâu

XP bỗng dung thở phào:

-Ôi dào! Vậy mà quý bà ở đây xôn xao cả lên như bây ong vỡ tổ Cứ như là hai người cưới nhau tới nơi không bằng

Khương Vy nhướn mày:

-Quý bà nào vậy

-Còn ai trồng khoai đất này ngoài bà Thu Trang nữa Bồ nhớ không, hôm bữa đi tiễn thủ trưởng ở phi trường, mình không đi được nên đâu có biết chuyện gì Vậy mà bà Trang kể lại nghe cứ như: tiêu thuyết Mình đã nghi là bà ấy chỉ bịa chuyện nên nhất định phải hỏi bồ cho ra lẽ.

-Bà ấy kể những gì?

-Bà bảo bồ với ông Vụ. tình lắm, nắm tay nắm chân khóc lóc ỉ ôi gì đó Bà còn bảo hai người dẫn nhau vào thẳng bên trong "trốn" mọi người để tâm sự cho dẽ.

Khương Vy hơi hoang mang, có thật hôm đó mọi người không nhìn thấy hai người Vì cô nhớ Vũ dẫn cô đi xa lắm, vào khuân thẳng trong khu vực cân hành lý Làm sao mà thiên hạ Ở ngoài trông thấy được.

-Phương cứ hỏi anh Quang xem hôm đó mình nói với thủ trưởng được mấy câu hay là mấy bà xúm xít quanh anh Vũ đã chận kín Còn chuyện mình vào trong với anh Vũ thì có, anh ấy sợ có chuyện gì rắc rối trực trặc nên nhờ mình, và lại còn vài chuyện riêng ở phòng mạch anh Vũ cần dặn dò riêng mình, chuyện ấy đâu có gì là lạ.

-Mình nghi là bà Thu Trang cô tình rêu rao lên thế để chọc tức bà Triệu Minh thôi Bồ có để ý là từ ngày ông Vũ lên đường, hai nàng kình nhau ra mặt thấy không

-Mình không để ý lắm

-Mình thấy bồ dạo này làm sao đâu á! Hồi trước bồ cũng mặn mòi chuyên... thời sự này lắm ma?

Khương Vy cười gượng gạo:

-Mình mà nhảy vào vòng chiến thì chiến sự sẽ bùng nổ dữ dội hơn Thôi thì "ta đại ta tìm nơi vắng vẻ", mà Phương thấy đấy, thời gian của mình giờ đây là vàng... khối, hết giờ ở bệnh viện là lao vào phòng mạch. Hết xí quách rồi còn đâu

XP vẫn tiếp tục điều tra:

-Ồ, mà sao ông Vũ lại chọn bồ thay thế ông ở phòng mạch chứ nhỉ?

Vy khúc khích cười hồn nhiên:

-Chắc tại ông thấy mình.. khờ khạo dễ bị dụ..

-Hổng dám đâu, bồ mà khờ.

-Có gì đâu Tại mình làm cùng khoa, còn thí dụ như ông muốn mời bác sĩ Thu Trang thì cũng đâu có được. Ai cũng có phòng mạch riêng cả, Phương thắc mắc làm gì cho.. mỗi miêng.

Cả hai cùng bật cười, cô y tá mím môi ra điều quyết tâm:

-Tại bồ chưa làm lâu bằng mình nên chưa biết nhiều Mình bảo đảm ông Vũ mà mời cả hai bà Thu Trang và Triệu Minh là hai bà bỏ tất cả để chạy đến ngay Chà, thủ trưởng của mình cũng sợ bị lạc đạn nên không ngoan chọn một kẻ thứ ba Mà Vy nè! Làm phòng mạch chung với ông cọ. để chịu không vậy

Khương Vy nghịch ngợm giơ ngón tay cái lên:

-Tuyệt vời!

-Là sảo

-Là khác hẳn ở bệnh viện. Bác sĩ Vũ ở phòng mạch dễ thương lắm

-Chà! Mà thương có dễ không đo?

-Tại Phương có ấn tượng thôi, chứ anh Vũ được lòng bệnh nhân con nít lắm em ọ

-Thì mình cũng thấy là ông khó tùy lúc thôi Mà dạo sau này ai cũng phải công nhận là ông dễ chịu hơn, cũng chịu đùa giỡn hơn trước nhiều

Rồi cô bỗng nghiêng đầu nhìn Khương Vy tủm tỉm cười:

-Nè, hình như là từ ngày có bồ vào làm là ông bắt đầu đổi tính Mình nói thật đó Đừng có trợn mắt nhìn mình như thế ghen Không tin thì bồ hỏi ông Quang thử xem, anh cũng cùng nhận xét như mình thôi

Đến lượt Khương Vy phản công:

-XP và bác sĩ Quang cùng một phe mà Ai đại gì chọc vào

-Hê! Cầm xuyên tạc. Ông đang kết bà Hoa điều dưỡng đó, nói tầm bậy tầm bạ cho người ta bị đi đi.

-Ai mà dám đi nữ y tá XP thì là kẻ đó có can đảm ngất trời, vì sẵn sàng chịu đựng những đợt phát sóng liên tục của đài tiếng nói.. XP.

-Chứ sao, trời cho có cái miệng để nói, ngu sao im lặng.

Khương Vy đứng lên:

-Thôi mình đi làm nhiệm vụ đây, cảm ơn món cóc dầm tuyệt diệu.

Đã đi ra đến cửa, chợt cô bị XP kêu giật lại:

-Cha! Hôm nay có đôi giày mới xinh quá ta.

-Mới sẫm

-Bao nhiêu vậy

Cô bỗng ứ ớ, vì quả là hôm đó Vy cũng không biết Vũ đã trả bao nhiêu tiền cho hai đôi giày của anh và cô.

Khương Vy thành thật:

-Hôm đi phố, anh Vũ mua nên mình...

Lập tức cô nghe tiếng hét:

-Ghê quá ta! Vậy mà giàu..

-Phương có hỏi đâu! Thôi đi cô nương, la như bị chọc tiết vậy.

Và Khương Vy nhanh chóng.. lủi mất, bên tai vẫn còn nghe tiếng cô y tá. Ít n'ì vắng theo:

-Ê!... Sao. bỏ đi. vậy?

Vừa đóng cửa phòng mạch xong, Khương Vy đã nghe tiếng cu Bin thỏ thẻ bên hông cô:

-Cô Vy ơi! Mẹ mời cô ăn cơm

Cô xoa đầu thằng bé mới 9 tuổi mà đã muốn trở giò cao nhòng:

- Được rồi, cô vào ngay đây Cảm ơn cu Bin nhen

Chẳng biết Vũ đã gói gắm với chị Vân như thế nào mà chị ấy săn sóc cô một cách rất chu đáo Từ bệnh viện đến thẳng phòng mạch bao giờ cô cũng được chị để sẵn khi thì ly chè sen, khi thì đĩa xôi vò hay tô cháo gà, có bữa là cái bánh bao nóng hổi Chị cười giải thích:

-Vũ nói bảo em chịu đói.. đỡ lắm, phải ăn đỡ món gì nhẹ nhẹ mới làm việc được, chị cũng vậy thôi, chứ từ trưa rồi mãi đến 8 - 9 giờ tối sao mà chịu được.

Và bao giờ đóng cửa phòng mạch xong chị Vân cũng bắt cô ở lại ăn cơm, trong khi hồi còn Vũ ở nhà, anh phải năn nỉ mãi cô mới đồng ý lâu lâu một lần

-Nhà có hai chị em , cậu Vũ đi rồi một mình chị ăn cơm không ngon Thôi thì ba mẹ em cũng đã có hai người, ở lại ăn cơm với chị cho vui

Làm sao Khương Vy từ chối được một khi chị Vân đã nói thế Cẩn thận hơn chị còn bắt cô khi đã về đến nhà là phải gọi điện cho chị để chị yên tâm

-Vũ nó dặn chị phải kỹ càng như vậy độ Hồi còn ở nhà cậu ấy đưa em về thì khỏi lo rồi, giờ em về một mình chị cũng ớn lắm

Khương Vy cảm động muốn khọc Từ hồi nào đến giờ cô chưa bao giờ được hưởng tình cảm từ một người chị hoặc anh Dĩ nhiên là ba mẹ cô săn sóc nuôi dạy cô chu đáo, nhưng đây lạ. người dung cơ ma.

Chị Vân đang chờ cô trên bàn ăn, mùi tôm ram khiến cô cồn cào:

-Ui chào! Tôm hấp dẫn quá, em đói muốn run tay lun

-Vũ nó cũng mê món tôm lắm, ngồi xuống đi em, vậy thì ăn thêm cho cậu ấy một chén nhá!

Vy cười khúc khích:

-Em thấy em ăn nhiều gấp đôi chị không hạ Chắc từ ngày có em thùng gạo nhà chị mau hết hơn hồi trước nhiều há chị Vân

-Gớm cô khéo lọ Em phải ăn nhiều hơn nữa mới được, chứ với chiều cao như vậy là em hơi ốm đo.

-Em cũng không biết tại sao nữa, mẹ em bảo nuôi.. heo như em thì chắc lỗ to.

Bữa cơm diễn ra vui vẻ, thân mật. Khương Vy tự nhiên như ở nhà mình, cô không hề biết rằng người chị vẫn đang ngồi thăm quan sát mình với nỗi thắc mắc không sao giải đáp được: "Sao Khương Vy lại giống.. Nguyệt Vy đến thế"

Đang ngồi ăn tráng miệng thì chuông điện thoại reo vang, chị Vân nhanh nhẹn đứng lên:

- Để chi.

Chỉ một lát sau Khương Vy đã nghe tiếng chị Vân kêu lớn:

-Khương Vy ơi, Vũ gọi...!

Cô vùng đứng lên chạy lên nhà, Vy bắt gặp chị Vân đang cười tươi "chắc là có chuyện vui", cô thầm nghĩ Chăm điện thoại mà trái tim cô đập rộn ra.

-Alô! Em đây!

-Bé Vy ơi, nhớ em quá!...

-Anh đang làm gì đó?

- Đang ngồi ở bệnh viện và nhớ em, còn em vừa ăn cơm xong phải không

-Sao anh biết

-Anh ngửi thấy mùi.. tôm rang thơm ơ là thơm từ môi em ma.

-Trời ơi! Xạo quá!

-Anh nói thật mà, có nhớ mỗi ngày ăn dùm anh một chén cơm không đo?

-Bộ anh muốn người ta trở thành.. em bé Liên Xô hơ? Hồng dám đâu!

-Bé cỡ nào anh cũng nuôi Hừ! Dám cười hơ? Em khỏe không Đi làm có nhớ mang áo mưa không đo?

-Làm như người ta là con nít lên ba không bằng Còn anh học hành thế nào rồi Đã tán được cô bác sĩ mắt xanh, tóc vàng nào chưa vậy

-Báo cáo bác sĩ Khương Vy, chuyện học hành rất tốt, có máy móc hiện đại hỗ trợ nên tiếp thu rất nhanh Bộ bé quên rồi hơ Trước khi lên máy bay anh đã gửi trái tim của anh cho bé giữ rồi, anh còn tán tỉnh ai được nữa Bệnh viện có chuyện gì vui không Phòng mạch chắc vất vả lắm hơ em

-Phòng mạch ổn thôi, anh bảo em có khiếu dụ con nít mà Còn bệnh viện hơ? Vô số chuyện, đủ loại hi, nộ, ái, ộ. Mai một anh về thì biệt

-Kể cho anh nghe đi!

-Anh Vũ ơi! Gọi điện thoại nước ngoài tốn tiền lắm đo.

- Đừng lo bé ơi! Anh gọi điện thoại bệnh viện mà, không phải trả tiền đâu nhọ Nè, có chuyện này anh nói nhỏ mình em biết thôi nhá! Ghé sát tai lại đây

-Trời ơi! Người ta đang cầm ống nghe trên tay chứ có bỏ đi đâu..

-Anh sẽ về sớm hơn dự định khoảng gần một tuần, ngày giờ anh sẽ báo chính xác sau, và nhớ đừng thông báo cho ai trong bệnh viện nhé! Anh muốn chỉ một mình em đi đón anh thôi Anh sợ tái diễn cảnh tượng như hôm anh đi, ồn ào quá!

-Em và chị Vân sẽ đi đón anh

-Không! Anh báo cho chị Vân rồi, chỉ một mình em thôi, ghen Khương Vy! Anh năn nỉ em ma.

-Có quà cho em không đo?

-Bảo đảm, nhưng anh vụng về trong chuyện này lắm cô bé ạ! Chờ anh nghe!

-Anh Vũ ơi!

-Oi! Sao anh thích nghe em gọi đến thế.

-Em.. nhớ anh nhiều hơn em tương..

- Đêm nào anh cũng gọi tên em và ước mong em ở bên anh trong giấc mơ Anh hứa sẽ về đưa em đi phố đêm Noel, chịu không

-Em đang gật đầu nè, anh có thấy không

-Thấy chứ! Anh thấy rõ nguyên nụ cười của em nữa bé ơi!

-Thôi cúp máy đi anh Vũ ơi! Coi chừng bị bác sĩ trưởng khoa bắt gặp quả tang đang.. tán gái đo.

-Ở bên này bác sĩ trưởng khoa là một bà đứng tuổi với cặp kiếng dày cộm, rất dễ chịu.

-Bà ấy cọ. con gái không ảnh

-Có, một cô bé rất xinh, nhưng mới 5 tuổi, anh nghĩ mình không có can đảm chờ đến khi cô bé đủ lớn

-Vậy thì chịu khó về đây nuôi đỡ em vậy nhé!

-Nhất định rồi!

-Vậy thì em cúp máy và chờ anh về ghen!

-Tạm biệt. Chúc cô bác sĩ đáng yêu của anh ngủ ngon và mộng đẹp.

-Em sẽ ngủ rất ngon nếu không mơ thấy.. ạnh

-Hừ! Dám noi..

Nhưng Khương Vy đã cúp máy Đây là lần thứ ba Vũ gọi về cho cô từ ngày đi học, còn thư thì tuần nào cũng cọ Anh kể vơ"i cô đủ thứ chuye6.n bên trời tây Hôm nay là nửa tháng 12, vậy có lẽ không còn bao lâu nữa Vũ sẽ về.

Có tiếng chị Vân:

-Vũ nó sắp về phải không em

- Dạ! Ảnh nói sẽ về trước Noel.

Chị cười dịu dàng:

-Ba tháng cũng nhanh em nhi? Thằng cu Bin nó cứ hỏi sao cậu Vũ đi hoài làm chị trả lời phát mệt. Mấy ngày nay nó lại sắp thi học kỳ gì đó, nó nhắc cậu Vũ mại

-Em sẽ ôn bài cho cháu, cu Bin thông minh lắm chị Vân! Thôi em phải về, em mà về trễ ba mẹ lo.

-Về nhà nhớ gọi điện thoại cho chị ghen Oi! Chị cũng mong sao Vũ nó về sớm, chứ cứ để em về một

mình không yên tâm

-Thì cũng như em đi làm về thôi ma.

Tối hôm đó, có lẽ trên khuôn mặt Khương Vy niềm vui vẫn còn nguyên vẹn, nên khi cô sà xuống bên mẹ đang ngồi đan áo, bà đã cất tiếng hỏi ngay:

-Này, hôm nay con có chuyện gì vui lắm phải không

Vốn không quen nói dối, cô nhoẻn miệng cười thành thật khai báo

-À! Ra thế, hèn chi hôm nay con gái mẹ tươi như hoa.

Khương Vy mắc cỡ cúi khuôn mặt đỏ hồng vào vai mẹ:

-Mẹ Oi! Bộ mọi ngày con.. héo lắm hở mẹ?

-Không héo mà không được tươi thôi Từ hồi đến giờ có bao giờ mẹ thấy con ngồi một mình đâu, lại còn thờ dài nữa

Vuốt ve bờ vai của cô con gái nhỏ, bà Viên dịu dàng:

-Thế con.. thương cậu Vũ rồi a?

Khương Vy ngập ngừng:

-Con.. nhớ anh ấy nhiều lắm mẹ. Không nhận được thư ảnh là con lại... lo.

Bà mẹ mỉm cười:

-Ông phát thư cứ ngạc nhiên sao dạo này nhà mình có nhiều thư nước ngoài thế Thế cậu Vũ viết những gì?

-Ảnh kể đủ thứ chuyện mẹ Oi! Mà thư nào anh Vũ cũng viết ít nhất lạ. mười chực. nhớ.

-Con đọc thư thế là cũng nhớ luôn chứ gì Mà này, thế cô chị của cậu ấy đối với con như thế nào

Khương Vy ôm lấy một bên tay mẹ thủ thủ:

-Chị Vân dễ thương lắm! Chỉ là mẹ của thằng bé cu Bin hôm bữa con dẫn về nhà mình chơi đó, chồng mất sớm chỉ ở vậy nuôi con Mẹ thấy không Nhà mình chỉ có một mình con, con thêm có một người chị hay anh trai cũng được, chứ nhiều khi buồn thì mẹ Chị Vân rất tốt, săn sóc con như em bé mẹ ạ!

Bà Viên chợt thần thờ, đôi mắt buồn dỗi nhìn ra xa, như đang hồi tưởng lại một chuyện gì đó chắc hẳn là không vui trong quá khứ.

-Mẹ sao vậy mẹ?

-A. không! Khương Vy này! Đúng ra là con đã có một người.. chị.

Cô con gái mở to đôi mắt nhìn mẹ:

-Là sao hở mẹ Rồi chị ấy đâu rồi

Bà Viên thì thầm:

- Đạ. mắt hút đầu đọ. rất xạ. hồi còn nhỏ xiụ.

Vy ôm lấy mẹ xúc động:

-Chị ấy mắt rồi phải không mẹ Thôi mẹ đừng buồn nữa Con xin lỗi! Con hứa sẽ không nhắc đến chuyện này nữa đâu

Rồi như sợ mẹ còn buồn, cô đổi giọng nhí nhảnh:

-Không có chị cũng đâu có sao mẹ hả Có một mình con càng được cưng nhiều hơn, ba vẫn gọi con là con gái rượu mẹ thấy không

Bà Viên thở dài, giọng nhỏ nhẹ chậm rãi:

-Mẹ.. có lỗi con à! Rồi một ngày nào mẹ sẽ kể cho con nghe. Thôi khuya rồi, con đi ngủ đi, mai còn dậy đi làm

-Mẹ Oi, Tuần này ba có về không mẹ?

-Tuần nào mà ba chẳng về, công trình xây dựng ở Thủ Đức này rất lớn, ba con bảo phải hoàn thành đúng thời hạn lại phải bảo đảm chất lượng công trình, thành ra không lơ là được.

Khương Vy tủm tỉm cười nhìn mẹ:

-Mẹ đan áo cho ba hả mẹ?

-Trời đang mùa lạnh. Năm nay trời rét hơn mọi năm, áo lạnh của ba đã sờn rồi

-Mẹ mà đan áo là nhất rồi Cái áo màu rêu sát nách mẹ đan cho con, mấy chị trong bệnh viện khen quá chừng là luồn Lườn con phồng to lỗ mũi thay. mẹ.

-Thôi đi cô nương, con gái là phải biết đan lát, thêu thùa Ai như cô chỉ được cai.. ăn là giỏi

-Không ăn lấy ai sống mạ. nịnh đầm mẹ bây giờ.

-Này, có đứng lên không thì bạo Lấy chồng tới nơi rồi mà còn lắc xắc như con nít, người ta cười cho.

-Ai cười thì hờ 10 cái rặng Mà mẹ Oi! Con chưa lấy chồng ngay ngay. mai đâu Thầy bói bảo con còn phai.. ăn hết gạo nhà mẹ cho tới khi mẹ chịu hết xiết..

-Hừm! Tôi còn lạ gì mấy cô nữa Hỏi đến thì ổng ẹo thế, chứ tới lúc gặp rồi thì hỏi ba mẹ chạy không kịp. Ông bà bảo nuôi con gái trong nhà như bom nổ chậm quả không sai

-Mẹ sợ đạn lạc hờ mẹ?

-Chứ còn gì nữa Mấy cô bây giờ tân tiến, không biết đàn nào mà chiều

Bỗng Khương Vy chuyển mũi dùi sang hướng khác:

-Mẹ kể chuyện ba mẹ.. yêu nhau hồi xưa ra sao đi mẹ.

Bà Viên dùng cả hai tay đẩy con gái đứng lên:

-Bắt đầu nói chuyện tầm phào, con thật lạ. có bước đi không thì bạo

Đã bước đi, nhưng cô còn cố cất tiếng xen lẫn tiếng cười khúc khích:

-Eo ời! Mặt mẹ đỏ hồng lên rồi kìa Chắc hồi xưa ba mẹ yêu nhau.. ly kỳ lắm phải không mẹ? Mẹ không kể, hôm nào con sẽ hỏi ba cho xem, bảo đảm ba kể hết Ba cùng con số một mơ.

Khương Vy vô tư cười rúc rích bước đi mà không hề biết rằng sau lưng mình mẹ đang thở dài thẫn thờ nhìn theo "Tình yêu của mẹ không suôn sẻ như con nghĩ đâu con yêu Cho đến bây giờ trong lòng mẹ vẫn còn nỗi day dứt ám ảnh không nguôi Không biết đến giờ này "

người ấy và con bé" lưu lạc sinh sống nơi đâu Rồi một ngày nào đó, khi con đã đủ chín chắn để hiểu về cuộc đời, mẹ sẽ kể cho con nghe tất cả. Để con hiểu về số phận của con người không phải ai cũng được sống êm đẹp, hạnh phúc như con Để con hiểu rằng cuộc đời không phải lúc nào cũng ngọt ngào, hồng tươi như bao lâu nay con được may mắn ngập lặn trong độ Mà chẳng ai xa lạ đâu con Đó chính là những người thân thích của con đây Khương Vy ạ!"

Hai người công khai "tuyên bố" mối tình của họ trước mặt... bá quan văn võ trong bệnh viện. Vũ đã rất quyền hành khị. thủ thi bên tai Khương Vy:

-Anh muốn cắt đứt hết mấy cái đuôi trong bệnh viện cũng như ngoài đường phố Bắt đầu từ ngày mai anh sẽ đến đón em đi làm từ nhà, hết giờ về thẳng phòng mạch và khi phòng mạch đóng cửa anh sẽ đưa em về tận nhà.

Mặc cho cô phụng phịu:

-Không được đâu.. kỳ lắm!

-Yêu nhau mà. kỳ hờ bé cọn Anh sẽ xin phép ba mẹ em đằng hoàng

Dĩ nhiên là hai ông bà bằng lòng Vũ đắc ý nhìn Khương Vy:

-Anh đã bảo mà, kể ra anh cũng có ... uy tín đây mình đây chứ.

Cô hếch mũi cong môi chua ngoa:

-Hổng dám đâu! Chẳng qua là vì ba mẹ em ngầm nghĩ rằng: Dù sao thì con gái mình cũng ...đờ được khoản tiền đồ xăng

Thời gian đầu Khương Vy cũng đã phải chịu đựng những cái nhìn của đủ loại: ngạc nhiên, nghi ngờ, xoi mói, đổ kị.. Nhưng đâu phải chỉ có vậy. Cô còn có niềm vui vì sự chia sẻ, cảm thông của những người tốt như chị Yến, anh Quang.. rồi lời chọc ghẹo, phỏng vấn của Xuân Phương mà cô biết không sao tránh khỏi.. Riêng Vũ thì khỏi bàn, anh tỉnh bơ trước tất cả Và thân nhiên sẵn sóc, yêu thương, chăm lo cho Khương Vy như tất cả mọi chàng trai nào khác đối với người yêu của mình Nhưng tất cả mọi người trong bệnh viện đều phải công nhận câu nhận xét của cô "phát thanh viên" Xuân Phương: "Nhờ tình yêu mà bác sĩ Vũ đã thay đổi hẳn Không còn dấu vết của ông bác sĩ trưởng khoa, khó thương như ngày chưa gặp được vị nữ "cứu tinh" Khương Vy. Xin cảm ơn tình yêu tuyệt diệu".

Khương Vy nhanh nhẹn thu dọn và thay áo Hôm nay Vũ và cô được phép ban giám đốc cho về sớm hơn mọi ngày Anh đã dẫn cô từ hôm qua: "Ngày mai giỗ ba mẹ ạnh Anh đã xin phép giám đốc rồi, mai tụi mình về sớm để cúng, có chị Vân ở nhà sửa soạn sẵn Nhưng phòng mạch không thể đóng cửa được em ạ! Nghề nghiệp không cho phép".

Vũ thò đầu vào phòng trực, ở đây khuất sau tấm màn là nơi quý vị phụ nữ thay áo và có một chiếc giường cá nhân nhỏ dành cho bác sĩ trực đêm nghỉ.

-Xong chưa Vy?

Dạ, em ra đây

Dọc theo hành lang bệnh viện, họ đã khá quen với những lời chọc ghẹo. Nhưng với bác sĩ Thu Trang thì khác, cô ấy tròn mắt nhìn hai người:

-Ủa! Hai.. anh chị đi đâu thế này

Vũ bình thản trả lời:

-Chúng tôi có công việc phải về sớm, tôi đã dặn kỹ bác sĩ Long, cô giúp cậu ấy nhé!

Thu Trang nửa đùa nửa thật:

-Em nhớ ngày trước mỗi lần tụi em muốn xin về sớm, nhìn anh là tụi em.. ngan..

Vũ hóm hỉnh:

-Thì giờ tôi đang.. ngán cô đây

Thu Trang cười khúc khích:

-Anh Vũ giờ tiến bộ quá, Khương Vy "giỏi" quá ha!

Vẫn là Vũ:

Đĩ nhiên rồi, với tôi Khương Vy muốn là trời muốn ma.

Thu Trang nháy mắt:

-Anh Vũ nhớ đó nghe. Bây giờ muốn gì thì tụi em nhờ Khương Vy.. thỉnh cầu lên anh đo.

-Xong ngay!

Khương Vy chỉ còn biết cười Khi hai người bước xuống sân bệnh viện, cô quay sang Vũ cười nhẹ:

-Có thi hành được không mà dám hứa chắc vậy thủ trưởng?

Vũ nháy mắt nheo vào chóp mũi cô:

-Bảo đảm Đã bao giờ anh thất hứa với em chưa

Vy cười rúc rích đóng cửa túi xách:

-Em thì dễ rồi! Người khác mới là quan trọng chứ Em nói thí dụ nhá: Nếu bác sĩ Thu Trang muốn anh.. yêu cô ấy thì sao

Vũ nhún vai tỉnh queo:

-Anh nhớ Thu Trang là bác sĩ chứ đâu phải là bệnh nhân tâm thần đâu mà đòi hỏi một điều quái gở như vậy. Bé ơi! Đừng hỏi đồ anh nữa! Nào nhanh lên, về trễ bà Vân nhăn nhó ráng chịu à ghen

Dọc đường Khương Vy bảo Vũ ghé vào quầy trái cây, Vũ ngạc nhiên:

-Chị Vân dặn em mua a?

Cô nguýt anh trước khi bước đi:

-Mẹ em dặn mua trái cây cúng hai bạc Đúng là con trai, chẳng biết gì hết a.
Và hôm ấy Vũ còn ngạc nhiên hơn khi thấy Khương Vy trở lại.. khéo tay Thì ra cô bé nấu ăn, bày cỗ giỏi ra phết Mâm trái cây được cô sắp xếp rất đẹp mắt Anh cười tươi không giấu giếm niềm hạnh phúc:

-Anh không ngờ cô bác sĩ của anh khéo léo, giỏi giang như vậy.

-Hứ! Anh làm như em chỉ biết chích.. mong con nít không bằng Người ta cũng là con gái chứ bô.

Vũ cười thành tiếng:

-Thì anh đã từng bảo em là một "thiên thần áo trắng" với đủ thứ phù phép là gì.

Cô rượt anh chạy vòng vòng trong nhà bếp với sự cổ vũ nhiệt tình của cụ Bận Chị Vân đứng mỉm cười lâu lắm rồi nhà cô mới có dịp rộn rã niềm vui và tiếng cười như thế Mong sao mọi chuyện đều tốt đẹp. Tối hôm nay trời sáng trắng Cả hai ngồi bên thềm nhà nhìn ra khu vườn loang loáng ánh trắng Bên trái khu vườn, bụi dạ lý tỏa hương thơm nồng nàn Vũ kéo đầu Khương Vy ngã vào vai anh thì thầm:

-Em đang nghĩ gì đó?

Cô nhỏ nhẹ:

-Kể cho em nghe về ba mẹ anh đi.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, Vũ trầm giọng:

-Ba mẹ anh mất đã được 8 năm rồi, ba mẹ rất yêu thương anh khi hai người còn sống và bây giờ anh tin rằng hai người vẫn còn hiện diện bên con cái để phù hộ và chia sẻ Ba mẹ anh bị mất trong một tai nạn giao thông, có lẽ niềm an ủi duy nhất mà anh cảm nhận được là hai người đã cùng sống chết bên nhau trọn đời Mẹ anh hiền lắm Vy à! Anh chắc rằng mẹ đã phù hộ để anh được gặp ẹm Em có tin như anh không Khương Vy?

Khương Vy xúc động ngược mắt nhìn anh:

-Em tin Hồi còn sống chắc mẹ anh phải đẹp lắm! Hình trên bàn thờ bác còn trẻ qua.

-Ba mẹ anh là bạn học. Ba anh kể hồi còn đi học mẹ hát rất hay

Cô cười khẽ, giọng nói đã bắt đầu muốn trêu chọc:

-Còn anh thì sao Có được thừa hưởng gen di truyền của người nào không Em chưa nghe anh hát bao giờ.

Vũ cười cúi xuống.. cắn vào vành tai cô âu yếm:

-Vậy là cô bé của anh lạc hậu quá rồi Hồi mới vào trường Y, anh cũng quây trong ban văn nghệ tung bùng lắm chứ bộ giờ sao Để coi, anh hơn em năm tuổi, vậy là năm em mới chập chững bước vào năm nhất thì anh đã là năm 6, lúc đó thì anh đã vùi đầu vào bệnh viện thực tập rồi Hèn chi tụi mình không biết nhau dù cùng trường

Khương Vy trở tài nhõng nhẽo:

-Thì bây giờ trở tài cũng đâu có muộn.

-Hát bây giờ hư?

Cô dài giọng... Điều thuyên:

-Thì anh chẳng vừa chê em lạc hậu là gì Bộ bắt người ta năn nỉ nữa ha?

- Đã bao giờ anh được em năn nỉ đâu nhi?

Khương Vy giả vờ sưng cổ lên:

-Bây giờ có muốn hát đàng hoàng không hay là muốn vừa hát vừa.. khọc

Vũ đưa tay lên trời:

-Trời ơi, ngó xuống mà coi! Có bao giờ ngài chứng kiến một chương trình "ca nhạc theo yêu cầu" khủng khiếp như thế này chưa

-Cứ kêu thật to lên đi, không ai đến cứu anh đâu

Vũ bật cười thích thú, anh xoay người tựa lưng vào chiếc cột to chắc chắn đầu lan can trên sân hè và đưa tay kéo Khương Vy lọt thỏm vào lòng, anh duỗi đôi chân thoải mái Một lát im lặng, Vũ bắt đầu cất tiếng:

"Em đến thăm anh một chiều đông

Em đến thăm am một chiều mưa nh

Mưa dầm dề đường trơn ướt tiêu điều.."

...

Khương Vy nép sâu vào lòng Vũ bồi hồi lắng nghe. Cô không thể nào ngờ anh hát hay đến thế, giọng hát ngọt ngào trầm ấm đến nao lòng

"Mặt nhìn mặt - tay cầm tay bằng khuâng không nói một câu

Lời ghen ngào hồn anh như say như ngây vì đâu

...

Ta ước mơ một chiều thêu nắng

Em đến chơi quên niềm cay đắng

Và quên đường về."

Tiếng hát của Vũ đã dứt từ lâu, nhưng cả hai vẫn lặng im và lắng nghe tiếng lòng đang lên tiếng trong sâu thẳm của tâm hồn..

-Khương Vy!

Tiếng Vũ vang lên rất nhẹ. Bỗng dưng Vy ứa nước mắt, cô không hiểu sao mình khóc, nhưng cô biết rõ một điều "cô yêu Vũ biết chừng nào"...

Nhẹ nhàng, âu yếm anh nâng cằm cô lên, đôi mắt long lanh của cô sáng rực trong đêm tối, Khương Vy xao xuyến chớp mi trước đôi mắt cháy bỏng của Vũ Vũ im lặng ôm lấy hai bên má cô trong lòng bàn tay Vô cùng dịu dàng, anh hôn những giọt nước mắt mặn và nóng hổi vừa ứa ra lăn trên gò má tơ non của cô Khi môi anh chạm vào môi cô và gắn chặt vào, Khương Vy cảm nhận được hết những ngọt ngào mê đắm lẫn một chút ngỡ ngàng đầy xúc động từ nụ hôn Vũ đang từ tốn trao cho cô.

-Anh yêu em vô cùng Khương Vy ơi!

Cô rung động bồi hồi giấu khuôn mặt sâu hơn vào ngực anh im lặng. Tiếng Vũ nồng nàn sâu lắng:

-Tội mình làm đám cưới nghe Khương Vy?

-Ôi Vũ! Anh và em moi..

-Anh gặp em vào đầu mùa mưa mà giờ mùa mưa đã đi qua, năm mới đã tới, em không thấy sao

Cô cựa quậy trong vòng tay anh:

-Em còn vụng về lắm, chưa chuẩn bị một chút gì.

Vũ trều mền nhìn cô mỉm cười:

-Em như thế này là đủ hợp hôn anh rồi

Khương Vy cười khúc khích:

-Khi không cái muốn cọ. vợ kỳ cục vậy

Anh siết chặt cô hơn và mơn man trên môi cô:

-Chứ yêu em.. chịu hết nổi rồi Vy nè! Em nhắm chị Vân tới nói chuyện với ba mẹ em có được không

-Em cũng không biết nữa Em nghĩ ba mẹ không khó lắm đâu

Vũ đưa ngón tay trở vuốt nhẹ quanh vành môi cô:

-Vậy là duyệt rồi phải không

Cô nghịch ngợm giờ tay lên chào:

-Báo cáo thủ trưởng, đã!

Anh bật cười cụng đầu vào trán cô:

-Khi nào về với anh, anh phong em làm "xếp", giao cho em.. chỉ huy toàn bộ cuộc đời anh, chịu không

Vy cong môi:

-Em hông hạm

Vũ cà nhây:

-Ham đi mà! Anh năn nỉ đó bé con..

-Hừm! Gọi người ta là bé con mà còn năn nỉ xin.. cười, không biết xấu hổ.

-Anh năn nỉ. vợ anh chứ anh đâu năn nỉ vợ.. thiên hạ đâu mà xâu

Ngón tròn cũ được cô áp dụng, Vũ cong người chịu trận:

-Trời hồi! Em ơi.. chín hết thịt anh rồi ne.

-Cho anh chừa cái tật nham nhở đi nhe.

Vũ bật cười và đáp lại bằng một nụ hôn thật mạnh trên môi cô.

-Đưa em về Vũ ơi! Khuya rồi ba mẹ la cho cọi

Vũ tình tứ nghiêng đầu ghé sát mặt vào tai Khương Vy cất tiếng hát:

"Em đến chơi quên niềm cay đắng, và quên.. đường về.."

Mọi chuyện đang diễn ra tốt đẹp, ngày cưới đã được hai bên thống nhất, thì bỗng..

Một trường tiểu học bán trú trong buổi trưa hôm đó chở vào bệnh viện một tập thể gồm trên 50 em ngộ độc thức ăn Tình trạng ói mửa, đi tiêu, choáng váng xảy ra tới tập Cả bệnh viện khẩn trương tập trung nơi phòng cấp cứu Cả bệnh viện nhốn nháo khi số phụ huynh lao vào kêu la Và số giáo viên có người đã khóc thét lên khi có học sinh vì quá yếu đã dẫn đến tình trạng hôn mê.

Ba ngày hai đêm các bác sĩ thay nhau thức trắng đêm Cho đến khi sự việc tạm ổn thì đến phiên bác sĩ Khương Vy ngã quy. Vũ cuống quýt đưa cô vào phòng trực và đặt nằm xuống chiếc giường cá nhân duy nhất trong phòng Cô mỉm cười gượng gạo, giọng yếu ớt:

-Em chỉ hơi choáng váng chút thôi, không sao đâu

Vàng trán anh nhìn lại, Vũ xót xa mắng yêu:

-Trời ơi, xanh mét như tàu lá lại còn bảo không sao, bướng vừa thôi chứ.

Khương Vy mệt mỏi nhắm mắt:

-Em buồn ngủ quá!

Cúi xuống hôn nhẹ lên vàng trán hâm hấp sốt của cô, Vũ dịu dàng:

-Chờ anh lấy thuốc, em sốt rồi đây này

Một lát quay vào trên tay Vũ là ly sữa nóng hổi và vài viên thuốc

-Nào để anh đỡ, ráng uống thuốc mới khỏi bệnh được.

Vy không nhẽo:

-Em uống thuốc thôi, không uống sữa đâu, ngán lắm!

Vũ trợn mắt ra lệnh, nhưng giọng yếu xìu:

-Có chút xíu đây thôi mà ngán nổi gì Thôi mà, uống dùm anh, ngoan anh yêu

Cô phì cười, dù trong đầu đang nhức bưng bưng:

-Làm như em là bệnh nhân trẻ em không bằng mà dụ khi.

-Hừ! Bộ là bác sĩ thì không là bệnh nhân được ha? Đã bảo rồi, cứ cố gắng sức, mặt em đỏ bừng rồi nè.

Khương Vy mỉm cười xúc động vì thấy mình được Vũ yêu chiều hết mức, cô cầm ly sữa uống một hơi đến gần hết Vũ cười hài lòng, anh biết vì yêu anh nên cô ngoan ngoãn vậy thôi Chứ anh đã quá hiểu Khương Vy không phải là một mẫu người dễ bị người khác tác động.

-Bé ngoan quá! Bây giờ nằm yên ở đây ngủ ngon nhé! Hôm nay em phải nghỉ ngơi hoàn toàn Lệnh của anh đó Như chưa!

Khương Vy nhắm nghiền mắt lại an tâm đi vào giấc ngủ Vũ lấy chiếc chăn mỏng đắp ngang ngực cô, bước ra ngoài anh vươn vai, vận mình làm vài động tác ho giãn gân cốt Quả thực là mệt mỏi vì khối lượng công việc trong mấy ngày qua tấn công ráo riết Anh là đàn ông sức dài vai rộng mà còn thấy.. Oái, huống gì là một cô gái còn quá nhiều nét trẻ con như Khương Vy.

Ngay chiều hôm đó Vũ chở Khương Vy về nhà mình như thường lệ và đưa thẳng cô lên.. phòng mình

-Ồ hay! Đưa em lên đây làm gì vậy

Vũ nghiêm trang:

-Nằm nghỉ và vào nước biển

Cô đẩy lên cự nự:

-Em khỏe rồi ma.

Vũ kéo tay Vy vào lòng thủ thỉ:

-Em còn yếu lắm, phải vào nước biển mới khỏe được. Một chai thôi, nghe bẹ.

Thấy cô còn phân vân, anh tiếp tục... ỉ ôi:

-Phải giữ gìn sức khỏe chứ, chỉ một chai thôi, em sẽ thấy khỏe hơn Chờ anh một chút, nhá!

Cô chỉ còn biết ngồi phịch xuống.. giường và chờ đợi. Đưa mắt quan sát căn phòng khá rộng. Vy thầm ngạc nhiên vì sự ngăn nắp ở đây Cô vốn có ấn tượng: một anh chàng sống độc thân thì phải bẽ bối lắm, như những lần cô vào máy căn phòng của bạn học trong ký túc xá Thật khủng khiếp!

Đây là lần đầu tiên Khương Vy bước vào phòng Vũ, chiếc bàn rộng với chiếc máy vi tính đặt ở trên và sách vở, một chiếc tủ lớn nơi góc phòng, một kệ sách dày cộm, điều làm cô mỉm cười là trong phòng chỉ duy nhất một chiếc ghế xoay bọc nệm. "Một anh chàng độc thân khó tính hiếu khách.." Và chiếc giường nệm cô đang ngồi trải drap trắng bong, mền gối sạch sẽ thoảng mùi vải mới "Khiếp thật! Đàn ông con trai gì mà sạch sẽ hơn con gái thế này".

Cửa phòng bật mở, Vũ bước vào với đầy đủ đồ nghề trong tay:

-Nào cô bệnh nhân số một, nằm xuống giường ngoan nạo

Vừa nằm xuống cô vừa làu bàu:

-Bác sĩ gì mà. phát xít, độc tại Em nói rồi đó, vô nước biển xong là không uống thuốc nữa đâu nghe!

Vũ chỉ cười tủm tỉm im lặng làm nhiệm vụ, anh lấy ven một cách thành thạo và nhanh chóng, treo chai nước biển lên đầu giường, anh cúi sát âu yếm hôn lên má cô:

-Xong rồi, giờ thì nhắm mắt lại. À! Anh mở nhạc cho em dễ ngủ, nhạc hòa tấu nghe! Ngủ ngon nhé, anh còn phải làm việc...

Vũ nheo nheo đôi mắt đa tình, anh thì thào:

Nên sẽ không.. phá cung đậu

Khương Vy nằm im nhắm nghiền mắt, tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, từng nốt nhạc của tiếng đàn Piano thánh thót, êm diu. Cô vốn thích nghe nhạc hòa tấu, nhạc không lời cho ta sự tưởng tượng bay bổng phong phú hơn..

Khi Khương Vy tỉnh giấc nhìn ra bên ngoài cửa sổ thì trời đã tối lắm rồi, đưa mắt nhìn chai nước biển chỉ

còn một chút, cô ráng nằm im Khi đã hết, Vy nhẹ nhàng tự rút kim ra và thấm miếng gòn tẩy trùng Vũ để trên bàn, cô dùng miếng băng keo dán sợi dây truyền lúc này giữ miếng gòn lại trên vết kim cho chắc chắn. Đứng lên cô nhẹ nhàng hít thở vài hơi và thấy khỏe ra, quả là chỉ cần vào một chai nước biển ta cảm thấy sảng khoái hẳn ra, vì cô biết rõ nước biển theo tĩnh mạch trực tiếp đi vào máu.

Vợ vẫn đưa mắt nhìn đồng hồ, cô thấy phải còn hơn nửa tiếng nữa Vũ mới xong phòng mạch. Với bản tính tò mò cố hữu, cô bắt đầu lục lọi tìm tòi dù biết rằng như thế này quả là bất lịch sự. Đa số sách trên kệ đều là sách chuyên môn về y khoa, một số sách tư liệu quý mà Vy biết Vũ đã mang về hôm đi du học. Trên bàn là những cuốn sách về vi tính mà Vy chỉ biết sơ sơ.

Ngồi xuống chiếc ghế nệm êm ái, Vy nghịch ngợm cho nó xoay lung tung, rồi chạy qua chạy lại và gật gù khi khám phá chiếc ghế thật tiện lợi. Ở một bên dưới mặt bàn là một dãy học tủ đóng kín "Không biết trong này có những gì nhỉ?". Ngần ngừ một lát, cô chất lưỡi: "Chật! Mình sẽ xem thật nhanh, anh ấy không biết đâu mà sợ". Nhưng rồi cũng chỉ là những tập nhạc chép tay có, sách in có và những cuốn tập thuở còn sinh viên. Bỗng Khương Vy khựng lại, khi tới học trên cùng thì khóa kín cứng ngắt. Cô ngơ ngẩn ra "Trong đây có gì mà anh ấy phải khóa kín thế này nhỉ?" Tâm lý con người điều gì mà càng bí mật bao nhiêu thì điều đó càng kích thích con người tìm tòi, khám phá bấy nhiêu. Và ngay trong góc chiếc học tủ nằm dọc dưới mặt bàn là chùm chìa khóa đủ loại. Khương Vy cầm lên hít một hơi dài lấy ... can đảm, và bắt đầu từng chiếc một. Khi tới đúng chìa, chiếc chìa khóa xoay nhẹ nhàng trong bàn tay run run của cô. Kéo chiếc khóa ra từ từ, cô nín thở nhìn vào bên trong. Đập vào mắt cô là một cuốn sách dày, bìa da đen bóng, ngoại trừ tấm bìa da còn tương đối mới, còn những tờ giấy bên trong đã ngả vàng, các góc giấy đều bị sờn rách. Chứng tỏ là sách đã được đọc và giở ra rất nhiều lần. Ngay trang đầu tiên là dòng chữ: "Những dòng chữ tôi viết dành riêng cho...tôi đọc".

Khương Vy biết rõ đây là nét chữ của một người con gái. Đóng cuốn sách lại cô biết mình không có thời gian để đọc cuốn nhật ký với dòng chữ: đọc đáo này, mặc dù trí tò mò của cô hoạt động dữ dội. Ép trong cuốn nhật ký có tấm hình cỡ 15X20 nằm trong trang cuối. Khương Vy ngồi như hóa đá khi nhìn vào tấm hình. Trong đó Vũ và một cô gái đang ngồi rất tình tứ. Cả hai đang ngồi trên một bãi cỏ rộng xanh ngắt. Cô gái ngồi bó gối, mái tóc xõa dài che phủ suốt bờ lưng Vũ ngồi sau, cằm tình tứ tựa vào vai cô gái. Hai người đều nhìn vào ống kính với nụ cười tươi tràn đầy hạnh phúc. Khương Vy lật mặt sau, nét chữ cứng hơi láu của Vũ mà cô rất quen thuộc với dòng chữ: "Em yêu dấu! Mỗi mãi chúng ta sẽ bên nhau"...

Cô ngơ ngẩn nhìn lại tấm hình một lần nữa và biết rõ mình không nằm mơ. "Thế này nghĩa là gì? Vũ đã có người yêu và lừa dối cô bao lâu nay ư? Tất cả những gì xảy ra giữa Vũ và cô đều giả dối trắng trợn thế này sao? Tại sao? Tại sao?"

-Ừa! Xong rồi hả Vy. Em.. kh..o..e..

Câu hỏi của Vũ bị sững lại vì cảnh tượng xảy ra trước mặt Khương Vy ngồi đó với tấm hình trên tay, đôi mắt mở lớn ngơ ngẩn nhưng không giấu được nỗi đau đớn.

Vũ hoảng hồn ngồi sụp xuống, hai tay nắm lấy bờ vai cô lắc mạnh:

-Khương Vy! Em sao vậy?

Cô mấp máy đôi môi một cách khó nhọc:

-Tại sao?

Gỡ tấm hình ra khỏi bàn tay run rẩy của cô, Vũ không cần nhìn, anh đã hiểu trong đầu Vy đang nghĩ gì, nắm chặt hai tay cô anh van vỉ:

-Vy ơi! Nghe anh nói nè. Em.. hiểu lắm rồi..

Bỗng dưng hất tay Vũ ra, cô đứng bật dậy, đôi mắt long lên giận dữ, giọng nói chậm nhưng lạnh đến..

buốt tim:

-Hiều lâm ả Có lẽ anh nói đúng.. tôi dạ. lâm.. anh rồi

Vũ nhanh chóng đứng dậy định chụp vai cô, nhưng Vy đã lùi lại hét lên:

- Đừng đụng vào người tôi

Anh sững sờ buông hai tay giọng cố hòa hoãn:

-Khương Vy! Bình tĩnh nghe anh giải thích đây Đây là chuyện đã qua, nó đã nằm trong quá khứ.

Vy mím môi:

-Tại sao anh giấu tôi

Vũ mở lời một cách khó khăn:

-Anh dạ. định... kể cho em nghe.

-Nhưng không can đảm và tiếp tục lừa dối chứ gì?

Vũ lắc đầu thờ dãi:

-Vy! Anh không bao giờ lừa dối ẹm Anh nhắc lại: Đây là chuyện đã qua. cô ấy dạ. mất rồi.. em hãy cố hiểu..

Khương Vy đưa mắt nhìn lại tấm hình, cô gái trong hình rất xinh và còn trẻ hơn cô bây giờ.

Bỗng dưng sự việc sẽ không tồi tệ nếu Vũ không vụng về lên tiếng giải thích:

-Cô ấy tên Nguyệt Vy Em hãy nhìn đi Khương Vy. Ngoài cái tên giống em cô ấy còn khá. giống em, nhất là nụ cười Chính vì vậy mà ngay lần gặp em đầu tiên anh đã bị choáng

Mãi nhìn vào tấm hình mà anh không để ý Khương Vy đang mở to mắt nhìn anh với khuôn mặt tái xanh

Vũ vẫn cố giải thích với giọng kể lể:

-Nguyệt Vy là cô gái đáng thương, có một cuộc sống bất hạnh... Đã nhiều lần anh tự hỏi, tại sao hai người lại giống nhau đến thế Phải chăng là số phận...

Khương Vy giận dữ hét lên cắt ngang lời anh:

-Anh im đi! Anh là một kẻ tàn nhẫn Thì ra lâu nay anh yêu tôi qua hình bóng một người con gái khác, cho dù cô ấy đã chết..

-Không Khương Vy ! Ý anh không phải như thế.

Gương mặt xanh mướt, hơi thở dồn dập, nước mắt đã ứa ra trên khóe mắt, Vy tức tưởi:

-Anh là một người không có trái tim Anh đã xúc phạm đến tôi khi vô tâm mượn người con gái tôi để nhớ đến người yêu, anh ác lắm

Vũ khò sở, đón đau:

-Vy ơi! Đừng nói vậy. Bình tĩnh nghe anh nói này!

-Không! Tôi không nghe. Từ nay hãy để cho tôi yên

Khương Vy cầm đầu chạy ra khỏi phòng và lao xuống nhà, cô chạy thật nhanh và không dám quay đầu lại cho dù tiếng Vũ gọi vang sau lưng

Ngay đầu đường cách nhà Vũ mấy căn là một dọc xe honda ôm đang đứng chờ khách Vừa thở, cô vừa nói nhanh với một bác tài:

-Làm ơn cho tôi đến đương..

Cố gắng giữ lại bình tĩnh, cô bước vào nhà chào mẹ đang ngồi nơi phòng khách:

-Thưa mẹ con mới về Mẹ Oi! Con nhức đầu, con xin phép về phòng ngủ sớm

Bà Viên lo lắng nhìn con:

-Chết thật! Bệnh rồi phải không Đã uống thuốc gì chữa Mắt con xanh quá!

Cô gượng gạo mỉm cười:

-Con uống rồi Không sao đâu mẹ. Tại con vừa đi ngoài gió về.

Sợ mẹ thôi thêm, cô chạy nhanh lên phòng đóng kín cửa lại.

Bà Viên lắc đầu nhìn theo khó hiểu Như giải đáp thắc mắt cho bà, điện thoại chọt reo vang:

-Alô! Bác ơi! Cháu là Vù..

-Ồ, có chuyện gì không cháu

Đạ thưa Khương Vy về nhà chưa a?

-Em nó về rồi Hai đứa có chuyện gì phải không

Đạ.. Vy đang bệnh cháu đã cho uống thuốc.. cháu sợ.. Bác ơi! Vy đang giận cháu, Vy hiểu lầm mà chẳng chịu nghe cháu giải thích Bác để ý Vy nghe bác..

-Úi dào! Bác còn lạ gì cái tính bướng bỉnh, ngang ngược của nó Được rồi, cháu yên tâm, để bác khuyên can con bé cho.

Đạ, cháu cảm ơn bác Có chuyện gì bác gọi điện cho cháu

- Được rồi

Đạ cháu cảm ơn bác Chào bác ạ!

Nhưng sự việc không đơn giản như thế Bởi vì Khương Vy bệnh nằm luôn ba ngày sau đó Bà Viên gọi điện tới bệnh viện xin phép và báo cho Vũ biết Anh tranh thủ buổi trưa nghỉ ăn cơm, xách xe chạy tới nhà cô, Khương Vy không tiếp

Buổi chiều xong phòng mạch thì đã tối Nhưng Vũ vẫn không ngần ngại chạy đến và cũng chỉ gặp bà mẹ:

-Con bé ngủ rồi cháu ạ! Cái tính nó giận dai, thôi để bác bảo ban em no.

Rồi ngày thứ hai vẫn thế Sang đến ngày thứ ba thì anh chịu hết nội Nhưng tiếp anh, bà Viên nhỏ nhẹ:

-Vy nó đỡ nhiều rồi, chắc là mai em nó đi làm lại. Thôi cháu đừng phiền, con người ta ai bệnh tật cũng đâm ra cáu kỉnh, con bé lại lì lợm. Nó dọa nếu bác cho cháu vào gặp nó là nó giận bác luôn Trê con vậy đấy! Thôi mai em nó đi làm lại rồi tha hồ mà gặp.

Vũ đành lủi thủi ra về mà lòng buồn đến rũ người Anh biết lỗi tại mình, nhưng Khương Vy cũng quá cố chấp Tại sao Vy không cho anh một lần bày tỏ?

Ngày ngày mai Khương Vy đi làm thật, trông cô ốm yếu và vẫn còn xanh Vũ không sao mở lời với cô được vì cô không thèm nhìn anh lên.. nữa con mắt

Tranh thủ lúc cả hai cùng đang trong phòng hội chẩn, Vũ bước đến trước mặt Vy nhìn vào mắt cô, anh nói nhỏ:

-Anh muốn nói chuyện với em

Cô mím môi:

-Em phải làm việc.

Vũ mừng trong bụng vì Khương Vy đã không xung tời với anh, điều đó chứng tỏ cô dạ. bớt giận.

- Đầu giờ cơm trưa anh chờ em ở đây

Khương Vy không nói gì thêm lẳng lặng bước đi. Vũ thở phào trông theo "Hôm nay nhất định anh phải nói cho cô hiểu".

Nhưng có lẽ Vũ quá chủ quan khi nghĩ thế Bởi vì buổi trưa khi Khương Vy bước vào phòng hội chẩn, nhìn gương mặt lạnh lùng của cô Vũ đã thấy không.. Ồn

-Em đã thấy đỡ chưa

Ngồi xuống đối diện anh qua chiếc bàn rộng, cô nói nhỏ:

-Cám ơn anh, em khỏe rồi

Vũ đứng lên kéo ghế ngồi đối diện rất gần Khương Vy, anh cố gắng tạo không khí. hòa bình, muốn nắm lấy tay cô, nhưng anh không dám, dù sao thì cũng phải từ từ:

-Khương Vy! Anh xin lỗi em Anh không nghĩ rằng sự việc lại... trầm trọng đến thế Anh chỉ nghĩ đơn giản rằng mọi việc đã qua.

Vy mím môi cười, nụ cười có chút gì khinh mạn, thách thức:

- Đã qua nhưng anh đâu có quên, bằng chứng là anh vẫn còn giữ những gì liên quan tới cô ấy và còn giữ rất kỹ nữa kìa Xin lỗi vì em đã quá bất lịch sự khi lục lọi những kỷ vật riêng của anh mà chưa được phép Trong mấy ngày qua em đã suy nghĩ rất kỹ Em là một cô gái bình thường, em muốn được sống và yêu bình thường Em không có khả năng đáp ứng được như cô ấy đâu..

-Khương Vy nghe anh nói Anh chưa bao giờ so sánh em với Nguyệt Vy..

-Nhưng anh yêu em qua hình bóng cô ấy...

Vũ thở dài ngập ngừng:

-Nguyệt Vy đã mất lâu rồi Em không nên ghen với người đã khuất

Khương Vy đứng bật dậy, gương mặt đỏ bừng, đôi mắt tròn tròn giận dữ, giọng nói lạnh lùng:

-Anh có vẻ tự hào về mình hơi nhiều đó Tôi không có thời gian để làm ba cái chuyện bao đồng mà anh gọi là ghen tuông đâu Đơn giản là tôi chỉ muốn tôi là chính tôi Tôi không là bản sao của người khác

Vũ khò sở kêu lên:

-Vy!

-Tôi là Khương Vy. Đừng có gọi cụt ngắn như vậy mà làm lộn Không tốt cho anh và nhất là gây khó chịu cho tôi

Vũ ngồi thẳng dậy, anh thở dài mệt mỏi:

-Xin lỗi, có lẽ anh đã quá chủ quan khi nghĩ rằng em đã tha thứ Anh đã cố gắng hết sức mà không hề biết rằng đã gây khó chịu cho ẹm Anh thành thật xin lỗi

Khương Vy thoáng bối rối và rồi quyết định đứng lên:

-Nếu không còn gì thì em xin phép

Anh nhìn cô đắm đắm, giọng nói nặng nề như đã quá sức chịu đựng:

-Anh không thể nào tin được chúng ta lại chia tay một cách tức tưởi như thế này Bao giờ anh cũng yêu em và mãi mãi yêu em..

Đã bước đến cửa, Khương Vy quay lại gọi nhỏ:

-Anh Vũ!

Vũ nhìn khuôn mặt Khương Vy rõ ràng đang cố nén cảm xúc, đôi mắt long lanh ngấn nước, đôi môi mím chặt, cánh mũi phập phồng chực khóc Anh tưởng chừng như cô sẵn sàng ngã vào lòng anh và rồi anh sẽ lại có cô như ngày nọ Cô cất giọng nói nghẹn ngào:

-Bắt đầu từ ngày hôm nay em xin được nghỉ làm ở phòng mach. Thông cảm cho ẹm Cảm ơn anh đã tận tình giúp đỡ em rất nhiều! Em không thể.

Trong bữa cơm chiều, Vũ chậm rãi nói với chị:

-Có lẽ em sẽ đi xa một thời gian chị Vân à!

Bỏ vội chén cơm xuống, người chị hốt hoảng hỏi tới:

-Cái gì Em đi đâu

Vũ bình thản:

-Em theo phái đoàn đi cứu trợ Ở các vùng sâu trong vùng Đồng Tháp Mười, chắc khoảng vài tháng

-Trời ơi, Không được đâu, chị xin em, đừng tự hành hạ mình như thế.

Vũ mỉm cười gượng gạo:

-Em đi làm công việc chuyên môn của mình chứ có phải đi đây đâu mà chị nói vậy.

Người chị thờ dãi nhìn cậu em trai duy nhất đang khổ sở vì cú sốc tình cảm, dù nó đã xảy ra cách đây mấy tháng

-Hôm nay chị muốn nói chuyện với em được không Vu?

-Chị là chị của em mà Em nghe chị đây

Chị Vân suy nghĩ một lát và chậm rãi lên tiếng:

-Trước hết chị xin lỗi vì đã tò mò Nhưng hôm mà em với Khương Vy to tiếng với nhau ở phòng em chị đã nghe tất cả Có thể là chị chưa hiểu hết, nhưng chị muốn nói là em là người có lỗi Vũ à! Em đã làm lần lớn khi giấu Khương Vy chuyện tình cảm trong quá khứ cho dù nó đã qua Em định giấu đến bao giờ khi mà hai em đã tính đến ngày cưới hỏi Chị nghĩ Khương Vy không đến nỗi hẹp hòi ích kỷ mà bắt buộc em phải cắt đứt chuyện quá khứ đâu

-Em đã quên chuyện Nguyệt Vy.

-Nhưng em đâu chứng minh được khi mà em giữ những kỷ vật về cô ấy như những báu vật bất khả xâm phạm. Khương Vy đã nói đúng em đã xúc phạm đến cô ấy khi em so sánh Khương Vy với Nguyệt Vy, cho dù là không cố ý Không một người con gái nào chịu đựng được điều này đâu Em càng cố giải thích thì càng vụng về hơn

-Khương Vy có cho em giải thích đầu đuôi ra sao đâu

-Bởi vì mọi chuyện đã vỡ lở ra rồi mới đi giải thích thì e rằng quá muộn. Bây giờ hãy trả lời rõ ràng cho chị biết, trong lòng em mối tình với Nguyệt Vy vẫn còn nguyên vẹn như ngày xưa phải không

Vũ vội vàng kêu lên:

-Không đâu chị Oi! Em đã quên chuyện đau buồn đó Em thật là ngu ngốc..

Người chị im lặng nhìn người em trai như thầm khuyến khích Vũ chậm rãi:

-Khi không còn Khương Vy bên cạnh em mới thấy đau đớn nhận ra em yêu cô ấy biết chừng nào Đã có lúc em ngộ nhận, nhưng giờ thì em hiểu rõ mình yêu chính bản thân Khương Vy chứ không ai khác

Đêm hôm ấy hai chị em đã tâm sự cho đến khuya mới đi ngủ.

Sáng hôm sau là ngày chủ nhật, chị Vân đến nhà Khương Vy từ sớm Bà Viên mở cổng cho chị với ánh mắt ngạc nhiên hết cỡ:

-Ồ chị Vân đấy à! Mời chị vào nha.

-Chắc Khương Vy còn ngủ hờ hạc

-Không em nó dậy rồi, nhưng vẫn còn ở trong phòng Chị cần gấp con bé a.

Ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bà Viên nơi phòng khách, chị Vân ngập ngừng trả lời:

Đạ cháu muốn thưa chuyện với cả bác nữa, được không a?

Bà Viên thẳng thắn:

-Chắc là lại chuyện của hai cô cậu bác sĩ chứ gì Thú thật tôi chẳng hiểu được ngày ngày các cô cậu yêu đương ra sao mà chuyện cưới hỏi tới nơi rồi bỗng dừng lại bỏ ngang như chuyện đua Cậ Vũ thì không thấy lui tới nữa, hỏi con bé Vy thì nó chỉ bảo hai đứa chia tay rồi Đạo này lại mít ướt, mới hỏi được câu đầu câu sau đã khóc nhẹ Ngày nào cũng lâm lũ đi làm rồi về chui tọt vào phòng không hé môi lấy nửa cậu Thật tôi cũng rầu rĩ quá, nhà có mình con bé, tôi cũng định hôm nào nhắn chị lại để hỏi cho ra le.

Chị Vân đan hai tay vào nhau nhỏ nhẹ:

-Cũng chỉ vì hiểu lầm thôi bác! Đầu đuôi thế này bác ạ!

...

Và chị kể sơ qua về mối tình trong quá khứ với em trai mình và rồi đã gây ra hiểu lầm ra sao Chị đưa ra tấm hình thờ dài kết luận:

-Cũng chỉ vì tấm hình này và những dòng chữ nó ghi ở đằng sau Bác xem, khổ nỗi Nguyệt Vy và Khương Vy lại giống nhau đến thế.

Bà Viên nhìn sững vào tấm hình, đôi môi mấp máy hai tiếng:

-Nguyệt... Vy. a?

Rồi không chờ câu trả lời, bà lại lẩm bẩm:

-Giống quá!

Bỗngưng bà chồm sang chộp lấy bàn tay của chị Vân để trên bàn siết chặt, giọng hỏi tới gấp rút:

-Thế chị có biết ba nó tên gì không Tôi hỏi ba của cô gái tên Nguyệt Vy này

Chị Vân hơi hoảng với thái độ kỳ lạ của bà Viên, chị nhúu mày ráng nhớ:

-Hình như bác ấy tên lạ. Đông thì phải

Bà Viên rú lên:

-Trời ơi! Đúng rồi, đúng là cho con nó rồi.. kêu.. con bé. Vy..

Hốt hoảng, chị đứng dưới cầu thang hét to:

-Vy ơi! Vy ơi! Mẹ em.. làm sao..

Tiếng gọi của chị vang vang khắp nhà, chỉ tích tắc là đã nghe bước chân rầm rập và Khương Vy xuất hiện:

-Vy, nhanh lên! Mẹ em..

Cô nhào đến ôm chầm lấy mẹ:

-Mẹ Oi..! Mẹ sao thế này. Mẹ..

Bà nghẹn ngào, giọng đứt quãng:

-Kêu cầu... Vũ chọ. me... Mẹ muôn.. gặp Vụ..

Nhưng chị Vân đã nhanh hơn bước đến nhắc máy gọi ngay cho em trai mà lòng hoang mang lo sợ, không biết mình đã phạm điều gì sai lầm Chỉ không đầy 15 phút sau đã nghe thấy tiếng xe Vũ đậu trước sân, điều đó chứng tỏ anh đã phóng xe với tốc độ.. chóng mặt.

Cả ba người ngồi bao quanh bà Viên, mắt chăm chú nhìn bà như bị thôi miên Trong khi bà bắt đầu cất tiếng kể:

-Cách đây đã 30 mấy năm trời Hồi đó 5 người chúng tôi học chung một lớp Tôi và Thu Nga là nữ, còn lại là anh An ba cháu Vũ, anh Đông ba Nguyệt Vy và anh Tâm ba Khương Vy hiện nay Nhóm chúng tôi chơi với nhau rất thân Thu Nga với giọng hát ngọt ngào luôn là niềm tự hào cho cả nhóm, còn tôi thì thích thơ văn mộng mị Anh An đàn rất giỏi Thế là hai người An và Thu Nga trở thành một cặp trai tài gái sắc Còn tôi và anh Tâm theo thời gian tình cảm cũng phát triển Chỉ có anh Đông là người đứng bên ngoài vòng tình cảm và gần như trở thành người chỉ huy bởi vì anh học rất giỏi Rồi thời cuộc bùng nổ dữ dội vào thời điểm tất cả chúng tôi rời ghế nhà trường anh An vì gia đình khá giả nên lo được chuyện khỏi đi lính và đã cùng Thu Nga tổ chức đám cưới Vì thế nên hai người có con sớm là cháu Vân đây Hồi còn đi học chúng tôi có theo học một nữ giáo sư còn trẻ dạy văn tên là Vân Vy, cô có giọng ngâm thơ cuốn hút tất cả bọn học sinh chúng tôi Nên tôi và Thu Nga cùng thỏa thuận hễ ai có con thì cứ dùng tên cô Vân Vy mà đặt để nhớ đến cô hoai Bởi thế nên cả hai đứa con gái tôi đều đặt tên Vy.

Giọng bà nghẹn lại vì xúc động, Khương Vy trao cho mẹ ly nước:

-Mẹ uống nước đi mẹ. Nếu mẹ mệt thì.

Bà khoát tay:

-Không, để mẹ kể tiếp! anh Tâm bị động viên vì ở trong tuổi nhập ngũ Tôi đã khóc hết nước mắt cho cuộc chia tay đó Thế rồi chẳng bao lâu sau chúng tôi được tin anh Tâm mất tịch Tôi đón đau khổ sở một thời gian dài và ốm một trận thập tử nhất sinh và trong thời gian đó anh Đông luôn ở bên tôi Anh Đông học rất giỏi nên tiếp tục con đường học vấn Và khi tôi thoát khỏi cơn bệnh thì anh Đông ngỏ ý muốn cưới tôi Vì quý mến và biết ơn anh Đông nhưng yêu thì tôi đã dành hết cho anh Tâm mất rồi Nhưng anh vẫn kiên nhẫn động viên và ở bên tôi Trong thời gian này Thu Nga sinh tiếp cháu Vụ Hai người cùng góp vào vun xén cho hai chúng tôi Tôi hiểu rõ mình sống được cũng nhờ có anh Đông, cái nghĩa nó lớn lao biết bao Và chúng tôi làm đám cưới... Cuộc sống lặng lẽ trôi qua, chúng tôi sinh cháu Nguyệt Vy, con bé chưa kịp thôi nôi thì bỗng anh Tâm trở về Chúng tôi ngỡ ngàng nhìn nhau.. tất cả đều đau khổ Đâu ai có lỗi trong chuyện này Anh Tâm trở về với một vết thương nơi chân, gia đình không còn ại Chúng tôi cùng nhau xúm vào lo cho anh và gia đình tôi cũng sống gió từ đây Anh Đông dẫn vật khổ sở mặc dù tôi đã cố

hết sức để giữ gìn cái mái ấm nhỏ bé này Nhưng rồi, tôi đành bất lực... Khi một ngày kia, không một lời từ giã anh Đông bế Nguyệt Vy đi mất hút.. Tôi dồn hết sức đi tìm kiếm nhưng vô vọng. Và một thời gian ngắn sau tôi và anh Tâm chung sống với nhau và Khương Vy ra đời Tôi đã nhẩm tính và thấy Nguyệt Vy hơn Khương Vy hai tuổi Tôi sống trong dằn vặt, dằn đau suốt cuộc đời Anh Tâm cũng không vui nên chúng tôi dắt dìu nhau đi nơi khác sinh sống và từ đó mất luôn liên lạc với vợ chồng anh An và Thu Nga..

Đến lượt chị Vân kể lại toàn bộ sự việc, từ những ngày đầu Nguyệt Vy bước chân vào nhà mình vì người cha đã qua đời, cho đến ngày cô cũng ra đi.

Bà Viên gào lên nức nở:

-Trời ơi! Tôi đã giết ông ấy, tôi giết con gái tôi.. Trời ơi! Con ơi!

Khương Vy ôm mẹ khóc ròng:

-Mẹ Ơi! Bình tĩnh lại... mẹ Ơi!

-Khương Vy ơi! Nguyệt Vy lạ. chị con, chúng con đều là con của mẹ, trời ơi! Tôi đã làm điều gì khốn nạn để con gái tôi phải chịu.. Trời ơi! Sao không trừng phạt tôi đi mà nỡ dày dạn con tôi.. con ơi!

-Mẹ Ơi! Con xin mẹ..

Vũ đến bên vỗ về an ủi bà:

-Bác ơi! Mọi chuyện qua rồi Chính gia đình cháu có lỗi trong cái chết của Nguyệt Vy Cháu cũng không thể nào ngờ được...

Bà Viên nức nở không nguôi:

-Bác muốn đi thăm mộ của hai cha con Nguyệt Vy. Bác muốn tạ lỗi với hai cha con ông ấy

-Vâng! Cháu sẽ đưa bác đi. Nguyệt Vy thì nằm gần ba mẹ cháu, còn bác Đông thì được chôn cất trên Lâm Đồng nơi bác ấy sinh sống

Bà Viên lầm bầm:

-Ồ tận Lâm Đồng cơ à Bác muốn đi. Bất cứ ở nơi đâu cũng phải đi.

Vũ đứng lên pha vào ly trà nóng một viên thuốc an thần, anh đem lên:

-Cháu mời bác uống nước

Chờ bà Viên uống xong ly nước, anh nhìn Khương Vy:

-Em đưa bác về phòng nghỉ đi. Bác cần phải ngủ một chút

Suốt từ lúc Vũ đến đây hai người chưa nói chuyện với nhau lời nào Khương Vy không hề môi đứng lên đỡ mẹ về phòng

Vũ hỏi nhỏ:

-Tuần này ba không về hử Vy?

-Ba gọi điện chiều mới về.

Chờ cho hai người đi khuất, Vũ quay sang chị Vân:

-Chị về trước đi em cần ở lại với bác Ậy

Vân thở dài:

-Làm sao mà ngờ sự thể lại như thế này cơ chứ Chị cũng không biết chị đã làm đúng hay sai nữa

-Em cũng chẳng biết nữa Có điều như thế này mà lại hóa hay, mọi việc đâm ra rõ ràng chẳng còn ai thắc mắc nghi ngờ.

Vân đứng lên:

-Chị về trước Em cứ ở đây, xem chừng bác Ậy xuống sắc qua.

-Vâng, em sẽ trông chừng À! Cu Bin nó chơi bên nhà bác cán bộ cạnh nhà, chắc cu cậu trông mẹ lắm đấy

Rồi ân cần nhắc chị:

-Chị lấy xe em mà về.

-Không, để chị đi xe ôm, hồi sáng chị cũng đã đi, chỉ có mấy ngàn thôi ma.

Đưa chị ra cổng Vũ quay vào lòng thầm nghĩ: "đời quả có nhiều điều bất ngờ Ta đã từng đau đớn khổ sở khi người thân yêu ra đi. Giờ đây lại có thêm người đau khổ vì những điều tưởng chừng đã quên trong quá khứ Nhưng thời gian còn dài trước mắt, mong sao từ nay mọi việc sẽ êm đẹp..."

Khương Vy thần thờ đóng cuốn nhật ký lại. Không biết đây lần thứ bao nhiêu cô đọc nhật ký của chị Nguyệt Vy và lần nào đọc xong cô cũng khọc

Càng thương số phận bất hạnh của chị bao nhiêu, cô càng tự nguyện rủa mình bấy nhiêu Cùng một mẹ sinh ra sao hai chị em lại sống trong hai hoàn cảnh trái ngược nhau đến thế?

Tội nghiệp mẹ biết bao nhiêu! Cũng may còn có ba luôn ở bên an ủi, vỗ về Hai người đã lên Lâm Đồng mang hài cốt của ba chị Nguyệt Vy và cả hài cốt của chị mang về gởi trong chùa, để vong linh của hai người sớm siêu thoát Và được sự đồng ý của ba, một bàn thờ được lập để nhang khói cho hai cha con đỡ lạnh theo lời van vỉ của mẹ.

Vũ cũng đã đưa cô đi thăm mộ chị Nguyệt Vy ngay mấy hôm sau Nhìn tấm hình nho nhỏ của chị khắc vào tấm bia Khương Vy mới thấy thương chị biết chừng nào Chị còn quá trẻ để phải ra nơi đây nằm lạnh lẽo như thế này Hẳn khi còn sống chị phải đáng yêu lắm Nhưng sao đôi mắt chị buồn quá, giống y như mẹ, phải chăng cuộc sống bất hạnh đã sớm ẩn chứa trong đôi mắt của người con gái mà người ta thường ví von "hồng nhan thì đa truân"...

-Khương Vy ơi!

-Anh vào đi!

Vũ bước vào với nụ cười nở tươi trên môi, nhưng rồi chợt khựng lại:

-Lại đọc nhật ký Nguyệt Vy nữa rồi..

Nhẹ nhàng ngồi xuống anh ôm cô vào lòng, hông lên đôi mắt còn ngấn nước mắt, giọng triu mến đầy yêu thương:

-Cho anh xin lại cuốn nhật ký này nghe Khương Vy. Em cứ khóc hoài thế này anh chịu không nổi Anh sẽ cất kỹ như một kỷ vật của người đã đi xa.

Cô úp mặt vào ngực anh nức nở:

-Sao em ghét em thế không biết Em xấu lắm phải không Vu?

Vũ khẽ cười:

-Ừ, những lúc khóc nhè như vậy trông em.. xí ghê lắm! Thôi nín đi ẹm Anh đâu biết rằng cô bé vốn búống bình, lạnh lùng đã từng làm anh đứng tim lại mít ướt như vậy đâu

Khương Vy mân mê nút áo Vũ nhỏ nhẹ:

-Hồi còn sống chắc chị Nguyệt Vy dễ thương lắm hở anh Vu?

Vũ lắc đầu:

-Thôi, đừng nhắc chuyện đã qua nữa ẹm

Cô phụng phịu:

-Em muốn biết thật mà Ai cũng bảo hai chị em giống nhau nhưng em lì lợm búống bình hơn

Anh thở dài trầm giọng:

-Nguyệt Vy hiền lành lắm! Hiền đến độ nhu nhược. Cô ấy nhút nhát và cam chịu trước tất cả mọi nghịch cảnh Anh nói ra đây không phải để trách móc hay phân bua Nhưng nếu Nguyệt Vy có được một chút cứng rắn cương quyết như em thì chuyện đáng tiếc sẽ không xảy ra.

-Nhưng cứng rắn lạnh lùng như em thì cũng gây khó chịu cho mọi người

-Em dối anh đấy à?

-Không! Em tự dối bản thân mình Qua sự việc đã xảy ra em mới thấy mình nông nổi, ích kỷ biết chừng nào Một khi mình chỉ biết nghĩ đến cái tôi của mình thì sẽ chẳng còn ai chung quanh mình nữa đâu

Vũ siết chặt Khương Vy vào lòng:

-Cô bé của anh trở thành nhà hiền triết tự bao giờ vậy nhỉ?

Khương Vy chồm lên cắn vào vai anh, khiến Vũ la làng:

-Úi da! Đau quá! Anh không ngờ em có chiêu chết người như vậy.

-Cho anh chờ, đừng có mà bé này bé kia để dễ bắt nạt.

-Lạy trời! Em có làm lẫn không vậy. Anh mà bắt nạt em được một lần thì quả là. hạnh phúc biết chừng nào

Khương Vy vừa dơ tay lên đã bị Vũ chụp lấy, lỡ đà cả hai té sấp xuống giường, Vũ nhanh nhẹn ôm lấy cô, giọng ra vẻ quyền hành:

-Nằm im! Nghe anh nói chuyện nghiêm chỉnh nè.

-Anh chọc ghẹo người ta thì có.

- Được rồi, anh hứa!

Dịu dàng vuốt mái tóc Khương Vy giờ đây đã dài hơn nhiều so với ngày đầu anh mới gặp cô, Vũ âu yếm:

-Hôm qua chị Vân mới nhắc anh chuyện đám cưới...

- Đang mùa mưa mà anh

Anh bật cười:

-Thì càng.. mát chứ sao Thôi, thôi.. được rồi không đùa nữa Em nhớ không, vậy là tụi mình gặp nhau hơn một năm rồi đấy Bé định bắt anh chờ đến bao giờ nữa đây

-Em muốn mẹ ngó ngoai chuyện buồn đạ Hay mình để cuối năm được không anh

Vũ giả vờ rầu rĩ:

-Chị Vân bảo cậu liệu mà cưới, chứ mai một già đầu rồi ngồi ôm con mọn, chắc chết!

Khương Vy đỏ mặt giấu đầu vào cổ anh cười khúc khích:

-Trời ơi! Chưa có vợ đã tính chuyện có con...

-Chứ em biết năm nay anh bao nhiêu tuổi rồi không Bạn bè anh có đùa sắp lam.. sui

-Xạo quá đi. Anh mà già! Nghe em nói nè Tụi mình sẽ làm đám cưới trước Noel là hợp lý nhất Ba lớn tuổi rồi, hết năm nay về hưu, phải có ba ở luôn bên mẹ, em mới yên tâm theo anh về dinh chứ.

-Ái chà! Nghe cô vợ.. trẻ con của anh tính toán giỏi chưa kìa Được rồi, anh sẽ duyệt với một điều kiên.

Cô nguyệt anh:

- Đã duyệt còn ra điều kiên. Anh khôn quá!

Đĩ nhiên rồi, khôn như thế mới bắt cóc được cô con gái rượu của ba mẹ em chứ Nghe nhé! Tụi mình sẽ làm đám cưới trước Noel năm nay và Noel năm sau em phải tặng cho anh một... tí nhau nhé!

Khương Vy đâm thùm thụp vào ngực anh:

-Nham nhở quá! Buông người ta ra đi.

Vũ cười tình tứ:

-Anh nói thật mà! Trông em kìa, đôi má đỏ hồng

Và bỗng dưng Vũ nhẹ nhàng cất tiếng hát, tiếng hát ngọt ngào trầm ấm len vào tận trái tim nhỏ bé của Khương Vy.

"Ta ước mơ một chiều thêu nắng..

Em đến chơi quên niềm cay đắng

Và quên đường về.."